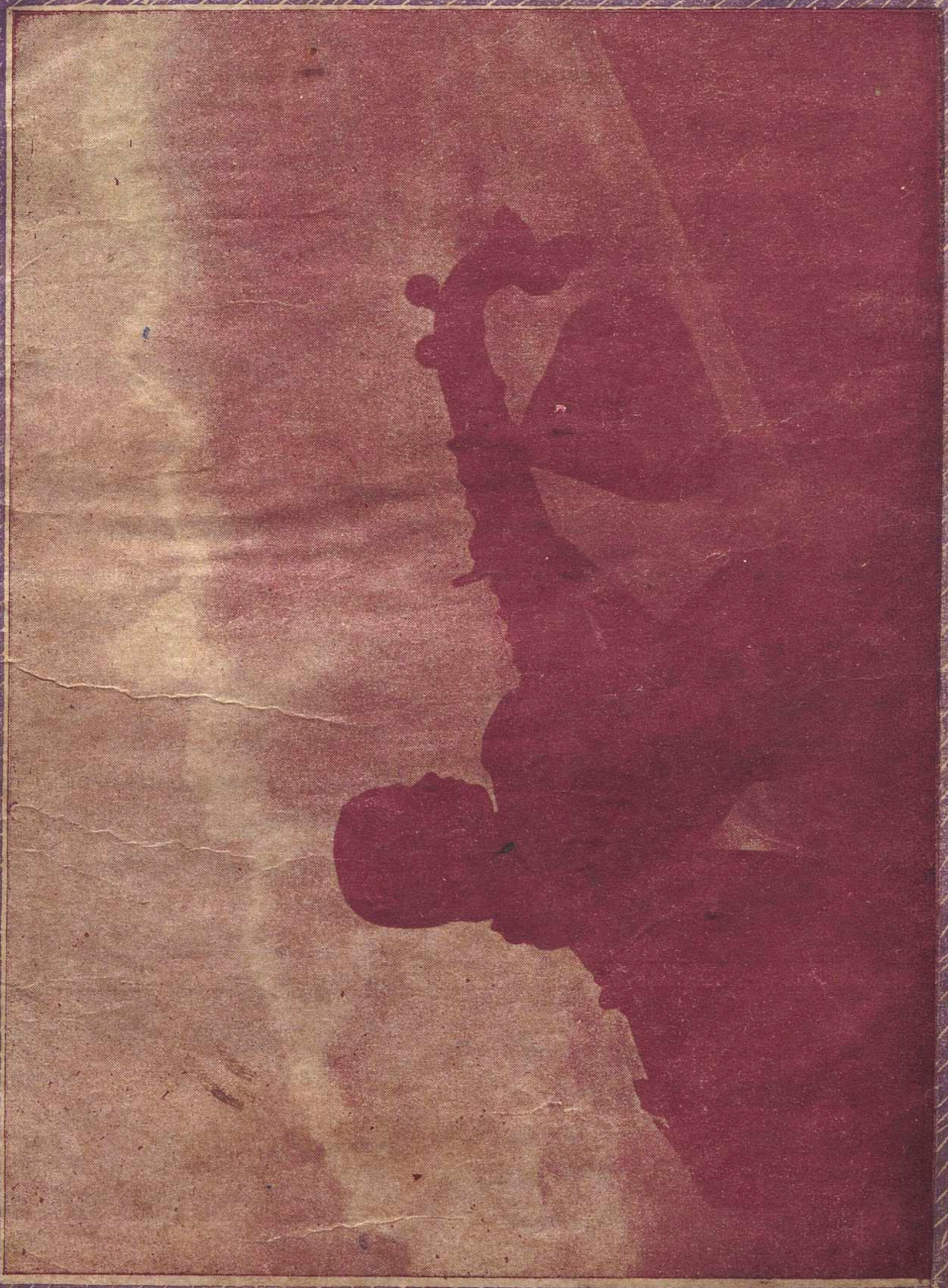
Licence. No. 530 Dated. 10-9-1947

കലാനിധി

INDIA
8
ANNAS

FOREI
10
ANNA

വിഷയ വിവരം.

		പേജ്
1951 ജൂൺ മാസത്തെ പഞ്ചാംഗം		810
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		811
കബീർസൂക്താവലി		814
സന്ധ്യാകേളീയം		816
രഹസ്യപേടിക	(നോവൽ തുടർച്ച)	821
ഘനസംഗീതം	(കവിത)	825
സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും ബാപ്പുജിയും	(ഉപ)	827
പരിവർത്തനം	(കവിത)	831
ക്രിസ്തുമസ് കാർഡ്	(ചെറുകഥ)	832
അവരുടെ നില	(കവിത)	837
വേശ്യ	(ചെറുകഥ)	839
കവികളോട്	(കവിത)	846
പുരോഗമനസാഹിത്യം	(ഉപന്യാസം)	847
ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക്	(കവിത)	852
നിറഞ്ഞ പാത്രങ്ങൾ	(നാടകം)	853
വേശ്യ	(കവിത)	856
അവളുടെ രഹസ്യം	(ചെറുകഥ)	857
മരംപൊട്ടിയ ആന	(കവിത)	863
ചീവീതിലകം	(നിരൂപണം)	865
കൃപയരുളുക!	(കവിത)	866
പരിവർത്തനം	(സ്ക്രീൻനാടകം)	867
അന്തിത്തിരി	(കവിത)	871
അന്ത്യലേഖനം	(ചെറുകഥ)	873
ഉപാസിനി	(കവിത)	876
കളിക്കൊട്ട	(ആസ്വാദനം)	879
കല	(കവിത)	882
പ്രണയ നൈരാശ്യം		5
ഒരു മയൂഖസഞ്ചാരി	(ശാസ്ത്രം)	883
ശാന്തിയെങ്ങ്	(കവിത)	887
ഹൃദയസ്തംഭം	(ആരോഗ്യപംക്തി)	889
കേരളീയന്നാടകവേദി	(കലാപംക്തി)	894
പാഠക	(ബാലപംക്തി)	900
നിരൂപണം		901
വിനോദപംക്തി		908

വരിസംഖ്യ	ക.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേയ്ക്ക്	3	8	0
ഒറ്റ പ്രതിക്ക്	0	8	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു പുറത്തിൽ	8	0	0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ.

മാനേജർ, കലാനിധി,

1951 ജൂൺ.

ജൂൺ 15-ാംനു വെള്ളിയാഴ്ച 2 നാഴികയ്ക്കു് ചിത്തിര കന്നിക്കൂറിൽ മിഥുനരവി സംക്രമം.
5-ാംനു (ഇടവം 22) ചൊവ്വാഴ്ച 16 നാഴികയ്ക്കു് ബുധൻ ഇടവത്തിൽ.
20-ാംനു 57 നാഴികയ്ക്കു് ബുധൻ മിഥുനത്തിൽ. 23-ാംതീയതി 54 നാഴികയ്ക്കു
കുജൻ മിഥുനത്തിൽ. 30-ാംനു 27 നാഴികയ്ക്കു ശുക്രൻ ചിങ്ങത്തിൽ.

മല മാസം	ഇം മാ	ആഴ്ച	നക്ഷത്രം നാ.		വി.	തിഥി നാ.		വി.	വിശേഷ ദിവസങ്ങൾ
	18	1	വെള്ളി	അ	36	55	ദ്വാ	30	45	2-ാംനു പ്രദോഷം. 4-ാംനു അ
	19	2	ശനി	ഭ	43	0	തൃ	32	45	മാവാസി ശ്രാദ്ധം പുണ്യകാലം.
	20	3	ഞായർ	കാ	49	37	ച	35	48	5-ാംനു സ്ഥാലീപാകം, ജ്യേഷ്ഠമാ
	21	4	തിങ്കൾ	രോ	56	43	പ	40	25	സഗ്രീഷ്മർത്തുപ്രാരംഭങ്ങൾ. 6-ാം
	22	5	ചൊവ്വാ	മ	60	0	പു	45	38	ദഗ്ദ്ധയോഗം. 10-ാംനു ഷഷ്ഠീ
	23	6	ബുധൻ	മ	4	3	ദു	52	34	വ്രതം. 13-ാംനു വ്യതീപാത പുണ്യ
	24	7	വ്യാഴം	തി	10	50	ഉ	58	20	കാലം. 15-ാംനു ഷഡശീതി പുണ്യ
ഇടവം	25	8	വെള്ളി	പു	18	53	ച	60	0	കാലം, ഓച്ചിറക്കളി. 16-ാംനു ഏ
	26	9	ശനി	പൂ	25	51	ച	4	1	കാദശീവ്രതം, ഓച്ചിറക്കളി. 18
	27	10	ഞായർ	അ	31	57	പ	9	33	നാഴികവരെ ഹരിവാസരം. 17-നു
	28	11	തിങ്കൾ	മ	36	52	ഷ	12	49	പ്രദോഷം. 19-ാംനു പൌർണ്ണമാസി
	29	12	ചൊവ്വാ	പൂ	40	16	സ	15	11	ഒരിക്കൽ, മനു: ദേവസാവർണ്ണി മ
	30	13	ബുധൻ	ഉ	41	39	അ	15	49	ന്വാദി 20-ാംനു മൃത്യുയോഗം,
	31	14	വ്യാഴം	അ	41	0	ന	14	13	സ്ഥാലീപാകം. 22-ാംനു വൈധൃ
1126	1	15	വെള്ളി	ചി	38	24	ദ	10	32	തി പുണ്യകാലം ആർദ്രാപ്രവേശം.
	2	16	ശനി	ചോ	33	21	ഏ	5	0	30 ാംനു വഞ്ചുളൈകാദശീവ്രതം,
	3	17	ഞായർ	വി	26	55	തൃ	49	19	19 നാഴികവരെ ഹരിവാസരം.
	4	18	തിങ്കൾ	അ	20	52	ച	39	48	
	5	19	ചൊവ്വാ	കേ	13	10	പ	29	52	
	6	20	ബുധൻ	മൂ	5	22	പു	20	0	
	7	21	വ്യാഴം	ഉ	51	15	ദു	10	34	
	8	22	വെള്ളി	തി	45	57	ഉ	2	11	
	9	23	ശനി	അ	42	13	പ	49	41	
	10	24	ഞായർ	ച	40	24	ഷ	46	8	
	11	25	തിങ്കൾ	പൂ	39	51	സ	43	54	
	12	26	ചൊവ്വാ	ഉ	42	17	അ	44	9	
	13	27	ബുധൻ	രേ	45	57	ന	46	54	
	14	28	വ്യാഴം	അ	50	58	ദ	59	30	
	15	29	വെള്ളി	ഭ	57	7	ദ	0	45	
മിഥുനം.	16	30	ശനി	കാ	60	0	ദ്വാ	60	0	

3, 10, 17, 24, ഈ തീയതികൾ പബ്ലിക് ഒഴിവു ദിവസങ്ങളാകുന്നു.

M 312

4519

യാവദാദിത്യസ്സംപരി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ।
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ॥

കലാനിധി

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ർ } ഫ്രഹന്ന ഇടവം { ദളം വ

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

ഒരു പ്രായോഗികാദർശവാദി.

സജീവസത്തകളുമായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ഋഷ്ടമായ നൈയ്യായികപദ്ധതിസദോഷയുക്തിയിലേക്കു നയിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ, അപകടം നിറഞ്ഞ യുക്തിവാദത്തിൽ എത്തിക്കയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യരുമായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ കടന്നുകൂടാവുന്ന എല്ലാ ഘടകങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു നിയന്ത്രണാധീനമായി ഒരിക്കലും ഇരിക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു യുക്തമായ ഘടകത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ, നിങ്ങളുടെ നിഗമനം തെറ്റിപ്പോകുന്നു. തന്നിമിത്തം നിങ്ങൾ പരിച്ഛിന്നമായ സത്യത്തിൽ ഒരിക്കലും എത്താതെ, ഐകദേശികസത്യത്തിലേ എത്തുന്നുള്ളു. അതും നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചു ജാഗ്രതയുണ്ടായിരുന്നാൽമാത്രം. ഹരി. 14-8-37.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമ്പൂർണ്ണ പ്രേമനിയമം ആണു് എന്റെ സത്യയുടെയും നിയമം. ഓരോ തോൽവി പറ്റുമ്പൊഴും എന്റെ യത്നം അത്രത്തോളം കൂടുതൽ ശുദ്ധസങ്കല്പത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കും. എന്നാൽ ആ പരമനിയമം കാൺഗ്രസ്സിൽകൂടിയോ ഖിലാഫത്തിൽകൂടിയോ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനല്ല. ആ മാതിരി ഏതുദ്യമവും പരാജയത്തിലേ അവസാനിക്കയുള്ളു എന്നെനിക്കറിയാം. പെട്ടെന്നു് ആ നിയമത്തെ സകല സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെയും, അനുസരിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്, അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതയ്ക്കു തുല്യമാകുന്നു. യങ് ഇൻഡ്യ. 9-3-22.

അക്രമരാഹിത്യത്തെ ഒരുപായം എന്ന നിലയിൽ കാൺഗ്രസ്സിൽ സമർപ്പിച്ചതു് നന്നായി എന്ന അഭിപ്രായം തന്നെയാണു് ഇപ്പൊഴും എനിക്കുള്ളതു്. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അതിനെ

പ്രവേശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ എനിക്ക് ആ ഒരു മാർഗ്ഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ ഒരുപായം എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ അതിനെ അവതരിപ്പിച്ചു. ഒരു സുസംഘടിതമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒരു ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യയോളം സിവിൽ ലാജ്ഞാലംഘകന്മാർ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ എളുപ്പം നിയന്ത്രണത്തിനുള്ളിൽ അവരെ നിർത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നുകൊണ്ട് അതു വിജയിച്ചു. ഇന്ത്യയാകട്ടെ, ഒരു വലിയ രാജ്യത്തിൽ ചിതറിത്താമസിക്കുന്ന നിരവധി ജനങ്ങളാണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത്. തന്നിമിത്തം അവരെ വേണ്ടവിധം പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനോ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനോ എളുപ്പമല്ല എന്നിരിലും അവർ എന്റെ ആഹ്വാനത്തിനു് ഉത്തരമായിത്വംവഹിച്ചവിധം അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കുന്നു. കുറേക്കൂടി ഉത്തമമായ വിധത്തിലും കൂടുതൽ നല്ല ഫലം ഉളവാകത്തക്കവണ്ണവും അതു പ്രയത്നിക്കാമായിരുന്നു; എന്നാൽ ലബ്ധമായിട്ടുള്ളതിലധികം ഫലത്തിനേപ്പറ്റി എനിക്കു നൈരാശ്യബോധമില്ല. അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തെ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം എന്ന നിലയിൽ അംഗീകരിച്ചവരെക്കൊണ്ടു ഞാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, കടുവിൽ ഞാൻ മാത്രമായി രക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. ഞാനും അപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അപൂർണ്ണരായ പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയുംകൊണ്ടുപോരപ്പെട്ടു്, ശാസനപത്രരഹിതമായ മഹോദധിയിൽ കപ്പലോടിച്ചു. പോട്ടു് ഉദ്ദേശിച്ച കടയിലടുത്തടുത്തില്ലെങ്കിലും അതു് കാറിനും പിശറിനും വഴങ്ങാതെ യാത്രതുടർന്നതിനു് ഈശ്വരനു് നന്ദി.

ഹരി. 12—4—42.

അഹിംസാവ്രതത്തെ ജനതയുടെ അംഗീകാരത്തിനായി സമർപ്പിക്കുക എന്ന ജീവിതദൌത്യത്താൽ ഈശ്വരൻ എന്നെ ഞാനറിയാതിരിക്കുന്നു. ശുണംവാ ദോഷംവാ, കാൺഗ്രസ്സ് അതിനെ കൈക്കൊണ്ടു. കഴിഞ്ഞ പതിനഞ്ചുകൊല്ലമായിട്ടു് ഇടയിടത്തെ ഏറ്റവും ജനകീയവും ശക്തവും ആയ ഘടന എന്ന നിലയിൽ കാൺഗ്രസ്സ് അതിന്റെ ത്രാണിക്കുന്തരുപമായവിധത്തിലെല്ലാം തദനുസാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചുപോരുന്നു.

എന്റെ നിലയെ കാൺഗ്രസ്സ് അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ അതിനോടുള്ള ബന്ധം നിശ്ശേഷം വിടർത്തുകയും, അതിനെ യതിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യണമെന്നു പണ്ഡിതവിമർശകൻ പറയുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. സംഘടിതമായ അഹിംസാത്മകപ്രവർത്തനപരിപാടി തുടരുന്നതിനു് എന്നോടുള്ള സാഹചര്യം കാൺഗ്രസ്സിനെ പഴുപ്പംമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഹരി 2—12—39

അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ പ്രയോഗത്തിൽ എന്നെ പിന്തുടരാൻ കഴിയില്ല എന്ന കാരണത്താൽ എന്റെഏറ്റവും നല്ല സഹപ്രവർത്തകന്മാരെ ഞാൻ പരിത്യജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അഹിംസാപ്രസ്ഥാനത്തിനെ ഞാൻ സഹായിക്കയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ അഹിംസാവ്രതത്തിൽനിന്നുള്ള അവരുടെ ഭ്രംശം കഴിയുന്നത്ര ചുരുങ്ങിയ പരിമിതിയിലും താൽക്കാലികവും ആയിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ, ഞാൻ അവരോടു് സഹചരിച്ചുപോരുന്നു.

വ്യക്തിപരം

എന്നിൽ അനന്യസാധാരണമായ ദിവ്യത്വമൊന്നുമുള്ളതായി ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പ്രവാചകത്വവും ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു സത്യാന്വേഷകൻ—സത്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കൃതനിശ്ചയനായിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ മാത്രമാണു. ഈശ്വരനെ മുഖത്തോടുമുഖം കാണുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഏതു ബലിയും വലുതായിട്ടോന്നും ഞാൻ ഗണിക്കുന്നില്ല. സാമൂഹ്യമായ കർമ്മം രാഷ്ട്രീയമോ പരഹിതേച്ഛാപരമോ ധാർമ്മികമോ ആയ എന്റെ എല്ലാ പ്രയത്നങ്ങളും ആ ഒരേ ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണു്.

ഉന്നതന്മാരും പ്രബലന്മാരും ആയവരിലേക്കാൾ ഏറ്റവും താണനസ്ഥിതിക്കാരിൽ ആണ് പ്രായേണ ഈശ്വരൻ കാണപ്പെടുന്നതെന്നു് എനിക്കറിയാവുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇയാളുടെ നിലയേ ഉയർത്തുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. അധഃകൃതസേവനത്തിൽ എനിക്കുള്ള തീവ്രമായ വാഞ്ഛ അനുഭവത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണു്. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതെ, ഈ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അതിൽ പ്രവേശിച്ചു— ഇപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു യജമാനനല്ല, ഇൻഡ്യയുടേയും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരാശിയുടേയും അതിയത്നകാരിയും പ്രമാദിയും വിനീതനും ആയ സേവകനാകുന്നു.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ. 11—9—24.

അരശതാബ്ദമായിട്ടു് ഞാൻ കടുകിടഇളവു ചെയ്യാതെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന ഒരു യജമാനനെ പൂർണ്ണമനസാ സേവിച്ചുപോരുന്ന ഒരു ഭൃത്യനായിരിക്കുന്നു. വർഷങ്ങൾ മുന്നോട്ടുപോകുന്തോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യജനി വർദ്ധിതമായ വൈശദ്യത്തോടുകൂടി എനിക്കു കേൾക്കാമെന്നായി. എന്റെ ഏറ്റവും ഇരുണ്ട മണിക്കൂറിൽ പോലും അദ്ദേഹം എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിൽനിന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും എന്നെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്; എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കണികപോലും ബാക്കിയച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ എത്രത്തോളം കീഴടങ്ങുന്നോ അത്രത്തോളം എന്റെ ആനന്ദവും വർദ്ധിക്കുന്നു.

ഹരി 6—5—33.

ചോദ്യം—നിങ്ങൾ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നോ?

ഉത്തരം—ആ ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം പറയാൻ എനിക്കു കഴിയും. ഞാൻ പരിപൂർണ്ണസന്തോഷവാനായിരിക്കുന്നു.

ചോദ്യം—ഗ്രാമത്തിനു വെളിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോഴേക്കാൾ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നോ?

ഉത്തരം—അതെനിക്കു പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ സന്തുഷ്ടി ബാഹ്യോപാധികളെ ആശ്രയിച്ചല്ല ഇരിക്കുന്നതു്.

ഹരി 8-8-36

എക്കാലങ്ങളിലും —വിശേഷിച്ചും—ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീ ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കമനീയ കള്ളർചിത്രം ഉള്ളിലും ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീത ഉപദേശിക്കുന്ന കമനീയ മുഖചിത്രം പുറത്തും. ആരേയും ആത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

കബീർസുക്താവലി

രാഗം ഗൗഡി.

29

ആകാശത്തിനേയും അതിലെ നക്ഷത്രങ്ങളേയും നോക്കുക. ഏതു ചിത്രകാരനാണ് അംബരം ഇങ്ങനെ ചിത്രിതമായിരിക്കുന്നതു? ഹേ പണ്ഡിത, ഈ ആകാശം എന്തിൽ സ്ഥിരമായി സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയൂ. ഭാഗ്യശാലിയായ ജിജ്ഞാസുവിനു മാത്രമേ അതറിയാൻ സാധിക്കൂ. (1)

സൂര്യനും ചന്ദ്രനും പ്രകാശിക്കുന്നു; അതുപോലെതന്നെ സർവ്വസൃഷ്ടികളിലും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പരിവ്യാപ്തിയുണ്ട്. (2)

കബീർ പറയുന്നു — മുഖത്തിൽ രാമൻ, ഏടയത്തിലും രാമൻ — അങ്ങനെ ഉള്ളവനു മാത്രമേ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഈ വ്യാപകത മനസ്സിലാവൂ എന്നു്. (3)

30

ഹേ സഹോദരേ, വേദത്തിന്റെ പുത്രിയായ സ്മൃതി ചങ്ങലയും കയറുംകൊണ്ടു നിന്നെ ബന്ധിക്കാനായി വന്നിരിക്കുന്നു. നീ ആകട്ടെ നിന്റെ നഗരിയെ (ശരീരമനസ്സുകളേ) സ്വയം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലം മോഹമാകുന്ന വലയിൽ കുടുക്കി നിന്നിൽ ശരസന്ധാനം ചെയ്യുന്നു. (1)

ഈ സ്മൃതിയാകുന്ന ചങ്ങല അറുത്താലും അറുകയില്ല; അവർ സൃഷ്ടിണിയുടെ ഭാവം അവലംബിച്ചു സംസാരത്തെ വിഴുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. (2)

നാം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവേതന്നെ, അവർ ജഗത്തിനെ മുഴുവനും കൊള്ളയടിച്ചു നശിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

കബീർ പറയുന്നു:—"രാമരാമ എന്നുച്ചരിച്ചു് ഞാൻ സ്മൃതിജഞ്ജീരത്തെ അറുത്തുകളഞ്ഞു" എന്നു്. (3)

31

മനോഹയത്തെ മോറയും ലഗാനും ധരിപ്പിച്ചു്, ജീനിയും ഇട്ടു് അതിന്മേലേറി ആകാശത്തിലേക്കു് ഓടുക. (അതായതു മനോനിയന്ത്രണംചെയ്തു ജ്ഞാനത്തിലേക്കു ചരിക്കുക.) അതിന്മേൽ ശ്രദ്ധാവിചാരരൂപമാകുന്ന സയാരിചെയ്തു; സഹജപാദധാരണിയിൽ കാൽചവിട്ടിക്കൊള്ളുക. (1)

ഹേ മനസ്സേ, പോവുക; വൈകുണ്ഠത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി നിന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം. പ്രേമമാകുന്ന മനോജ്ഞമായ ചമ്മട്ടികൊണ്ടു നിന്നെ ഞാൻ അടിക്കും. (2)

കബീർ പറയുന്നു:—നല്ല അശ്വാരൂഢന്മാർ വേദത്തിൽനിന്നും കിതാബിൽനിന്നും അകന്നു നിൽക്കുന്നു എന്നു്. (3)

3

ഏതൊരു മുഖംകൊണ്ടു പഞ്ചേന്ദ്രിയാമൃതം സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നോ, ആ മുഖത്തു് എരികൊള്ളി പിടിപ്പിച്ചതായി കാണപ്പെട്ടു. ഹേ രാജാരാമ, നീ എന്റെ ഈ ദുഃഖത്തെ അറുത്തുകളക. ഞാൻ (ത്രിതാപരൂപമായ) അഗ്നിയിൽ എരിയുന്നു. ഗർഭപാത്രത്തിൽ കൂടക്കൂടെ നിയസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. (1)

ഈ കായത്തെ പലരും പലവിധത്തിൽ നശിപ്പിക്കുന്നു; ചിലർ ദഹിപ്പിക്കുന്നു; മറ്റു ചിലർ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചുമൂടുന്നു. (2)

കബീർ പറയുന്നു:—"ഹേ ഹരി, നീ എനിക്കു നിന്റെ ചരണദർശനം തരിക. പിന്നെ നീ എന്നെ യമന്റെ അടുക്കലേക്കോ മറ്റെവ

ടെ വേണമെങ്കിലോ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളുക.'' എന്നു്. (3)

33

ബ്രഹ്മം സ്വയം അഗ്നിയും ആണു്; പവനനുമാണു്. അവൻ ജ്വലിച്ചാൽ പിന്നെ ആക്കു രക്ഷിക്കാൻകഴിയും? എന്നാൽ രാമനാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ ശരീരം എരിഞ്ഞുപോകാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നോ? രാമനാമം ഹൃദയത്തിൽ സദാ കുടികൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. (1)

പിന്നെ ആക്കു് എരിക്കാൻ സാധിക്കും? ആക്കു് എന്തു ഹാനിവരുത്താൻ സാധിക്കും? ഈ ശാർങ്ഗപാണി നടനെപ്പോലെ മുറ്റും തന്റെ കളികളിക്കയാണു്. (2)

കബീർ പറയുന്നു:—"രാ എന്നും മ എന്നും ഉള്ള രണ്ടക്ഷരംഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു. സ്വാമി എവിടെ ഇരുന്നാലും രക്ഷിക്കുതന്നെ ചെയ്യും" എന്നു്. (3)

34

ഞാൻ യോഗത്തിലും ധ്യാനത്തിലും മനസ്സു വച്ചിട്ടില്ല. വൈരാഗ്യംകൂടാതെ മായയെ നിരാകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. രാമനാമത്തിന്റെ അവലംബം കൂടാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം നാം എങ്ങനെ ജീവിക്കാനാണു്! (1)

കബീർ പറയുന്നു:—"ഞാൻ ആകാശം മുഴുവനും തെരഞ്ഞു; നിനക്കു തുല്യനായ ഒരു കൃപാലുവിനെ എങ്ങും കണ്ടില്ല." (2)

35

യാതൊരു ശിരസ്സിൽ മൂടിചൂടിയിരിക്കുന്നോ ആ ശിരസ്സു കൊത്തിത്തിന്നാനായി കാക്ക ചുണ്ടുമിനുക്കുന്നു. ഈ ശരീരത്തിലും ധനത്തിലും ഗർവ്വിക്കുന്നോ? രാമനാമത്തിൽ മനസ്സുറപ്പിക്കാത്തതെന്തു്? (1

കബീർ പറയുന്നു:—"ഹേ മനസ്സേ, കേൾക്കു. നിനക്കും ഈ അവസ്ഥതന്നെ നേരിടും"(2)

36

സുഖത്തെത്തേടുന്നു; ദുഃഖം മുന്നോട്ടു വരുന്നു. അതിനാൽ ഈ സുഖാന്വേഷണം ഭ്രമമായിത്തോന്നുന്നില്ല. ഇന്നേവരെ വിഷയവാസന നിമിത്തം സുഖത്തിങ്കലുള്ള ആശ വിടാതെ നില്ക്കുന്നു. പിന്നെ രാജാരാമനിൽ ഹൃദയം എങ്ങനെ രമിക്കും? (1)

യാതൊരു സുഖത്തിൽനിന്നു ബ്രഹ്മാവിനും ശിവനും ഭയം ജനിക്കുന്നു; ആ സുഖത്തെ നാം യഥാർത്ഥസുഖമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. (2)

സനകാദികളും നാരദമുനിയും ശേഷനും ഒക്കെ ഈ ശരീരത്തിൽ മനസ്സിനുള്ള നിജാവസ്ഥയെ ശരിക്കറിഞ്ഞിട്ടില്ല. (3)

ഹേ സോദര, ഈ ശരീരം കൈവെടിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മനസ്സു് എവിടെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു് ആരെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചോ? (4)

ശ്രീഗുരുവിന്റെ പ്രസാദത്താൽ ജയദേവനും നാമദേവനും ക്ഷേത്രിരൂപമായ പ്രേമത്തെ അറിഞ്ഞു. (5)

ഈ മനസ്സിനു് എങ്ങും ഒരു പോക്കുംഇല്ല, വരവും ഇല്ല. ഇതിനെസംബന്ധിച്ച ഭ്രമം നശിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ സത്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നു. (6)

ഈ മനസ്സിനു് ഒരു രൂപവുമില്ല, രേഖയുമില്ല. അതു് ബ്രഹ്മേച്ഛ, അനുസരിച്ചു് ഉണ്ടായി, ആ ഇച്ഛ അനുസരിച്ചു് ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നു. (7)

ഈ മനസ്സിന്റെ രഹസ്യം അറിയുന്നവർ വിരളം; ഈ മനസ്സിൽ സുഖദേവൻ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. (8)

സമസ്ത ശരീരത്തിലും ഒരേ ജീവാത്മാവു മാത്രമേ ഉള്ളു. ആ ജീവാത്മാവിൽ കബീർ രമിക്കുന്നു. (9)

37

അഹർന്നിശം ഒരു നാമം ഉണർന്നിരിക്കുന്നു. തൽപ്രേമത്താൽ എത്ര സാധകർ സിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു! സാധകരും സിദ്ധരും, എല്ലാം പരാജിതരായി. ഒരു നാമകല്പതരു മാത്രമേ

കല്യാണി

സോമനാഥക്ഷേത്രം

1951 മേ പതിനൊന്നാം തീയതി ഭാരതചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണരേഖാങ്കിതമായ ഒരു ദിവസമായിരുന്നു. അന്നു രാവിലെ 9—47-നാണ് സോമനാഥക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവലിംഗപ്രതിഷ്ഠ നടന്നതു്. ഒരു ക്ഷേത്രം നശിച്ചാൽ അതുയ്ക്കു് അന്ധവിശ്വാസം കുറയുമെന്നു വാദിക്കുന്ന പലരും ഇന്നു് ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു് വാസ്തവം. എന്നാൽ ക്രിസ്താബ്ദം 1024-25-ൽ വിഗ്രഹഭഞ്ജകൻ എന്നു കപ്രസിദ്ധനായ ഘസ്നിയിലെ മഹമൂദ് ചെയ്ത സോമനാഥക്ഷേത്രധ്വംസനം യാസ്തവത്തിൽ അന്ധകാരധ്വംസനമായിരുന്നില്ല, ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്മേലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേലും ചെയ്ത അധിനിവേശമായിരുന്നു.

സോമനാഥക്ഷേത്രത്തിനു് അതിദീർഘവും ഉജ്ജ്വലവും ആയ ഒരു ചരിത്രമുണ്ടു്. സോമനാഥപുരം ഉത്തരഅക്ഷാംശം 25· 53—നും പൂർവരേഖാംശം 70. 24-നും ഇടയ്ക്കു്, പുരാണപ്രസിദ്ധമായ പ്രഭാസക്ഷേത്രത്തിൽ സൗരാഷ്ട്രത്തിന്റെ തെക്കു പടിഞ്ഞാറേത്തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സരസ്വതീനദിസമുദ്രത്തിൽ ചേരുന്ന പുണ്യതീർത്ഥ ഇവിടെയാണു്. ഏതാണ്ടു ഒരു നാഴികവടക്കു പടിഞ്ഞാറു മാറിയാണു്, ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെദേഹോത്സർഗ്ഗംനടന്ന ബാൽഖാതീർത്ഥം.

സ്ഥലപുരാണം അനുസരിച്ചു പറയുന്നതായാൽ സോമനാഥക്ഷേത്രം, 'സോമ'നിർമ്മിതമാകുന്നു. ചന്ദ്രൻ സ്വശരീരനിൽ നിന്നുണ്ടായ പാപത്തിന്റെ പരിഹാരാർത്ഥം ശിവനെ തപസ്സുചെയ്തതു് ഇവിടെ വച്ചാണത്രേ. രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ ഈ ക്ഷേത്രം നിലനിന്നിരുന്നതായി ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. ഇത്ര പഴക്കമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ വേറെ അധികം ഉണ്ടോ എന്നു തന്നെ സംശയമാണു്—സോമനാഥപുരം അന്തർദേശീയപ്രധാന്യമുള്ള ഒരു തുറമുഖവും ഹൈന്ദവധർമ്മത്തിന്റെ പ്രമുഖപ്രതീകവും ആയിരുന്നു. സോമനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധി ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ അങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചു. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അഭിമാനത്തോടുകൂടിയാണു് ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യം ഉദയാൻ തുടങ്ങിയതു്.

അവർക്കു വിജയദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ സമർത്ഥമായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. (1)

ഹരി ചെയ്യുന്നതു മാത്രമേ സംഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. വേറൊന്നുമില്ല. (2)

കബീർ പറയുന്നു:—"രാമനാമത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു" എന്നു്. (3)

38

ഹേ ജീവ, നീ നിർല്ലജ്ജനാണു്. നിനക്കു ജ്ഞാനമേ ഇല്ല. നീ ഹരിയെ ത്യജിച്ചിട്ടു് എന്തിനു മറ്റൊരുവന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നു? യാവനൊരുവന്റെ സ്വാമി ഉന്നതനായിരിക്കുന്നോ, അവൻ അന്യന്റെ വീട്ടിൽ പോകുന്നതു ശോഭനമല്ല. (1)

നീ സ്വാമിയെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നാൽ, ഹരി സദാ നിന്റെകൂടെത്തന്നെ ഇരിക്കും. നിന്നിൽനിന്നു് അകലുകയേ ഇല്ല. (2)

യാതൊരുവന്റെ ചരണാശ്രയത്തിൽ കമല കഴിയുന്നോ അവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എന്താണു് ഒരു കുറവു്? പറയൂ. (3)

സകല ലോകവും യാവനൊരുവന്റെ വാർത്ത കീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോ, അവൻ സമർത്ഥനാണു്—പതിയാണു്. (4)

കബീർപറയുന്നു:—യാവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഹരിയല്ലാതെ മറ്റൊരു സ്വാമിയും ഇല്ലയോ, പൂർണ്ണനായുള്ളവൻ അവനാണു്. (5)

ആദ്യത്തെ ക്ഷേത്രം ക്രിസ്താബ്ദം 450, മാണ്ടിട്ടയ്യൂ ഹൈന്ദവരാജാക്കന്മാരാൽ പുതുക്കിപ്പണിയിക്കപ്പെട്ടു. അതു നിലയിൽ അതു ഏകദേശം അഞ്ഞൂറുവർഷത്തോളംനിലനിന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും, അതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുതുടങ്ങിയതിനാൽ, ജനങ്ങളുടെചിലവിൽപുതുക്കിപ്പണിയപ്പെട്ടമനോഹരക്ഷേത്രത്തെയാണു ഘസ്നിയിലെ രാജാവു നശിപ്പിച്ചു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന നിരവധിക രത്നങ്ങളും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുപോയതു്. ശ്രീകോയിലിന്റെ ഘാതിൽ പോലും രത്നഖചിതമായിരുന്നത്രേ. മാമൂദ് തന്റെ രാജമന്ദിരത്തിന്റെ ചയിട്ടിപടിയായി ഉപയോഗിച്ചതു സോമനാഥവിഗ്രഹമായിരുന്നപോലും!

മാമൂദ് പിന്മാറിയശേഷം, മാളവാധിപതിയായ ഭോജനും ഗുജ്ജരാധിപനായ ഭീമനും കൂടി പണിയിച്ച നാലമത്തെ ക്ഷേത്രത്തെ പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിൽ ഗുജ്ജരാധിപതിയായ കുമാരപാലൻ വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി പുതുക്കി. എന്നാൽ ദില്ലി സുൽത്താന്റെ സേനാപതിയായ അൽഘ്ഖാൻ 1297-ൽ, അതിന്റെ ഒരു പാർശ്വം അടിച്ചു നിരത്തിക്കളഞ്ഞു. മഹീപാലദേവൻ എന്ന രാജാവാണു് അതിന്റെ കേടുപാടുകൾ തീർത്തതു്.

അടുത്ത മൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങളിലും, മഹമ്മദീയ സുൽത്താന്മാർ പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തുടരെത്തുടരെ ശ്രമംചെയ്തുവെന്നുവരികിലും, അവ ഫലിക്കാതെ വന്നു. എന്നാൽ 1706 ൽ ഔരംഗസേബ് അതിനെ അശേഷം അടിച്ചു നിരത്തി; പക്ഷേ തൽസ്ഥാനത്തു ഒരു പള്ളിപണിയിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന മനോരഥംമാത്രം സാധിച്ചില്ല. അതിനുമുമ്പു്, ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ കാത്ത്യവാഡ് മുഴുവൻ അക്രമിച്ചു കീഴടക്കുകയും അറാമയും ക്ഷേത്രം പുതുക്കിപ്പണികഴിക്കയും ചെയ്തു.

ഈ നിലയിൽ കുറേക്കാലം ഇരുന്നപ്പോഴാ [illegible] അതിനോടുകൂടി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗതി പിന്നെയും ആരംഭിച്ചു. അതു ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു മണ്ണടിയാറായപ്പോഴാണു്, ഇൻഡ്യ സ്വതന്ത്രയായിത്തീർന്നു. ഭാരതീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബാഹ്യാഭിമാനമായ സോമനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണമായിരുന്നുവല്ലഭായിപട്ടേൽ, സ്വാതന്ത്ര്യദേവതയ്ക്കു നേർന്ന ആദ്യത്തെ വഴിപാടു്. അദ്ദേഹം കാത്ത്യവാഡിലെ രാജപ്രമുഖനായ ജാം സാഹേബിന്റെ അധ്യക്ഷത്തിൽ ഒരു ബോർഡ് ആഫ് ട്രസ്റ്റീസിനെ നിയമിച്ചിട്ടു്, ഇരുപത്തിഅഞ്ചുലക്ഷം ഉറുപ്പികശേഖരിച്ചു. ഒരു കോടി ഉറുപ്പികശേഖരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം; അതു സാധിക്കും മുമ്പു്, അദ്ദേഹത്തിനെ മൃത്യുവിധി അപഹരിച്ചു കളഞ്ഞു.

പഴയ ക്ഷേത്രമിരുന്ന സ്ഥലത്തു തന്നെയാണു് ഇപ്പോഴത്തെ ക്ഷേത്രവും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ലിംഗപ്രതിഷ്ഠകഴിഞ്ഞാലുടനെ ഗോപുരത്തിന്റേയും മണ്ഡപത്തിന്റേയും പണികൾ ആരംഭിക്കും.

പ്രതിഷ്ഠയോടനുബന്ധിച്ചു് ഒരു അഖിലഭാരതീയ സംസ്കൃതപരിഷത്തുകൂടി ശ്രീ. കെ എം. മുൻഷിയുടെഉത്സാഹത്തിൽ നടന്നിരിക്കുന്നു. അതിനു അധ്യക്ഷം വഹിച്ചതു് നമ്മുടെ രാജപ്രമുഖനായിരുന്നു. അതിനും പുറമേ, ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ ദേഹോത്സർഗ്ഗം ചെയ്ത സ്ഥാനത്തു് ഭഗവാന്റെ ഒരു സ്മാരകം നിർമ്മിക്കാനും ഉദ്ദേശമുണ്ടു്. അതിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം മേടം 11-ാംതീയതി തന്നെ, ജാം സാഹേബു നടത്തി. ഇങ്ങനെ സോമനാഥപുരം വീണ്ടും അഖിലഭാരതീയപുണ്യസ്ഥാനമായി ഉയരുന്നു. അവിടെ സ്ഥാപിക്കാൻ പോകുന്ന സംസ്കൃതസർവ്വകലാശാല ഒരു് അഖിലലോക സ്ഥാപനമായിത്തീരുകയില്ലെന്നു് ആരറിഞ്ഞു?

7-ാമത്തെ സോമനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ അഹിന്ദുക്കൾക്കും പ്രവേശം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു [illegible]

ഹിന്ദുമഹാസഭ

ഹിന്ദുമഹാസഭ വീണ്ടും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്നത്രേ. ഒരു കറകളഞ്ഞ ഹിന്ദുരാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യവും അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. രാഷ്ട്രപതി കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, ഒരു പ്രസംഗമധ്യേ പാകിസ്താന്റെ 'തനിമുസ്ലിം' നയത്തെ ഏറ്റവും ശാന്തമായ ഭാഷയിൽ അധിക്ഷേപിച്ചു— തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു മുസ്ലിംപത്രം ഉടനെ ക്ഷോഭിച്ചു ചന്ദ്രഹാസം എടുത്തു. ഹിന്ദുസംസ്കാരവും മുസ്ലിം സംസ്കാരവും രണ്ടാണെന്നും, അതിനാൽ ഭാരതസംസ്കാരം എന്നൊന്നു് ഇല്ലെന്നും, ആണെന്നു തോന്നുന്ന അതു പത്രത്തിന്റെ വാദഗതി. പാക്കിസ്താൻ ഒരു മുസ്ലീം രാഷ്ട്രമാണെന്നും അതിനാൽ 'ഷാരിയത്തു്' നിയമത്തിനു വിധേയമാണെന്നും, അവിടത്തെ നേതാക്കന്മാർ വാദിക്കുന്നതിൽ നിന്നു്, ന്യൂനപക്ഷക്കാക്കു ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ലെന്നത്രേ, അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. കണ്ടിടത്തോളം ഷാരിയത്തു നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനഗതി, അവിടത്തെ ന്യൂനപക്ഷത്തിനു് അരോചകമായിരിക്കുന്ന എന്നുള്ളസംഗതിഅപ്രതിഷേധ്യവുമാകുന്നു. എന്നിട്ടും രാമരാജ്യം എന്നോ ഹിന്ദുരാഷ്ട്രം എന്നോ കേൾക്കുമ്പോൾ മുഖപ്പുകണ്ട മൂരിയെപ്പോലെ, ഏതാണ്ടൊരിയ മുസ്ലീങ്ങൾ പെരിപിടിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, 'ചോറിങ്ങും കൂറങ്ങും എന്നു വല്ലവരും സംശയിച്ചു പോകുന്നെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനുണ്ടോ?

ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു്, ഇൻഡ്യ ഒരു സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റ് എന്നുള്ള നിലവിട്ടു ഹിന്ദുരാഷ്ട്രമായി തീരുന്നതിനെ ഞങ്ങൾ അനുകൂലിക്കുന്നു എന്നർത്ഥമില്ല. പാക്കിസ്താനികൾക്കു തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ മുസ്ലീംസ്റ്റേറ്റായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും ന്യൂനപക്ഷത്തിനു് അക്കാര്യത്തിൽ 'കമാ' എന്നു മിണ്ടിക്കാൻപോലും അവകാശമില്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന അതേ ശ്വാസത്തിൽ തന്നെ ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യപ്രഖ്യാപനത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു മുസ്ലീങ്ങൾക്കവകാശമില്ലെന്നേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു. ചരിത്രകാലാരംഭം മുതല്ക്കു് ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം തടയാത്ത ഒരു രാജ്യം ഭൂമുഖത്തെവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ഭാരതഖണ്ഡമാകുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളോടും സമഭാവനയോടുവർത്തിക്കുന്ന ഒരു മതമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഹിന്ദുമതവുമാകുന്നു. ആസ്ഥിതിക്കു് ഹിന്ദുരാഷ്ട്രം ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായെന്നു് വച്ചു് ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനു് അവകാശമില്ല. ന്യൂനപക്ഷത്തിനു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മേൽ കുതിരകേറുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നുള്ളതാണു സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ, അതിനെ പാടെ നിരാകരിക്കാനുള്ള ഉദ്യമം അഭിലഷണീയം തന്നെ.

ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ആണെങ്കിലും, ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ ഇന്നത്തെ പുറപ്പാടിനെ ഞങ്ങൾ സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. തെറ്റിനെ തെറ്റുകൊണ്ടു തിരുത്തുന്നതു തെറ്റായ മാർഗ്ഗമാണെന്നു ഗാന്ധിജി സ്വജീവിതദ്വാരാ ഉദ്ഘോഷിച്ചു കാണിച്ചു തന്നു. പാകിസ്ഥാനികൾ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തെ നാം എന്തിനു അനുകരിക്കുന്നു? അവർ തെറ്റിൽ നിന്നു തെറ്റിലേക്കു മുഴുകി പോയി സ്വയം നശിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. അവരുടെ ഈ പോക്കിൽ പ്രതിഷേധിക്കേണ്ടവർ ഇവിടത്തെ മുസ്ലിമീങ്ങളാണു്. അവർ അതിനു തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ, അതു അവരുടെ കാര്യം. പക്ഷേ കപടവേഷംകൊണ്ടു ബഹുജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണിടാമെന്നുള്ള വിചാരം അബദ്ധമാണു്.

✦ ✦ ✦

'യൂറേക്കാ! കണ്ടുപിടിച്ചു പോയി!'

'തണ്ടൻ, തണ്ടാൻ, താണ്ടൻ, താണ്ടാൻ, തണ്ഡൻ, തണ്ഡാൻ, താണ്ഡൻ, താണ്ഡാൻ; ഡണ്ഡൻ, ഡണ്ഡാൻ, ഠാണ്ഡൻ, ഠാണ്ഡാൻ.''

എന്നിങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടു പേരുകളിലാണു രാജ്ഞി പുരുഷോത്തമദാസ്ടാണ്ഡനെ നമ്മുടെ പത്രങ്ങൾ കേരളീയർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു്. ഇത്രവളരെ പേരുകളുള്ളതു തന്നെ ഒരു മഹത്വലക്ഷണമാണു്. വിഷ്ണുസഹസ്രനാമം, ശിവസഹസ്രനാമം, ലളിതാസഹസ്രനാമം, എന്നിങ്ങനെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്തൃത്വം ഉള്ള ദേവീദേവന്മാർക്കുപോലും ആയിരം പേരുകളേ ഉള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു് പന്ത്രണ്ടു പേരുകൾ ഒരു മനുഷ്യനുണ്ടാവുക ചില്ലറ കായ്മൊന്നുമല്ല. നമ്മുടെ ഒക്കെ പ്രേമഭാജനമായിരുന്നിട്ടും, ജവാഹർലാലിനുതന്നെയും ജവഹരി, ജവഹർ, ജവാഹർ എന്നു മൂന്നേ മൂന്നു പേരേ, കാണുന്നുള്ളൂ. ആ മൂന്നു പേരുകളിൽ ഒടുവിലത്തേതു മാതാപിതാക്കന്മാർ വാത്സല്യപൂർവ്വം നല്കിയ പേരാണു്—മറ്റു രണ്ടും മാത്രമാണു മലയാളികൾ നല്കീട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഒന്നിനു മാത്രമേ ജവത്തിൽ ഹരിക്കു തുല്യൻ എന്നർത്ഥമുള്ളതാനും എന്നാൽ താണ്ഡൻജിക്കു നല്കിയ പേരുകളിൽ പലതും വേണമെങ്കിൽ സാർത്ഥകമാക്കാം. കൊ. തി. സംസ്ഥാനത്തിലേ മന്ത്രിസഭാവിഷയകമായുംമറ്റും മറ്റുമുള്ളകുഴപ്പങ്ങളെ ഞൊടിക്കുള്ളിൽ തീർത്തുകളയാം എന്നു വിചാരിച്ചു ചാടിപുറപ്പെട്ടതു് ഒരു മാതിരി തണ്ടു പിടിപെട്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. അതിനാൽ 'തണ്ടൻ' എന്ന പേരുയുക്തം തന്നെ. 'തണ്ടാൻ'—ഭാരതീയ ജനതയാകുന്ന കേരദ്രുമത്തിന്റെ മണ്ടയിൽ കയറിയവൻ; അതായതു നാഷ്ടപതി എന്നർത്ഥം. ഇങ്ങനെ മറ്റു പേരുകൾക്കും ശ്രമപ്പെട്ടാൽ അർത്ഥം കണ്ടുപിടിക്കാമായിരിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സർവ്വജ്ഞന്മാരായ പത്രാധിപന്മാരും ലേഖകന്മാരും ആ പേരുകൾ കൊട്ടക്കുമായിരുന്നോ?

താണ്ഡൻജിയുടെ:—പ്രസംഗിച്ചു; പോയി. അതിനുശേഷവും അദ്ദേഹം കൊ. തി. സംസ്ഥാനം സന്ദർശിച്ചതെന്തിനെന്നു് ആർക്കും മനസ്സിലാകാതെയാണിരുന്നതു. ചിലർ പറഞ്ഞു:—മന്ത്രിസഭയെ ഉടച്ചു വാർത്തു ശ്രീ സി. കേശവന്റെ തോന്ന്യാസത്തിനു വിരാമമിടുന്നതിനും കൊച്ചീക്കാർക്കിഷ്ടമുള്ള മന്ത്രിമാരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ആണെന്നു്. മറ്റു ചിലർ പറഞ്ഞു—ഈ നാറിയ ജനായത്തഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചു് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ ഭരണം നടപ്പിലാക്കാനാണെന്നു. മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ പറഞ്ഞു:—കാൺഗ്രസ് ഡെമാക്രാറ്റിക്കു പാർട്ടിയേയും തമിഴ്നാട്ടു കാൺഗ്രസ്സിനേയും കാൺഗ്രസ്സിൽകൊണ്ടുവന്നു്, ആ സ്ഥാപനത്തെ ബലപ്പെടുത്താനാണെന്നു്—എന്നാൽ അതൊന്നുമായിരുന്നില്ല കായ്മെന്നു് അദ്ദേഹം ബാംഗ്ലൂരിൽ എത്തിയശേഷമേ നമ്മെ ധരിപ്പിച്ചുള്ളൂ. അതു നന്നായി. എന്താണെന്നോ കായ്മു്? ഇവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നൊരു ന്യൂനകക്ഷിയുണ്ടു്. അവരെല്ലാവരും, ഗാന്ധിജി കാൺഗ്രസ്സിലെ നാലണാമെംബർ ആകുംമുമ്പു തന്നെ ആ മഹനീയസ്ഥാപനത്തെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു വരാനായി ശ്രമിച്ചുപോന്നവരും ആണു്. ജനായത്തഭരണം വന്നതിനുശേഷം, ഭൂരിപക്ഷക്കാരും 1847 ആഗസ്റ്റു് 15-നു-വരെ കയ്യാലപ്പുറത്തിരുന്നവരും ആയ ഹിന്ദുക്കൾ, പെട്ടെന്നു കാൺഗ്രസ്സിനുള്ളിൽ ചാടിവീണു്, അവരെ പല വിധത്തിലും ഹിംസിക്കുകയും ശബരിമല മുതലായ ദിക്കുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നാല്പതോളം ക്രൈസ്തപള്ളികൾ തീവച്ചു നശിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഈ ഭീകരപ്രവർത്തനപരിപാടിക്കു വിരാമമിട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയ്ക്കു ശാന്തിയും സമാധാനവും പരത്തുവാനായിരുന്നു താൻ ഈ ദിക്കുസന്ദർശിച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം അനന്തിശ്രമായ ഭാഷയിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനിടക്കു് അദ്ദേഹം ഒരു കണ്ടുപിടിത്തം കൂടെ നടത്തി. കേരളത്തിലെ ഏകദേശീയ പത്രം മലയാളമനോരമയാണെന്നു്. പരമാർത്ഥമല്ലേ? ആർക്കു നിഷേധിക്കുവാൻ കഴിയും? മഹാത്മാഗാന്ധിയെ മറ്റു പത്രങ്ങളെപ്പോലെ 'മിസ്റ്റർ ഗാന്ധിയെന്നോ വെറും ഭ്രാന്തനെന്നോ പോലും പറഞ്ഞിട്ടി

ണ്ടോ? സ്വസമുദായത്തെത്തിക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ ഒരു മുഖപ്രസംഗമെങ്കിലും എഴുതീട്ടുണ്ടോ? തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം വേണമെന്നു് ആദ്യമായി വാദിച്ചതു മനോരമയല്ലായിരുന്നോ? ശവണ്ണെണ്ണു് പത്രമാരകനിയമം നടപ്പിലാക്കിപ്പോൾ, അതു റദ്ദുചെയ്യണമെന്നു് ഏകകണ്ഠമായി പ്രതിഷേധധ്വനി പുറപ്പെടുവിച്ചതു മറ്റാരു പത്രം? ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം താണ്ഡർജി ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കണ്ടു പിടിച്ചു യുറേക്കാ!

ഏതായിരുന്നാലും ഒരു കാര്യം ഫലിച്ചു. മറ്റൊരു കാര്യത്തിലും ഒത്തു തീർപ്പുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, പനമ്പള്ളിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെ സംബന്ധിച്ച ചില ഒത്തുതീർപ്പുകൾ താൻ ഉണ്ടാക്കിയതിനെപ്പറ്റി രാഷ്ട്രപതി ബാംഗ്ലൂരിൽ വച്ചു ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, ശവണ്ണെണ്ണിന്റെ നിലപാടു പഴയപോലെ ഉറച്ചു തന്നെയാണിരിക്കുന്നതെന്നും നമ്മുടെ മന്ത്രിമാർ ഉച്ചൈസ്വരം വിളിച്ചു പറഞ്ഞുവെങ്കിലും, ജനങ്ങൾ താണ്ഡർജി പറഞ്ഞതിനെ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കൂ. അദ്ദേഹം തനി ഗാന്ധിശിഷ്യനല്ലേ?

പണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരെ നിലയ്ക്കു നിർത്താനായി വൈസ്രായിമാർ എഴുന്നള്ളാറുണ്ടായിരുന്നു. പാല്പു സഹിതം ഉള്ള പൊടിപൊടിച്ച ഒരു ഡിന്നറും; ആന അമ്പാരിസഹിതമായ ഒരു ദർബാറും, പൊടിപൂരമായ വെടിക്കെട്ടും — എല്ലാം കഴിഞ്ഞു ചെല്ലുംപോഴേയിൽ നിന്നു ഒന്നോ രണ്ടോ രത്നമാല്യങ്ങൾ വാങ്ങിത്തീരുമ്പോഴേക്കും ആ ധീരന്മാരുടെ കോപമെല്ലാം ശമിക്കുമായിരുന്നു. അതുപോലെയാണു വൈക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നു് ഈയിടെ ചില പുത്തൻധീരകർ പുറപ്പെട്ടതു്. ഈ അടുത്ത കാലത്തുതന്നെ ഒരു ഗൗതമൻവന്നു—എന്നിട്ടോ? ദൂഷിതചാരിത്ര്യയായ കാൺഗ്രസ്സ്സ്ഥാല്യയെ പൂർവ്വാധികം പാഷാണമയിയാക്കിത്തീർത്തിട്ടു പോയി! പിന്നെ രാഷ്ട്രപതിയെന്തു. എന്തു പ്രയോജനം? തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉണ്ണാനും ഉടുപ്പാനും ഇല്ലാത്തസാധുക്കളുടെ പതിനായിരത്തിൽ പരം ഉറുപ്പികയുടെകിഴിയുമായിതിരിച്ചു പോയി. ആരുവന്നാലെന്തു? ആരുപോയാലെന്തു? കൊ. തി. സംസ്ഥാനംനന്നായ്വാൻ പോകുന്നില്ല, ഇന്നത്തെ ജനകീയഭരണത്തിൽ.

അടുത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടു കാണാം. പിന്നത്തെ കാര്യം.

ഹിന്ദി ഡിക്ഷണറികൾ

		രൂപാ.	അണാ.
ഭാർഗ്ഗവാ ആദർശ്ഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	12	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഇംഗ്ലീഷ്-ഹിന്ദി)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ കൺസൈസ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	4	0
ഭാർഗ്ഗവാ സംക്ഷിപ്ത ആദർശ്ഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
പ്രാമാണിക് ഹിന്ദികോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	10	10
ഹിന്ദിശബ്ദാർത്ഥപാരിജാത്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
ഹിന്ദി-മലയാളം കോഷ്		4	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

രഹസ്യപേടികാ

അധ്യായം 17.

രഘുവിനെ കൊല്ലാനുള്ള ശ്രമം

ജെയിംസ് കാർത്തറെ സ്റ്റാർ ആഫ് എറിൻ ഹോട്ടലിൽ നിന്നു അതി വേഗത്തിൽ മാറ്റി. ഇന്നത്തെ ഈ വേഷത്തിൽ ഭാജനത്തോടെ ഇടയ്ക്കു പെരുമാറാൻ അയാൾക്കു യോഗ്യത ഇല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രധാനവൈഷമ്യം. ഈ വൈഷമ്യത്തെ രോഗി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചപ്പോൾ, അയാൾ സാരമില്ലെന്നു ഹീരലാൽ ധൈര്യപ്പെടുത്തി; എന്തെന്നാൽ തൽക്കാലം ഡിമൽ ചന്ദും മുത്തശ്ശിയും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവർ വെറും നാവികന്മാരുമായിരുന്നു. തന്നെയും താരാചന്ദിനെയും സഭ്യജനതയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം, എവിടെയോ തെറ്റു പിണഞ്ഞുകാണണമെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

മി. ഓറീലിയുടെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹംപറഞ്ഞു –ശ്രദ്ധവായു യിലയേറിയതാണു്. അതാണാവശ്യം. സമുദ്രം എല്ലാവർക്കും പറ്റുകില്ല. അനേകം യഷ്ടങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഞാൻ ഹൈജിയാ എന്നൊരു പഴഞ്ചൻ കപ്പലിൽ സമുദ്രയാത്രചെയ്തു. തിരിച്ചുവിടെ വരുന്നവരെ ഛർദ്ദിയോടുഛർദ്ദി. അതിൽ പിന്നെ കപ്പൽയാത്ര എന്നുകേട്ടാൽ എനിക്കു വെറുപ്പാണു്.”

ഹീരലാൽ അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിനെ വെളിക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോയി, അയാൾ ഇത്രയും കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചശേഷം ഒരു കെട്ടുനോട്ടു കൈയിൽ വച്ചു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതു നിരസിച്ചുവെങ്കിലും മിസ്സസ്സിനു മെൽബോൺകപ്പിനു പോവുന്നതിനുവേണ്ട പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾവാങ്ങാൻ ഇതു ഉപയോഗിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, സ്വീകരിച്ചു.

“അതേ! അതൊരു നല്ല ആശയമാണു്. കഴിഞ്ഞ മുപ്പതുകൊല്ലമായിട്ടു ഞാൻ പറയാണു് അവളെ കൊണ്ടു പോകാമെന്നു്. ഇതേവരെ സാധിച്ചില്ല. ഇക്കുറി അതു പറ്റിക്കാം.” എന്നു ഓറീലി പറഞ്ഞു

ഹീരലാലിനാൽ അനുഗതനായി കാർത്തർ കപ്പലിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അയാളുടെ നേത്രങ്ങളിൽ ആനന്ദദീപ്തി കളിയാടി

“ഹീര, ഭൂലോകത്തിൽ ഒരുവനെന്നുള്ള അനുഭൂതി തന്നെ അദ്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു.” എന്നു് അദ്ദേഹം ശാന്തമായി പറഞ്ഞു.

“അതിലും അദ്ഭുതകരമായ അനുഭൂതി നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവാൻ പോകയാണു്. നിങ്ങൾ ഒരു മനുഷ്യനാവാൻ പോകുന്നു. അതിനേക്കാൾ നല്ലൊരു കാര്യമെന്തു? ഞാൻ രഘുവിനെ അയക്കാം. അയാൾ വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തുതരും. നിങ്ങൾക്കു ചേരുന്ന ഉടുപ്പുകൾഇവിടെ അയാൾക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നാൽ അതിശയമില്ല. അയാൾ—ആൾ മിടുക്കനാണു്—ഇവിടെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ സിഡ്നിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ശരിയാക്കാം.”

എന്നാൽ രഘുവിനെ അന്വേഷിച്ചതിൽ അയാളെ കാണ്മാനില്ല. ഒരു മണിക്കൂറിനുമുമ്പു കര

യ്യിറങ്ങി പോകുന്നതു കണ്ടു എന്നുഗാംഗ്വേയിൽ ജോലിനോക്കുന്ന ആൾ പറഞ്ഞു.

"ആഹാ! ഈ മെൽബോൺ യാത്ര അവസാനിക്കും മുമ്പ് അയാൾ വല്ല അപകടത്തിലും ചെന്നു ചാടാതിരിക്കണേ എന്ന മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ." എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു. "എന്തിനു അപകടത്തിൽ ചാടുന്നു?" എന്നു താരാചന്ദ് ചോദിച്ചു.

"എന്തിനു ചാടുന്നു എന്നുള്ളതല്ല പ്രശ്നം. അതു സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചപോലെ എന്തൊക്കെയോ അയാളുടെ തലയിൽ കയറീട്ടുണ്ട്. എഴുത്തിടാൻ പോയി എന്നൊക്കെപറഞ്ഞില്ലേ? എല്ലാം സൂത്രമാണ്. എന്തോ അന്വേഷണത്തിനായി അയാൾ പോയതായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും അതിനായി പോയിരിക്കുന്നു. അതു പോകട്ടെ, കാര്യത്തിന്റെ കായ്യം തൽക്കാലം ശരിപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട്, നമുക്ക് ഒരു മണിക്കൂർ നേരം ചൂററി നടക്കാം. ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിനു സമയമായില്ല."

ഗാംഗ്വേയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ഹീരലാലിന്റെ മനസ്സിൽ എന്തോ ആശയം പെട്ടെന്നുദിക്കയാൽ 'ഡാലസ്സേ, ഞങ്ങൾ ഒരുരോഗിയെ കൊണ്ടുവന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

"കണ്ടു ഏമാനനേ."

"ശരി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വളരെ മോശമാണ്. തീരെ സുഖമില്ലാതിരിക്കയാണ്. പിച്ചും പേയും പറഞ്ഞുപെന്നു വന്നേക്കാം. ഒരു സംഗതിവശാലും കരയ്യിറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കരുതു്. അദ്ദേഹം തന്റെ മുറിവിട്ടു പൊകുമെന്നല്ല അർത്ഥം; വല്ല പിച്ചും ഇളകി അതിനു ഭാവിച്ചേക്കാമെന്നേയുള്ളൂ."

"സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളാം."

"അനങ്ങുമെന്നു വിചാരമില്ല—എങ്കിലുംകരുതിയിരിക്കുന്നതാണല്ലോനന്നു്. ഏതാനുംക്കും കട പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഇഷ്ടമില്ല. അതുകൊണ്ടു കടന്നുകളയുമെന്നു വിചാരിച്ചെങ്കിലോ എന്നാണെന്റെ ശങ്ക."

ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തോളം അവർ നഗരത്തിൽ ചുററിത്തിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ രസകരമായ യാതൊന്നും അവർക്കു കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. ആ ഹൊട്ടലിന്റെ ഭൂതാലയം നല്ല കററിയും കൊട്ടത്തും ഇട്ടു പൂട്ടിയിരുന്നു. വാതുക്കൽ ഒരു പോലീസ്സുകാരനും നിന്നിരുന്നു. അവരെക്കണ്ടപ്പോൾ, അയാൾ നോക്കിയനോട്ടം നിമിത്തം, കുശലപ്രശ്നം പോലും ചോദിക്കാതെ അവർ മടങ്ങി.

അവർ എലിസബത്ത് സ്ട്രീററിൽ കടന്നു്, അവിടെ നിന്നു നെടുകാലയത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, അർദ്ധരാത്രി ആകാറായി. കൂരിരുട്ടു്; ആകാശം മേഘാച്ഛന്നവും. അടുത്ത ദിവസത്തെ യാത്ര അത്ര സുഖകരമായിരിക്കാനിടയില്ലെന്നു ഹീരലാൽ വിചാരിച്ചു.

"സൂക്ഷിച്ചു നടക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ കഴിയിൽ ചാടും." എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

"അതേ അതേ! വളരെ സൂക്ഷിച്ചു നടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

ഒരു വലിയ സാമാനക്കപ്പലിന്റെ മറവിൽ എത്തിയപ്പോൾ, അവർ, മുൻഭാഗത്തു ഒരു കാലൊച്ചകേട്ടു. പെട്ടെന്നു രണ്ടു ദീപനാളങ്ങൾ കൂരിരുട്ടിനെ ഭേദിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. നിശ്ശബ്ദീകൃതമായ ഒരു കൈത്തോക്കിൽ നിന്നു ഗമിക്കുന്നതുപോലുള്ള രണ്ടു വെടിശബ്ദത്തെ തുടർന്നു മുമ്പേ നടന്നു പോയ മനുഷ്യനിൽ നിന്നു ഒരു ദീനരോദനവും ഉണ്ടായി. അയാൾ നിലംപതിച്ചു. ആരോ ഒരാൾ നെടുകാലയംവിട്ടു റോഡിലേക്കു ഓടുന്നശബ്ദംകേട്ടു് 'ചതി! ആരെയോ പതിയിരുന്നു അകപ്പെടുത്തിയതായി തോന്നുന്നു." എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

അവർ ഓടിയ ഓട്ടത്തിൽ, ഹീരലാൽ കപ്പലിന്റെ അണിയത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്റ്റീൽഹാസർ ലൈനിൽ തട്ടി നിലംപതിച്ചു; അദ്ദേഹം

എണീല്ക്കുംമുമ്പേ, താരാചന്ദ് അളേഹത്തിന്റെ മുതുകത്തുവീണു. ഒരു വിധം പണിപ്പെട്ട് എണീറ്റപ്പോൾ, നൌകാശയത്തിൽ നിന്നു ആരോ ആയാസപൂർവം എണീല്ക്കുന്നതുകണ്ടിട്ടു പറഞ്ഞു:

"വെടിയുണ്ടയല്ലെന്നു കണ്ടാണു ഞങ്ങൾ ഓടിവന്നതു്. എന്നാൽ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ ഹാസറിൽ തട്ടി വീണു പോയി. നിങ്ങൾക്കു കേടൊന്നും പറ്റിയില്ലല്ലോ?"

"ഇല്ല സാർ" രഘുവിന്റെ പരിചിത സ്വരത്തിൽ അയാൾപറഞ്ഞു:—"എന്നെ വെടിവച്ചുമാത്രയിൽ, ഹാസർ ലൈനിന്റെ കായ്യം ഞാൻ മറന്നു പോയി. വെടിവെച്ച ആളിന്റെ നേക്കു പാഞ്ഞപ്പോൾ, ലൈനിൽ തട്ടി വീണുപോയതാണു്."

"ഞങ്ങൾക്കും പറ്റിയതു അതുതന്നെ. ഏതായാലും എല്ലൊന്നും ഒടിഞ്ഞില്ലല്ലോ? എന്നാൽ എന്താണു് ഇതിന്റെ ഒക്കെഅർത്ഥം, രഘു? വെടിവെച്ചതാരെന്നറിയാമോ?"

"ഒരു തുമ്പുമില്ല—ഞാൻ വളരെ ദൂരത്താണു് നിന്നിരുന്നതു്. പോരെങ്കിൽ ക്ലരിരുട്ടും."

"എങ്കിലും ചില ഊഹമെങ്കിലും കാണാനിരിക്കയില്ലല്ലോ" എന്നു താരാചന്ദ് പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളേ കാത്തിരുന്നുവെടിവച്ചതായിരിക്കയില്ലല്ലോ?"

"എന്നു തീച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാ. നേരേമറിച്ചു അയാളുടെ ലക്ഷ്യം ഞാനായിരുന്നു എന്നു എനിക്കു തീച്ചുണ്ടു്. ഭാഗ്യംകൊണ്ടു രണ്ടു വെടിയുണ്ടയും കുറെ അകലെ കൂടി കടന്നു പോയി."

"എന്നാൽ എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം? ഈ നഗരത്തിൽ നിന്നെ അറിയുന്നവരായി ആരും ഇല്ലല്ലോ?"

"അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ—എന്നാൽ കായ്യം ഇതാണെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. വളവു തിരിഞ്ഞുഫ്ലിൻഡേഴ്സ്സ്ട്രീറ്റിൽ ഞാൻകടന്നപ്പോഴേക്കും ആരോപിന്തുടരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നൽ. ഞാൻ ആരെയുംകണ്ടില്ല; മറ്റു ശബ്ദവും കേട്ടതുമില്ല. എന്നിട്ടും എനിക്കു അക്കായ്യത്തിൽ ഒരു സന്ദേഹവുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, ഇത്ര നേരത്തെ ഞാൻ നൌകാശയത്തിലേക്കു കടന്നതു മടത്തനമായിപ്പോയി. നിരത്തിന്റെ മുഖഭാഗത്തുകൂടി നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഈ അബദ്ധം പറ്റുകയില്ലായിരുന്നു. നൌകാശയത്തിൽ കടന്ന ശേഷമാണു ഹാസർ ലൈനിന്റെ കായ്യം ഓർമ്മവന്നതു്—ഒന്നു രണ്ടു തവണ ഞാൻ ഷെഡ്ഡിന്റെതൂണുകളിൽ ചാരി നിന്നു് ആരെങ്കിലും പിന്തുടരുന്നോഎന്നുനോക്കി. ആരെയും കണ്ടില്ല; ഒരു ശബ്ദവും കേട്ടതുമില്ല. എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയിരിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു്, നടക്കാൻ ഭാവിക്കവേയാണു് വെടിയുണ്ടായതു്."

"അയാൾ ആരായിരുന്നാലും റോഡിലേക്കു തിരിച്ചോടി." എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

"ആ അഭിപ്രായം എനിക്കും ഉണ്ടായി. വീഴ്ച പറ്റിയശേഷം, പിന്തുടരുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്തുടർന്നിരുന്നെങ്കിൽ, വലിയ അപകടത്തിൽ ചെന്നു ചാടുമായിരുന്നു."

ഹീരലാൽ 'ശരി'തന്നെ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തലകുലുക്കി. അളേഹം പറഞ്ഞു—

"അയാളെ ഇനി കണ്ടു കിട്ടുന്ന കായ്യം സംശയംതന്നെ. എന്നാലും നമുക്കു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. മുന്നു പേരുള്ളപ്പോൾ, ലക്ഷ്യം പിഴക്കയില്ലല്ലോ."

"നിങ്ങൾക്കാക്കും പേടിക്കാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാനായിരുന്നു അയാളുടെ ലക്ഷ്യമെന്നു് എനിക്കു തീച്ചുണ്ടു്. നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നു് അയാൾക്കു വിചാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല."

"നീപറയുന്നതിന്റെ വാലേതു്? തലയേതു്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല. രഘു, ഒളിച്ചിരുന്നു നിന്നെ ആക്രമിക്കേണ്ട ആവശ്യം?"

"ആവശ്യമുണ്ടു്. ഞാൻ [illegible]

നിന്നു തിരിച്ചു പോകരുതെന്നു ഒരാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

"അതാരു രണ്ടു? അതിനേക്കാൾപ്രധാനമായി, എന്തുകൊണ്ടു?" ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു

"പക്ഷേ എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയെന്നു വരാം. ജനറലിനെ വെടിവെച്ച ആൾ തന്നെ ഇനി എന്തുകൊണ്ടു് എന്നാണെങ്കിൽ, അതിനു കാരണം പ്രത്യക്ഷമാണു്. അയളേപ്പറ്റി എനിക്കു അറിയാവുന്നതെല്ലാം ഞാൻ വെളിയിൽ പറഞ്ഞേക്കുമെന്നുള്ള ഭീതി തന്നെ."

കപ്പലിന്റെ ഗാംഗ്‌വേയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, കാവല്ക്കാരൻ അവിടെത്തന്നെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

"ആരെങ്കിലും അകത്തു കടക്കയോവെളിയിൽ പോവുകയോ ചെയ്തോ?" എന്നു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

"കപ്പിത്താൻ മാത്രമേ വെളിയിൽ പോയിട്ടുള്ളു. ഒരു മണിക്കൂറിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം കപ്പൽത്തട്ടിൽ വന്നു. എല്ലാവരും കപ്പലിലുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടു ഞാൻ പോയി ആഹാരം കഴിച്ചു" എന്നു് അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"രാത്രി മുഴുവനും തട്ടകാവൽ ഉണ്ടോ?"

"ഇല്ല സാർ, നിങ്ങളും രണ്ടുപേരും വന്നാലുടനേ, ഡ്യൂട്ടിനിപിടിച്ചിട്ടുകളയണമെന്നു കപ്പിത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു."

"മറ്റേ തട്ടിലെ സ്ഥിതി?"

"അദ്ദേഹം അനങ്ങീട്ടില്ലെ— ഞാൻ അത്താഴം കഴിക്കാൻ പോകും മുമ്പു് അവിടെവരെ പോയിരുന്നു. മുറിയിൽ ആയിയും അനക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിളക്കുകളെല്ലാം അണച്ചിരുന്നു."

"നന്നു്."

രണ്ടു കിടക്കാൻ പോയിട്ടുകാര നേരത്തേക്കു രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരും, രണ്ടുപേരെ കൊല്ലാനുള്ള ഘാതകയത്നത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അവക്കു് ഒരു എത്തുംപിടിയും കിട്ടിയില്ല. ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു:— "മേനോനംചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടരും പെട്ടെന്നു സിഡ്നിക്കുപോയതെന്തിനായിരിക്കണം? അക്കാര്യമാണു് എന്റെ മനസ്സിനെ പ്രധാനമായി അലട്ടികൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്."

"അവക്കു ആ കൊലപാതകത്തെ സംബന്ധിച്ച യല്ല വിവരവും അവിടെ നിന്നു കിട്ടീരിക്കണം."

"ഇൻസ്പെക്ടർ സ്റ്റാൻഫോഡിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിന്മേൽ, തന്റെ കായ്പരിപാടിയെ ശ്രുപയൽക്കരിക്കുന്ന ആളല്ല മേനോൻ. സ്വതന്ത്രമായ തെളിവു വല്ലതു മുണ്ടെങ്കിലേ അദ്ദേഹം ചാടി പുറപ്പെടൂ. എന്തോ വലുതായ ഒരു സംഭവം നടന്നു കാണുമെന്നു തീച്ചു്. അതു കൊണ്ടാണു നമ്മെ അറിയിക്കാതിരിക്കുന്നതു്."

"അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ, നമുക്കു് ഉടനേ തീവണ്ടി വഴിക്കു് അവിടെ എത്തിയാലെന്തു്? അതായിരുന്നില്ലേനന്നു്? ഉച്ചവണ്ടിക്കു പോയിരുന്നെങ്കിൽ, നാളെ രാവിലെ സിഡ്നിയിൽ എത്തുമായിരുന്നല്ലോ."

അരനിമിഷനേരം ഹീരലാൽ താരാച്ചന്ദിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കികൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു:—

"ശരിയാണു്. നാമായന്മാർ തന്നെ നാം. ആ വിചാരം തലയിൽ കേറിയതേ ഇല്ല. കടൽയാത്രയിലുള്ള ഉത്സാഹം നിമിത്തം, തീവണ്ടി എന്നൊന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിചാരമേ ഉണ്ടായില്ല. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്തു കായ്യം?"

(തുടരും)

വനസംഗീതം

സി. ജെ. മണ്ണാമൂട്ട്.

ആ വന നിമ്നഗയൊഴുകിയരുന്നോ-
രാരണ്യത്തിൻ ഹൃദയത്തിൽ
കോടക്കാർമുകിൽ വണ്ണനതിന്നോ-
രോടക്കുഴലിൻ നിനദത്തെ
പാടിപ്പാടിക്കേകിപ്പിക്കും പൈ-
ങ്കിളിയും കുയിലും മേവുന്ന
മരതകസാരിയുടുപ്പിച്ചും വന
മധുരിമ യാരി യിരിപ്പിച്ചും
നീളേ നീളേ പച്ചപ്പുല്ലുകൾ
നീലിമയെങ്ങും വിളയിച്ചും
ആടുകൾ മേയ്ക്കും കാട്ടിടയന്മാരേ
പാടുംപാട്ടിൽ വിലയിച്ചും
മരുവിടുന്നോരാ വനഭംഗിയി-
ലലതല്ലുന്നോരു സന്ദേശം
അഴകേകുന്നോരാ വനസീമയി-
ലൊഴുകീടുന്നൊരു സംഗീതം.
—ഓടിപ്പോകെ കുഞ്ഞാടുകളീ
ഗാനത്തിന്നൊരു ചെവിനൽകും.

പാട്ടുകയാണവൾ കല്ലോലിനിയുടെ
പാൽപ്പംപോലെ പുൽത്തറയിൽ
ചാരിയിരുന്ന മരാലസയായി
ചാരിമയോളം തുള്ളിച്ചും
ഓടിപ്പോയ കിനാവുകൾ ചാർ-
ത്തോടിവരാൻ കൊതികാണിച്ചും.

നാലുവസന്തം മുമ്പിക്കാനന-
വാഹിനി തന്റെ തടത്തിങ്കൽ
പുത്തൻ മലരുകൾ ചൂടിച്ചൂടി
ചിത്തിരമാസം വന്നപ്പോൾ
ഈവന കല്ലോലിനിയുടെ കരയിൽ
പൂവുകൾ മാല കൊരുത്തപ്പോൾ
പൊന്നിളവെയ്‌ലിൽ മിന്നിമിനുങ്ങി
യന്നാനവനക്കാട്ടിടയൻ.
ചടുലരതയോടെയൊഴുക്കുംപുല്ലാ-
ങ്കുഴലിൻ വിളികളിലഴകാളി.
ഹരിത തൃണങ്ങളിലഭിരുചിയേറിയൊ-
രജനികരത്തിൻ കുട്ടാളി!
മട്ടമലർ ശരനിരയുതിരും കടമിഴി
യിലസുന്നോരാ യില്ലാളി!

ഉച്ചപ്പൊരിവെയിലുച്ചിക്കേറി
പ്പച്ചക്കാട്ടു കരിഞ്ഞപ്പോൾ
നീലക്കുന്നിലെ മാനം മയിലും
നീരൊലി തേടിയുഴന്നപ്പോൾ.
നാവുവരണ്ടാ ഗാനക്കാരൻ
നാദം നിർത്തി വലഞ്ഞപ്പോൾ
പഴവും പച്ചില കോട്ടിയ കമ്പിൽ
ജലവും നൽകിയൊളിവളല്ലേ!
നേരേ കിഴക്കു പുലർകാലത്തിൽ
സൂരനുദിച്ചു വരുംപോലെ
കുഞ്ഞാട്ടിടയനണഞ്ഞപ്പോൾ മലർ
മഞ്ജരി തൂവിയതല്ലേ ഞാൻ!

ചാരെപ്പൂക്കളണിഞ്ഞൊട്ടേറെ
പ്പൂമരനിരകൾ ചിരിചൊരികെ,
നാണത്തോടെ താരുണ്യശ്രീകൾ
വീണകൾ മീട്ടി ഹൃദയത്തിൽ.
ആ മണി നിനദതരംഗം ചെന്നവ-
നാനന്ദക്കുളിരണിയിച്ചു.
മാലതി ചൂടിയ പൂക്കളിരുത്തൊരു
മാലയെ യവനം വിരചിച്ചു.
നാണംവന്നു കനിച്ചോരെൻ ഗള-
നാളം തന്നിലണിച്ചു.

കസ്തൂരിക്കാററിയു കണ്ടിട്ടേറെ
ക്കുസുമം തറയിൽ വീഴിച്ചു.
കാട്ടുപിറാവുകളക്കരെമാവിൽ
കൂട്ടിനു കഴൽ വിളിയറിച്ചു

ഇണനിന്നിണനിന്നജനികരങ്ങളു-
മിതമെന്നിതമെന്നോതുമ്പോഠം,
വിശ്വംകൊണ്ടു ചെറുക്കവതെങ്ങിനെ
സപ്തംയന്നു വിളിക്കുമ്പോഠം...!

മധുരപ്രേമോന്മാദകലാഹരിയിൽ
വിലയിച്ചുന്നിതു ഹൃദയങ്ങൾ!
കാലത്തിന്റെ കരങ്ങൾക്കിരുവഴി
കാണിച്ചീടാൻ കഴിയാതെ.
നാളുകൾ മണ്ടി മറഞ്ഞതറിഞ്ഞി-
ല്ലാമധുരോത്സവ വേളകളിൽ.

മാസം പലതും പോയൊരു ഗ്രീഷ്മ
സായം സന്ധ്യയ്ക്കുജപോലൻ
നവനവമേച്ചിൽ പുൽമേടുകളെ
നാടുകൾതോറും തേടാനായ്
അനുമതി ചോദിച്ചുമരുമ്പോഴെ-
ന്നകതാരാകെ നടുങ്ങിപ്പോയ്!

ദൂരെ ദൂരെ പുൽമേടുകളെ
തേടിപ്പോയോരവനപ്പോൾ,
പറയുകയുണ്ടായിവിടെപ്പുല്ലുകൾ
മരതകമിനിയും വിതറുമ്പോഠം,
കാനനദേവി വസന്തോത്സവ ജയ-
കാഹളമങ്ങു മുഴക്കുമ്പോഠം,
കാനനകന്യക സപ്തമലിഞ്ഞോ-
രാനനമോടെ ലസിക്കുമ്പോഠം,
ആശപെരുത്തോരജനിരഞ്ഞൊ-
ത്താമ്പോൽപുത്തോടിയിടെ വരും

ഇക്കുളിർ ചുംബനമേറ്റവരെ നിന്നുടെ
പൊൽതനുവിൽ കളിരണിയട്ടെ.
മധുരസ്മരണകളേറ്റവരെ വിരഹം
മനസ്സിൽനിന്നും മായ്ക്കട്ടെ.
എന്നര ചെയ്യോരു ചുംബനവും ത-
ന്നന്നു പിരിഞ്ഞക്കാട്ടിടയൻ!
കാറിൽ മഴയില്ലെന്നപോലെ
കാട്ടിൽ മറഞ്ഞക്കഞ്ഞിടയൻ!

കനവുമിനക്കിയ നാളുകൾപിന്നെ-
ക്കനിവൊട്ടു സ്മരണയിൽ ശേഷിച്ചു.
അകലെപ്പോയി വസന്തം മൂന്നിഴി-
ടലരണയിച്ചു മറഞ്ഞിട്ടും
വന്നില്ലിപ്പുവരെ വന്നില്ലിപ്പുവരെ
സുന്ദരനാമക്കാട്ടിടയൻ!

പച്ചപ്പുല്ലുകൾ പലനാളിയിടെ
തച്ചുതഴച്ചു വളർന്നിട്ടും
വന്നില്ലിപ്പുവരെ വന്നില്ലിപ്പുവരെ
വനകിന്നരനാമക്കാട്ടിടയൻ!

എൻ കാട്ടിടയനെയെങ്ങാനും നീ
കണ്ടോ കണ്ടോ കാട്ടാറേ,
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ കിളികളെ, നീല-
ക്കുയിലേ, വാനമ്പാടികളെ.
തരളിത വിലളിതമീ സംഗീതം
തഴുകിയുറക്കും നാട്ടാരെ.

അഴകേറുന്നൊരു വനസീമയി-
ലൊഴുകീടുന്നീ സംഗീതം
മദകരരാഗമലിഞ്ഞൊരു മാനസ-
മറിയിക്കുന്നൊരു സന്ദേശം.

—ഓടിപ്പോകെ കുഞ്ഞാടുകളീ
ഗാനത്തിന്നൊരു ചെവിനൽകും.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും ബാപ്പുജിയും.

ചക്രധാരി

1857 മുതൽ 1947 വരെയുള്ള നീണ്ട തൊണ്ണൂറുവർഷങ്ങൾ മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അപൂർവ്വമായ ഒരു നിഷ്ഠൂരത അടയാളപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. സായുധരായ പ്രബലശക്തികളോട് നിരായുധരായ ജനങ്ങളുടെ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ആ വിക്രാന്തചരിതം. ആ വിശ്വസ്തമായ ജനതയുടേ വിജയം ഭാരതീയക്കെന്നല്ലാ, പൊതുവെ ലോകർക്ക് അവരുടെ ഭക്തിയും, വിശ്വാസവും, നിശ്ചയും, പുനരുജ്ജീവിച്ചു. ഘോരസമായ പ്രജാപീഡനം ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിക്കു മുമ്പിൽ ഒടുവിൽ കീഴടങ്ങുക തന്നെ ചെയ്തു. സജ്ജമായ ശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരിപാലനക്രമം, സർവ്വപ്രിയമായ സ്വാതന്ത്ര്യഗതിയുടെ പ്രയാഹത്തിനു മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെവിജയം, ലോകർക്ക് മഹത്തായ ആകാംക്ഷയും വിശ്വാസവും നൽകി.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള ആഗമനം അർത്ഥശാസ്ത്രപരവും, നയജ്ഞവുമായിരുന്നു. കച്ചവടാർത്ഥമാണ് അവർ ആദ്യം ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു വന്നതു്. ന്യായശാസ്ത്രപ്രകാരം അവരുടെ താൽപര്യംവാണിജ്യവും, മിതവ്യയവുമായിരുന്നു. 1947 ആഗസ്റ്റ് വരെ ആ താൽപര്യങ്ങൾ അവർ സുരക്ഷിച്ചു പോരുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിൽ പോലും ആദ്യമായി 1857-ൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണങ്ങളിലൊന്നു്, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സമക്ഷത്തിൽ അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ നിർമ്മിച്ച ചില സാമ്പത്തിക കഴപ്പുങ്ങളാണു്. തൊണ്ണൂറിനം വർഷിച്ചുവന്ന കൊണ്ടിരുന്ന അന്നത്തെ ഭൂമി സംയോജനം ജനങ്ങളെ വഴി തെറ്റിക്കുകയും, വിപ്ലവകാരികളാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു പുതിയ തരം കരം ചുമത്തൽ അന്നത്തെ വിദേശഗതിക്കു വേഗതകൂട്ടി. ആ വേഗതയന്നു് കരം കൊടുത്തിരുന്ന സാധുകർഷകരെ തൊഴിപ്പിഴിഞ്ഞു. ദുഷ്പ്രഭുക്കളായ അന്നത്തെ മേലധികൃതന്മാരുടെ കർക്കശമായ തീരുമാനത്തിന്റെ ഫലമായി സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരുടെ നിലങ്ങൾ വളരെ വേഗത്തിൽ ധനവാന്മാരുടെ അധീനത്തിലായി. ഭാരമേറിയ കരനിർദ്ധാരണവും, മറ്റു പല വിധത്തിലുള്ള കരങ്ങളുടെ വർദ്ധനവും, നിർധനരായ കാർഷികരെ നിരാശരാക്കി. കടബാധ്യസ്ഥാനങ്ങളുടെ ദൌർല്ലഭ്യം സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ ഗണ്യമായ വിധത്തിൽ താഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. നൈസർഗ്ഗികമായ വിനിമയധനവ്യയത്തെ ദിനം പ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്ന അന്നത്തെ പണത്തിന്റെ ആവശ്യകത, പ്രബലമാക്കിത്തീർത്തു. പൊതുവേ അന്നുണ്ടായിരുന്ന നിരോധനങ്ങളും, നിയന്ത്രണങ്ങളും, സാമ്പത്തികാധഃപതനവും, സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യവും, രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെതടഞ്ഞു നിറുത്തി. യഥേച്ഛയായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സംസ്ഥാനവശീകരണവും, സംയോജനവും, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രിയരായ ജനങ്ങളെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു. നീറിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നആ സ്വാതന്ത്ര്യാഗ്നി ആളിക്കത്തുവാൻ അന്നത്തെ ധനസംബന്ധമായ വിരക്തി സഹായകമായിത്തീർന്നു.

അകൃത്രിമമായ ദേശീയ ചരിത്രത്തിന്റെ അതിഗഹനമായ ഒരു കലഹമായിരുന്നു അതു്. "ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഹിന്ദുക്കളേയും, മുസ്ലീമിങ്ങളേയും കബളിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല. "എന്നു" ബ്രിട്ടീഷുകാർ പോലും സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നും ഓടിക്കുവാൻ, ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീമിങ്ങളോട് തോളോട് തോളും ചേർന്ന് നിന്നാൽ, അവർ ഗോവധം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുമെന്നു തന്റെ ഒരു വിളംബരത്തിൽ ഉൽകീർത്തനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതു പോലെ ബഹദൂർഷാ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ നാടുകടത്തുവാൻ മതിമതഭേദമെന്യേ ഭാരതീയരെല്ലാവരും അണിനിരക്കണമെന്നും, ആ വിദേശ ശത്രുവിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും ഇന്ത്യയെ മോചിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം രാജ്യഭരണം ആർ നടത്തിയാലും തനിക്കതിൽ അശേഷം അസംതൃപ്തിയില്ലെന്നും ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

അന്നത്തെ ഭാരതീയരുടെ ഐക്യം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി ജീവനെപ്പോലും ബലിയർപ്പിച്ച ഭാരതമാതാവിന്റെ നിരവധി വീരസന്താനങ്ങളുടെ അമൂല്യരക്തത്താൽ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ക്രമാഗതമായ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിരീകരണവും, വിജയവും, ഇന്ത്യയിൽ ഗണ്യമായ പല പരിവർത്തനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. ബ്രിട്ടന്റെ നയം, അവരുടെ നന്മക്കായി ഇന്ത്യയെ മൊത്തത്തോടെ സമർപ്പിക്കേണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അതിനാൽ കൂടുതൽ ഫലോൽപാദകമായ ഒരു ധനവ്യവസ്ഥിതിക്ക് മാറ്റു കൂട്ടിയാനുള്ള ഒരുപകരണം മാത്രമായിരുന്ന ദ്വാസൂയത്തിൽ അന്നത്തെ രാജ്യഭരണം. ബ്രിട്ടന്റെ വ്യാവസായിക യന്ത്രങ്ങളെപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ, അവർ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രകൃതിദത്തമായ അമൂല്യദ്രവ്യങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഇന്ത്യയുടെ വിപുലമായ വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളും, ബ്രിട്ടീഷുകാരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സാമഗ്രികളാൽ നിറയപ്പെട്ടു. ഏതൽ ഫലമായി ഇന്ത്യൻ വ്യവസായങ്ങളും നിർഘ്നണമായ നാശഗർത്തത്തിൽ അതിയോഗം എത്തിച്ചേർന്നു. അതോടൊപ്പം നാട്ടിലെങ്ങും, ദാരിദ്ര്യവും, തൊഴിലില്ലായ്മയും വർദ്ധിച്ചു. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് ഉദ്യോഗത്തിനായി ഗവർമ്മെന്റിനെ ആശ്രയിക്കാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ പുംസ്ഫുരണശക്തിപ്പിക്കുവാനും, അവരെ അധീനതയിലാക്കുവാനും അവർക്കുവളരെ വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ വിദ്യാസമ്പന്നരായ യുവാക്കളുടെ എണ്ണം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു വന്നതോടുകൂടി എല്ലാവർക്കും ഉദ്യോഗമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻഗവർമ്മെണ്ടിനെക്കൊണ്ടുക്കഴിഞ്ഞില്ല. രാജ്യത്ത് ദാരിദ്ര്യവും, തൊഴിലില്ലായ്മയും വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ചില വിപ്ലവപ്രവർത്തനോത്സുകരായിച്ചമഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം അസന്തോഷത്തിന്റെയും, വിരക്തിയുടേയും കെടാറായതീക്കനൽ നീറിക്കത്തുവാൻ തുടങ്ങി.

ഈ പരിതഃസ്ഥിതികൾ നിരായുധരായ ഇന്ത്യാക്കാരെ ആശാവിഹീനരാക്കി. അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അസൌഖ്യമായ ആയുധനിയമങ്ങളും അവരെ നിസ്സഹായരാക്കി. സായുധരായ ശത്രുക്കളോട് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ട വഴികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുവാൻപോലും അവർ അശക്തരായിരുന്നു. അദൃഷ്ടം നിറഞ്ഞ ദുരാചാരമായ ഒരു പരിധിക്കുള്ളിൽ അവർ അകപ്പെട്ടു പോയി. അങ്ങിനെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിരർത്ഥകമായ ഒരു സ്വപ്നമായി അവർക്കു തോന്നി.

ഭയപ്രദമായ ആ മണ്ഡലത്തിൽനിന്നും മനുഷ്യരെ മോചിപ്പിച്ചതു് നമ്മുടെ അഭിവന്ദ്യനേതാവും, രാഷ്ട്രപിതാവുമായ ബാപ്പുജിയാണു്. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ ആ മഹാത്മാവു പുതുക്കി. നമ്മുടെ സുദീർഘസുഷുപ്തിയിൽ നിന്നും, കരുണാമസൃണമായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം നമ്മെ വിളിച്ചുണർത്തി. നമ്മളോട് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യം വെറും സ്വപ്നമല്ലെന്നും, അതു നമ്മുടെ ജന്മാവകാശമാണെന്നും, അതിന്നായി നാം അന്ത്യശ്വാസംവരെ സമരം ചെയ്യേണമെന്നും അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതത്തോതിലും, പദവിയിലും മൌലികമായ ഒരു രൂപാന്തരപരിണാമം വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്മേൽ അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സാധാരണക്കാരനു് പരിചയപ്പെടുത്തി

ക്കൊട്ടത്തു. ആയുധങ്ങളില്ലെങ്കിൽ തന്നേയും അന്യായത്തേയും, ജനമർദ്ദനത്തേയും എതിർക്കുവാൻ സൂക്ഷ്മപരമായ സമരം കൊണ്ടും സാധിക്കുവാനും ത്യാഗം ചെയ്യുവാനുമുള്ള , സന്നദ്ധതയും, നിശ്ചയദാർഢ്യവുംകൊണ്ടും, സാധിക്കുമെന്നുള്ള ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ ഉൽക്കീർത്തനം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ അഗാധമായി. അങ്ങനെ ശക്തിമത്തായ 'അക്രമരാഹിത്യം' എന്ന സമരം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സമരസന്നദ്ധരായ ജനങ്ങൾ രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിൽ അണിനിരന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ സകലതും ത്യജിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുവാൻ മുന്നോട്ടുവന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്തായസ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നും, വമ്പിച്ച ആകാംക്ഷകളിൽ നിന്നും രണോദ്യതമായ ഒരു ചലനം രൂപമെടുത്തു. അങ്ങിനെ ഒരു പ്രവാഹമുണ്ടായി. ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ക്കൊണ്ടോ അവരുടെ ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടോ തടയുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരുഭയങ്കരപ്രവാഹം!

ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം അന്തരാഷ്ട്രീയ സമരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഫാസിസ്റ്റ് കക്ഷികൾക്കും പ്രതികൂലമായ ഒരു ശക്തിയായി നിലകൊണ്ടു. ആ അവസ്ഥയിൽ രാഷ്ട്രീയാശയങ്ങൾ നിശ്ചിതമായ ചില മൂലതത്വങ്ങളുമായി സ്വീകരൂപത്തിൽ ഘനീഭവിച്ചു. ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രം, സോച്ഛാപ്രേരിതത്വത്തോടുള്ള നിസ്സഹകരണം, അതിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും മുദ്രകളുടേയും ബഹിഷ്കരണം എന്നിവ ആ മൂലതത്വങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈദൃശങ്ങളായ നിരവധി സമരങ്ങളോടുകൂടി ഇന്ത്യ ഭാവവിശിഷ്ടമായ ഒരു മൈതിയിലെത്തിച്ചേർന്നു. എതിർപ്പുകൊണ്ടും സമരശീലംകൊണ്ടും ദേശീയയിപ്പുണർത്തും പടരുകയുംവർദ്ധിപ്പിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾരാഷ്ട്രീയോപകരണത്തിന്റെ നിഷേധനരമനയിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ടായി.

ബാപ്പുജിയുടെ ഉജ്ജ്വലമായ നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിൽ ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സ്; സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ നാഷനൽകോൺഗ്രസ്സിനുകഴിഞ്ഞു. 1930 മുതൽ തുടങ്ങിയ നിരവധി പ്രത്യക്ഷസമരങ്ങളും കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അസ്തിവാരത്തെ വിസ്താരപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ പ്രണയനത്തിൽ പല വ്യതിയാനങ്ങളും വരുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അന്യായത്തിനും, മർദ്ദനത്തിനും ചൂഷണത്തിനും യാതൊരു കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൃഷിക്കാരൻ തുടങ്ങി കൂലിക്കാരൻവരെ സകലരും പല വിധ അനീതികൾക്കും അക്രമങ്ങൾക്കും വിധേയരായി. ജന്മികൾ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയും പണമുതലാളിമാർ അവരെ പലവിധത്തിൽ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാൽ പൊതുവെ ജനങ്ങളുടെ സുഖമായ ജീവിതമാണെന്നു രാഷ്ട്രപിതാവു പറഞ്ഞതുപോലെ, സാധാരണക്കാരനു തുടങ്ങിയതു് മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ജീവിക്കുവാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികളും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കോൺഗ്രസ്സിനു നിരവധി അക്രമങ്ങളേയും അനീതികളേയും ചെറുക്കേണ്ടതായിവന്നു. അങ്ങിനെ കഴിവുകൾക്കു രാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങളും വിട്ടുവീഴ്ചക്കുനൽകിയപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ ശിഥിലമായ പ്രഭാവത്തെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുവാനും, ധർമ്മനിഷ്ഠാനത്തെ നിലനിർത്തുവാനും, അകൃത്രിമവും സുശക്തവുമായ ഒരുപകരണം ആവശ്യമായി വന്നു. ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്ന ജനങ്ങളുടെ ആവലാതികൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ പ്രസ്പഷ്ടമായ ഒരു മിതവ്യയവ്യവസ്ഥ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെയൊരു ധർമ്മത്തെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വിജയത്തിൽ നിയോഗിപ്പിക്കുവാൻ ട്രേഡ്യൂണിയൻകാരും, കൃഷിവകുപ്പുകാരും, യുവാക്കളും, വിദ്യാർത്ഥികളും, സ്ത്രീകളും പല വിധ സമരങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. ആ പുതിയ സ്വാധീനശക്തി ജനങ്ങളിൽ ഒരു നവചൈ

തന്യമുളവാക്കി. യുദ്ധകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ആവശ്യകത ആ ശക്തിക്ക മാറുകൂട്ടി. ശക്തിയെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുവാൻപ്രയത്നസമരങ്ങളും വഴി തെളിച്ചു. ആ സമയത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തെ സംഗ്രഹിക്കുവാൻ ബാപ്പുജി വിദേശാധിപത്യത്തോട് ഒഴിഞ്ഞു പോകുവാനും നമ്മളോട് സമരസന്നദ്ധരാകുവാനും ആഹ്വാനം നൽകി.

1842-ൽ നടന്ന വിപ്ലവം വാസ്തവത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഒരു യുദ്ധമായിരുന്നു. അതിന്റെ ശക്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞു പോയെങ്കിലും ആയുധശക്തികളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും 1940-ൽ നടന്ന റോയൽ ഇന്ത്യൻ നേവിയുടെ പണി മുടക്കോട്ടുകൂടി അതു് അതിന്റെ ശരിയായ വിജയപരിധിയിലെത്തിച്ചേർന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ പുരാതനകൊത്തളങ്ങളും അടിയോടെ തകർന്നു. പരസ്യമായി രാജദ്രോഹികളെന്നു വിചാരിച്ചുപോന്ന ആയുധശക്തികളും അധികാരികളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. അന്നത്തെ അധികാരികളുടെ മുറവിളി "ക്യൂറ് ഫ്ലഷ്യാ" എന്നതായിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ആ ദേശീയവിപ്ലവം പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു കുതിച്ചുചാടി. എന്നാൽ അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വം അതിനു പ്രതിബന്ധമായിരുന്നു. പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില മൂലതത്വങ്ങളും ശരിയാംവണ്ണം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ ഉപായതിനാൽകോൺഗ്രസ്സിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുവന്നു. ജാതിമതവ്യത്യാസങ്ങളും അതിന്റെ വിരിമാറിൽ കയറിനിന്നുകൊണ്ടു കുത്താടുവാൻ തുടങ്ങി. ചൂഷണത്തെയും അനീതിയേയും ചെറുക്കുവാനോ ഇല്ലാതാക്കുവാനോ കോൺഗ്രസ്സിനെക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ ദിനംപ്രതി ആ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞു വന്നു. അന്നു അങ്ങിങ്ങായി മതത്തിന്റെ പേരിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ലഹളകൾക്കു ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രോത്സാഹനം നല്കി. അതിന്റെ ഫലമെന്നോണം മുസ്ലിംലീഗ് രൂപീകൃതമായി. 10 കോടി മുസ്ലീമീങ്ങളും അകന്നു നിന്നുകൊണ്ട് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി മുറവിളി കൂട്ടി. രാജ്യത്തു പലയിടങ്ങളിലും ഉണ്ടായി. നേതാക്കന്മാർ അറസ്റ്റു ചെയ്തു. തീവെപ്പും, കൊള്ളയും കൊലയും നടന്നു. അസമാധാനം എങ്ങും കളിയാടി. ഒരിക്കൽ സമാധാനത്തിന്റേയും, ഐക്യത്തിന്റേയും, ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും വിളനിലമായിരുന്ന ഭാരതഭൂമി കലഹങ്ങളാലും, രക്തപ്പുഴകളാലും, ഛിദ്രങ്ങളാലും പങ്കിലമായി.

1945-ൽ നേതാക്കൾ ജയിലിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്നപ്പോൾ പ്രയത്നങ്ങൾ വീണ്ടും ഊർജ്ജസ്വലമായി നടന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞു. 40 കോടി ജനങ്ങളെ അടിമകളാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയാതെവന്നു. മുസ്ലീമീങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കൾക്കെതിരായി. ചീഗിനെ കോൺഗ്രസ്സ് എതിർത്തു. ന്യൂനപക്ഷത്തെ സംരക്ഷിക്കേണമെന്ന പുറംപൂച്ചിൽ 'ഭാഗിച്ചു ഭരിക്കുക' എന്ന നയം ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രയോഗിച്ചു. ഒടുവിൽ ഭാരതം വിഭജിക്കപ്പെട്ടു.

നാല്പതുകോടി ജനങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരായി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായി ജീവനെ ബലികഴിച്ച വീരാത്മാക്കളെ അന്നേദിവസം നാം സന്തോഷാശ്രുക്കളോടെ സ്മരിച്ചു.

എന്നാൽ ആ അഭിവന്ദ്യനേതാവായ മഹാത്മാവു് ഇന്നെവിടെ? ആജീവനാന്തം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി സമരം ചെയ്തു ഒടുവിൽ മാതൃഭൂമിയെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന അടിമത്വശൃംഖലയെ വെട്ടിമുറിച്ചു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വൈജയന്തിഭാരതത്തിന്റെ വിരിമാറിൽ നാട്ടിയ ആ രാഷ്ട്രപിതാവു സ്വന്തം പുത്രനാൽ നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു.

ഉപദേശം നല്കുവാനും, കലഹങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനും ആ മഹാത്മാവു് ഇന്നു നമ്മളോടൊപ്പം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു എന്നും നമ്മളോടു കൂടിയുണ്ടായിരിക്കും. സുഖജീവിതത്തിന്റെ പാതയിൽ കൂടെ സമത്വത്തിന്റേയും സാഹോദര്യത്തിന്റേയും സന്ദേശം വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നുപോകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നമുക്കു് വഴിതെളിച്ചു തരും.

പരിവർത്തനം.

എം. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, നീലമ്പേരൂർ.

I

പാടുവാൻ പഠിച്ചുഞാൻ—
അല്ലല്ല പഠിപ്പിച്ചു
കാലമാം കലാകാരൻ
പൊൻകൂട്ടിലടച്ചെന്നെ
പഴവും പാലും വെള്ളി-
ത്തളികയ്യകം മിന്നി
മഴിയും വാത്സല്യത്തിൽ
തെളിയും സ്മിതംപോലെ
വെയിലും പേമാരിയു-
മേല്പാതെ, സുഖഭോഗം
തഴുകം തൈത്തെന്നലിൻ
കുളിരിൽ മയങ്ങീഞാൻ
തങ്കരശ്മികം ചിത്തം
പൊൻകിനാവുലഞ്ഞാടും
സങ്കല്പലോകത്തിലെ
മഞ്ഞുള്ള നികുഞ്ജത്തിൽ
സർവ്വം മറന്നേതോ
കിന്നരാംഗന മീട്ടും
നൊമ്പണ്ണ്യപഞ്ചികാ
തന്ത്രിയൊത്തിണങ്ങി പാടി
വിശ്വസ്യമാം ഗാന
ധാരയിൽ മതിമങ്ങി
വിശ്വവും ഭ്രാവുംകൂടി
പൂയിട്ടു പൂജിച്ചെന്നെ.

II

"സത്യദർശനമല്ല
ജീവിതം; അടരാട്ടം
സത്യദർശികൾക്കില്ലാ
ജീവിപ്പാനവകാശം"
കൺതുറന്നുറക്കത്തിൽ
നിന്നുഞാൻക്ഷണം ഞെട്ടി
എൻചുറ്റുമെരിയുന്ന
ജീവിതത്തീച്ചൂളകം
ജീവിക്കാൻ, പ്രതിബന്ധ-
സഞ്ചയം തകർത്തുകൊ-
ണ്ടാവതും മുന്നോട്ടേറാൻ
ജീവികം കരിക്കുന്നു;
തിന്നുവാൻ, കുടിക്കുവാൻ,
സുഖമായ് ശ്വസിക്കുവാൻ
മന്നിതിൽ പണിയെന്ന
രോദനം മുഴങ്ങുന്നു!
ഇല്ലെനിക്കശേഷവും
രണഭൂമിയറിയുവോ!
ഇല്ല, ഞാൻ പഠിച്ചില്ല,
ജീവിതപ്പോരാട്ടങ്ങൾ!
കാൽകുരം കുഴഞ്ഞായോ!
താഴുന്നു താഴുന്നു ഞാൻ
അയതെന്തിനിയെന്റെ
പാട്ടിനും വിലയില്ല.

ക്രിസ്തുമസ് കാർഡ്.

എം. പരമേശ്വരൻ നായർ.

"അവനെ കാണാനില്ലല്ലോ?"

വാച്ചുനോക്കി രാമൻനായർ പറഞ്ഞു.

"ഇങ്ങനെ ധിറുതി പിടിച്ചാലോ, രാമൻനായരെ, പത്തുമാസം അമ്മയുടെ വയറ്റിൽ എങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടി? അവൻ കൊണ്ടുവരും." ജോസ് രാമൻനായർക്ക് ഉറപ്പു നല്കി.

ജോസ് ഒരു റേഷൻ കടക്കാരനാണ്, രാമൻനായർ നടത്തിപ്പുകാരനും. മുതലാളിയും ശമ്പളക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമല്ല അവർക്കുള്ളത്. ഒരു കരിഞ്ചന്തക്കാരനും ഒല്ലാളുമാണ് അവർ.

ജോസിന്റെ വീട്ടിൽ കട്ടകുത്തുകറയുണ്ടാക്കിയാൽ, അതിൽനിന്നും ഒരു പങ്ക്, രാമൻനായർക്കുള്ളതാണ്.

ജോസ് ഒരു ചമട്ടുതൊഴിലാളിയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് ഇന്നു് ആരും ജോസിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു പറയാറില്ല. അതു കേൾക്കുന്നതു് അയാൾക്കു വെറുപ്പാണ്.

ജോസ് ഇന്നു ഒരു കുബേരനാണ്. വാസ്തവത്തിൽ 'കൺട്രോളാണു്' മുപ്പർക്കു വളം. ജോസ് ഏതുതരത്തിലാണു് ഈ നിലയിൽ എത്തിയതു്, എന്നാക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ എല്ലാവക്കുമറിയാം. പാവപ്പെട്ടവന്റെ പള്ളയ്ക്കടിച്ചും, കൊള്ളലാഭമെടുത്തും ജോസ് കൊഴുത്തുവരികയാണ്.

ജോസ് മെലിഞ്ഞാളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു കുടവയറനാണ്. തടി അല്പം കുറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നും ഉണ്ടു്. അതിനു തന്റെ വിശ്വസ്തൻ രാമൻനായരുടെ സദുപദേശവും കിട്ടി. 'കുറേശ്ശ എടുത്താൽ നന്നു്" എന്നു്.

കൈയിൽ വേണ്ടുവോളം പണമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഒരു തുള്ളി മദ്യം കടത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പാടില്ല. ജോസിന്റെ വീട്ടു മദ്യനിരോധനാതിത്തിയിൽപ്പെട്ടതാണു്.

അന്നു ക്രിസ്തുമസ്സ്ദിവസമാണു്. ജോസ് പള്ളിയിൽ പോയിവന്നു. ഉച്ചക്ഷേണം തീരെ തൃപ്തിയായില്ല. അല്പം എടുക്കാതെ ഈ ഇറച്ചിയും, മറ്റും കൂട്ടി ഊണു കഴിച്ചാൽ മുപ്പക്കു തൃപ്തിയില്ല.

ഇരുളിന്റെ ചുരുളുകൾ വീണു. സമയം രണ്ടുമണി കഴിഞ്ഞു. ജോസും രാമൻനായരും കാത്തിരിക്കുകയാണു്. ആരോ ഒരാളുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു്.

പട്ടികുരച്ചു. രാമൻനായരും ജോസും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

"വരുന്നുണ്ടു് കഴുവേറിടമോൻ!" രാമൻനായർ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കു മുഹമ്മദു് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അയാൾ കിതച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു. ജോസു കുപ്പി വാങ്ങി, തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി.

"എന്താ മമ്മദെ ഇംഗ്ലീഷുതന്നെയല്ലെ?" ജോസ് ചോദിച്ചു.

"ങ്ങക്ക്, ന്താ തംശം, അതമ്മൽ എയിതീട്ട്ണ്ട്, നോക്കിൻ."

മുഹമ്മദു് പറഞ്ഞു.

ജോസിനു ഇംഗ്ലീഷു അറിയില്ല. രാമൻനായർ വാങ്ങി നോക്കി. ഒന്നാംതരം(Old scoteh Whisky) ഓൾഡു സ്കോച്ചുവിസ്കിതന്നെ,

രാമൻനായർ കണ്ണുകൊണ്ടു ജോസിനെ മനസ്സിലാക്കി.

"ഞമ്മളു് കയിച്ചുപാട്ടു് പടച്ചവനക്കറിയാം. കപ്പലീന്നു് ഇതടിക്കാൻ പെട്ട പാട്ടു് മുശീവഞ്ഞാന്നെ. അലാക്കിന്റെ കൊടി. ഇയ അംപറന്ന നായിന്റെ മക്കളെ കാണാണ്ടു് കടത്താനാന്നെ."

അങ്ങനെ മുഹമ്മദു് റിസ്ക്കു കെട്ടെടുത്ത കഷ്ടപ്പാടും, എക്സ്സൈസുകാക്കു പിടികൊടുക്കാതെ കൊണ്ടുവന്ന സാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും കുറെയധികം തട്ടിവിട്ടു.

ജോസു് വാഗ്ദത്തമനുസരിച്ചു വിസ്കിയുടെ പത്തുരൂപാ കൊടുത്തു. മുഹമ്മദു് പിന്നേയും തല ചൊറിഞ്ഞുനിൽക്കുകയാണു്. രൊട്ടിക്കൂടി കൊടുത്തു മുഹമ്മദിനു സന്തോഷമായി. അന്നു ചിരിച്ചു് അയാൾ ചിരിയിൽ ഒരു ഹാസ്യത്തിന്റെ നിഴൽ വീശിയിരുന്നു.

ജോസു കുപ്പി മേശപ്പുറത്തുവച്ചു. രാമൻനായരും കസേല വലിച്ചിട്ടു് അടുത്തിരുന്നു. അകത്തുനിന്നും മറിയാമ്മ (ജോസിന്റെ ഭാര്യ) പിറുപിറുത്തിരുന്നു. കടിക്കുന്നതവക്കു വലിയ വിരോധമാണു്. ജോസിന്റെ നാട്ടുകാരോടുള്ള ക്രമമായ പെരുമാറ്റവുംഅവർക്കിഷ്ടമില്ല. ശത്രുക്കളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നവക്കറിയാം. ജോസിനെ പുലിവാലുപിടിപ്പിക്കുവാൻ നാട്ടുകാർ കാത്തിരിക്കുകയാണു്.

"നീ കറി വേഗം കൊണ്ടുവാ ൻ" ജോസു് ഭാര്യയെ പരുഷസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു

മറിയാമ്മ മനമില്ലാമനസ്സോടുകൂടി കറിപാത്രത്തിൽ പകരുകയാണു്.

പട്ടി വീണ്ടും മുന്നറിവു നല്കി. ഒരാപത്തിന്റെ കാഹളംപോലെ.

"ഞാരാ വരുന്നതു്." രാമൻനായർ പറഞ്ഞു.

"ഞാരായാലും ശരി." ഒരു തുള്ളികൊടുക്കില്ല. ഇതു തന്നെ തരം നോക്കി നടക്കുകയാണു്.

എന്നും പറഞ്ഞു്, ജോസു് കപ്പി മാറി, മേശയുടെ താഴെ വച്ചു. കപ്പി കാണാത്ത വിധത്തിൽ മേശയുടെ വിരി വലിച്ചു നീട്ടി ഇട്ടു. രണ്ടുപേരും ഒന്നുമറിയാത്ത മട്ടിൽ നാട്ടുവർത്തമാനവും പറഞ്ഞിരിപ്പായി 4519

അഞ്ചാറാൾക്കാർ ഇറയത്തു കയറിക്കഴിഞ്ഞു. ജോസും രാമൻനായരും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വന്നവർ അവശരെയും, പരിചയമില്ലാത്ത മുഖങ്ങളും, പരിഭ്രമമുളവാക്കുന്നതുമായിട്ടാണു തോന്നിയതു്. വന്നവർ അവിടെയെല്ലാം നോക്കി. ഒരാൾ കുനിഞ്ഞു മേശയുടെ താഴെ നിന്നു കപ്പിയെടുത്തു.

"നങ്ങളം സ്സരാ?" ജോസു് ചോദിച്ചു.

"ഷട്ടപ്പ്; അണ്ടർ അറസ്റ്റ്"

വന്നവരിൽ ഒരാൾ കല്പിച്ചു. ജോസു് നടുങ്ങി. ഹൃദയത്തിൽ മലർ വന്നടിക്കുന്നപോലെ ചിന്തകൾ പൊരിഞ്ഞു.

"അയ്യോ...ന്നെ... അ...പ...മാ ...നിക്കല്ലെ" ജോസു് ഗദ്ഗദത്തോടെ അപേക്ഷിച്ചു.

"ങ്ഹാ, ഇതു പ്രോഹിബിഷൻ ഏറിയയാണന്നറിയാമോ? പെരുന്നാളു നമുക്കവിടെ ആഘോഷിക്കാം."

വന്നവരിൽ ഒരു നീണ്ട മനുഷ്യൻ കല്പിച്ചു. ജോസിനു നിലയുറയ്ക്കുന്നില്ല. അഭിമാനത്തിന്റെ അടിത്തറ പാടെ പൊളിയുന്നു കൈകാൽ കഴഞ്ഞു. വിയർത്തുകുളിച്ചു. തൊണ്ട വരണ്ടു. രാമൻനായർ ഇടയ്ക്കുകയറി പറഞ്ഞു

"ഞങ്ങടംക്കൊരബദ്ധം പിണഞ്ഞു. ഇനിയൊട്ടവർത്തിക്കയുമില്ല. ഞങ്ങടംക്കു മാപ്പു തരണം. അതിനു് എന്തുവേണമെങ്കിലും

ചെയ്യാം. എന്റെ മുതലാളി അത്രയ്ക്കു കഷ്ടപ്പാടുകഴിച്ചാളാണു്. ഇന്നു രണ്ടു കാത്തുണ്ടു്.”

“ദൈവത്തെ ഓർത്തു മാപ്പു്” ജോസ് താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ അപേക്ഷിച്ചു.

“എന്തുതരും?”

ഒരു എക്സൈസുകാരൻ ചോദിച്ചു.

“എന്തുതന്നാലും വേണ്ട. എവിടണ്ടാ നിന്റെ ദൈവം. നിനക്കു ദൈവണ്ടോ? നിനക്കു കരിഞ്ചന്തയ്ക്കും, കൊള്ളലാഭത്തിനും ക്രൂട്ടനിൽക്കാനോ?”

ഇടയ്ക്കുകയറി ആ നീണ്ട എക്സൈസുകാരൻ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ മുഖഭാവം രൌദ്രമായിരുന്നു.

രാമൻനായർ അവരുടെ കാൽക്കൽ വീണു. ഒരു തരത്തിൽ അഭ്യർത്ഥനകൊണ്ടും അപേക്ഷകൊണ്ടും, അഞ്ഞൂറുരൂപയിന്മേൽ അവർ സമ്മതം മൂളി. അല്ല, രാമൻനായർ സമ്മതിപ്പിച്ചു.

ഒരു കാള പോകുന്നിടത്തു് മരിക്കും ജോസ്. കടിക്കുന്തു അധികവും ചക്കാത്താണു്; അല്ലാത്തപക്ഷം ഇതുപോലെ കട്ടതോ മറോറാ കിട്ടണം. കളവു മുതൽ ഒതുക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥനാണു്. നാല്പത്തിയഞ്ചുരൂപാ വില വരുന്ന വിസ്കി പത്തുരൂപാ എട്ടണയ്ക്കാണു് വാങ്ങിയതു്. അതിൽ അനന്തഭരിതനായിരിക്കുകയാണു് വിജയക്കൊടിയും നാട്ടി.

“കൺടോം” കൊണ്ടും, തനിക്കനുകൂലമായി കണ്ട രൂളകൾകൊണ്ടും ജോസു സന്തുഷ്ടിച്ചു, എന്നാലും അതിനിന്നും ഒരുപൈസാ വെറുതെ ചെലവാക്കുകയില്ല. ജോസു ഇന്നും ഒരു തികഞ്ഞ ലുബ്ധനാണു്. നമ്പർ വൺ ഷൈലോക്ക് എന്നാണു് നാട്ടുകാരുടെ ഓമനപ്പേർ.

അഞ്ഞൂറുരൂപാ നഷ്ടപ്പെട്ടമെന്നായി. അതോർത്തപ്പോൾ ജോസിന്നു് ഉൾക്കിടിലമുണ്ടായി പക്ഷെ അഞ്ഞൂറുരൂപാ കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവർ വെറുതെ വിടുകയില്ല. തന്നെയവർ കൂപ്പിയരായി നഗരം കാട്ടും. അതു നാട്ടുകാർ അറിയും. പത്തുക്കാർ വെണ്ടക്ക അക്ഷരത്തിൽ അറിച്ചു വിടും. പിന്നെ ഈ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. തന്നിൽ എന്തോ ഒരജ്ഞാതശക്തിയുണ്ടു്, എന്നു നാട്ടുകാരുടെ മതിപ്പു പോകും. ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിൽ താക്കോൽ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പലരുമുണ്ടു്. തന്നെ സഹായിക്കുവാൻ. എന്നാൽ തൽക്കാലം ഇവർ കൊണ്ടുപോകും ഒരു നിസ്സഹായതയുടെ കരിനിഴലുകൾ വീശുന്നു. അതുകപ്പാടെ ജോസു് കുഴഞ്ഞു. അഭിമാനവും അഞ്ഞൂറുരൂപയും തമ്മിൽ ഒരു വടംവലി നടന്നു.

അവസാനം ജോസ് അവരെ മനസാ ശപിച്ചു. അഞ്ഞൂറുരൂപകൊടുത്തു. അവരും ‘ഗുഡ് നൈറ്റു്’ പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

രാമൻനായർ തന്നെ വൈദ്യം പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

“ഒന്നു മിണ്ടാതിരിക്കെന്റെ നായരെ” ജോസു പറഞ്ഞു.

രാമൻനായർ കൂപ്പിയെടുത്തു. “പോയതുപോട്ടെ, നമുക്കടിക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്നു.

ജോസു വിസ്കിയുടെ വിലകണക്കാക്കി. അഞ്ഞൂറിപത്തര. അതയാൾക്കു ഓർത്തുകൂടാ.

“ഈ തുക ഈ ഞാൻ നാളെത്തന്നെ എടുക്കും” രാമൻനായർ ധൈര്യംകൊടുത്തു.

രണ്ടുപേരും അടുത്തിരുന്നു. മറിയാമ്മ കറികൊണ്ടുവന്നു. വെളുത്ത ‘പ്ലേറും’ കറുത്ത മുഖവും. അടക്കുവാൻ വയ്യാത്ത കോപത്തോടെ.

ജോസു് ഒരു കഷണം ഇറച്ചി സാദൂനോക്കി. രാമൻനായർ കുപ്പിയെടുത്തു കോക്കു യുന്നു. രണ്ടു ഗ്ലാസുകളിലായി ഒഴിച്ചു. ഇയരണ്ടു ഔൺസിലധികം രണ്ടു പേരും ഗ്ലാസു മുപ്പം എടുത്തു. ഗ്ലാസുകളം തമ്മിൽ ഒന്നു ക്രുട്ടി മുട്ടിച്ചു. കണ്ണടച്ചു, വലിച്ചുകുടിച്ചു.

"ഇതെന്താ രാമൻനായരെ ഒരു ചുവ, ഇതു വിസ്കിയല്ല, ഈ മമ്മദു പറഞ്ഞു." ജോസു പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും രാമൻനായരുടെ കിറി ഗോമൂത്രം കുടിച്ച കാളയുടേതുപോലെയായി. രണ്ടുപേരും അല്പംക്രുടി ഒഴിച്ചു. സാദൂനോക്കി, വിസ്കിയല്ല തീച്ചപ്പെട്ടത്തി.

ഒരു അഞ്ഞൂറിപത്തര തുലഞ്ഞു! എല്ലാവരേയും കബളിപ്പിക്കുന്ന ജോസു പറഞ്ഞു. ജോസിനു അതു് ഒരു വലിയ പരാജയമായി.

രണ്ടുപേരും കുട്ടിചത്ത തള്ളയെപോലെയായി. അല്പനേരം തമ്മിൽ സംസാരിച്ചില്ല. ഒരു മൂകത അവിടെ തങ്ങിനിന്നു.

രാമൻനായർ ഒരു സിഗ്രറു കത്തിച്ചു വലിച്ചു പുകവിടുവാൻ തുടങ്ങി. ഉള്ളിൽ നിന്നു നീറി പുകയുന്ന ചിന്ത ജോസയ്ക്കും!

പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു കഴിഞ്ഞു. രാമൻനായക്കു ഒരു വയറുവേദന.

"ലാറിന്റെ എവിടാ" രാമൻനായർ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെ കക്രൂസില്ല." അതു മറിയാമ്മയാണു പറഞ്ഞതു്.

"ഈസനം വേദനകൊണ്ടാലമ്പലം വെളിമ്പുറമ്പാ!" രാമൻനായർ നിരാശയായി പറഞ്ഞു. രാമൻനായക്കു് ഇരിക്കുവാൻ വയ്യാതായിതുടങ്ങി. പരമാത്മതാണു് ഇരിക്കുന്നെ കസാലയിൽ തന്നെ പോകും. വയർ തിളക്കുകയാണു്, അരിതിളക്കുന്നപോലെ.

മറിയാമ്മ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ജോസു് കക്രൂസു് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. രാമൻനായർ ഓടിക്കയറി.

ജോസിന്റെയും വയർ ഒന്നു മൂളിത്തിളച്ചു. രാമൻനായർ ഇറങ്ങുന്നതും കാത്തു നില്പായി, ഇരിക്കുവാൻ വൈകി, ശ്വാസം അടക്കി നില്ക്കുകയാണു്.

രാമൻനായർ ഇറങ്ങി. ജോസു് കക്രൂസിൽ കയറി. അങ്ങനെയവർ മാറി മാറി കക്രൂസിൽ കയറി ഇരുന്നു കമ്മം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങി.

മറിയാമ്മയ്ക്കു് അടക്കുവാൻ വയ്യാത്ത ചിരി വരുന്നുണ്ടു്. തെല്ലൊരാശങ്കയും ഇല്ലാതില്ല. അതുയ്ക്കധികം ശത്രുക്കൾ വല്ലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുപ്പിയിൽ എന്താണാവോ കലക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തതു്.

"എന്താ ഡാക്ടരെങ്ങാൻ കൊണ്ടുവരണോ?"

മറിയാമ്മ ചോദിച്ചു.

ജോസിനു എഴുനേൽക്കുവാൻതന്നെ വയ്യാതായിതുടങ്ങി. ആ ക്രൂരനായ മഴുവൻ കരിഞ്ചന്ത കുട്ടകാളാണെന്നു തോന്നി.

മറിയാമ്മ വേലക്കാരനെ പറഞ്ഞയച്ചു ഡാക്ടർ വന്നു. ഉള്ള പരമാത്മാ മറിയാമ്മ നഗ്നമായി ഡാക്ടരോടു പറഞ്ഞു. ജോസിനു ഡാക്ടർ അറിയുന്നതിൽ സങ്കടമുണ്ടു്. എന്തുചെയ്യാം.

ഡാക്ടർ പരിശോധിച്ചു, കുത്തിവച്ചു, മരുന്നുകൊടുത്തു.

"പേടിക്കേണ്ടാ, ഞാൻ കുപ്പിയിലുള്ള ദ്രാവകം പരിശോധിച്ചു. അതു വയറിളക്കുവാനുള്ള മിക്സ്ചറാണു്. ഡോസു ക്രുടുതലാണു്, സാരമില്ല."

ഡാക്ടർ അവർക്കു ആശ്വാസം നല്കി. "ഞാൻ കുറച്ചുവസ്തുവായി വയർ ഒന്നു ശുദ്ധിയാക്കണമെന്നു കരുതുന്നു" രാമൻനായർ പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു ജോസുമാത്രം മിണ്ടുന്നില്ല. തന്റെ കഷ്ടകാലത്തിന്റെ നാന്ദിയാണെന്നു ഒരു തോന്നൽ.

"എന്നാലും ഈ പണിയൊപ്പിച്ചവൻ സമർത്ഥൻതന്നെ. വിസ്മയടെ തനിനിറം. ഈ നിറത്തിനൊത്ത പൌഡറും ചേർത്ത് ഇങ്ങനെ ഒപ്പിച്ചവരല്ലോ."

മറിയാമ്മ അശ്ചര്യപൂർവം പറഞ്ഞു.

ഡാക്ടർക്കും കൊടുത്തു ഒരു ഇരുപതു്. "ഗുഡ്നൈറും"പറഞ്ഞു മുപ്പരുംപോയി. അതുകൂടാടെ ഒരാഴ്ചദിനം. നല്ല ആരോഗ്യക്കുവടമായി, കാൽ പണത്തിന്റെ പൂച്ച മക്കാൽ പണത്തിന്റെ പാൽ കുടിച്ചു ഒരു നിസ്സാഹായത അവിടമാകെ ഓടി കളിക്കുന്ന ചില കാലടിശബ്ദം കേൾക്കുന്നതായി തോന്നി.

വന്നതെല്ലാം വന്നു. പണനഷ്ടവും സഹിക്കാം. അടുത്ത ദിവസത്തേക്ക് ഇതു നാട്ടിൽ പാട്ടാവും. ഡാക്ടർ പുറത്തു പറയുകയില്ലായിരിക്കാം.

ജോസിനെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ചിന്ത കൊണ്ടു അലട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. കരണ്ടു കാന്തിന്നുന്ന ചിന്തകൊണ്ടു.

* * * *

കിഴക്കു വെള്ള കീറി. മറിയാമ്മ വാതൽ തുറന്നു ഒരു ചുവടിൽ ഒരു ചുവന്ന കവർ തുങ്ങിനില്ക്കുന്നു മറിയാമ്മ അതെടുത്തു. അതിന്റെ പുറത്തു (XMas Cord) ക്രിസ്തുമസ് കാർഡു എന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

മറിയാമ്മ ആ കവർ തുറന്നു. അതിൽ തലേദിവസം നടന്ന കാര്യങ്ങൾ വിശദമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു് വിസ്മയെക്കുറിച്ചും ക്രൂരത അവിടെ വന്നു അറസ്റ്റുചെയ്തവർ ഞങ്ങളായിരുന്നു. ആ അഞ്ഞൂറുക വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു പോയവർ പ്രോഹിബിഷൻ കാരല്ലാ എന്നും, നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ പെരുനാളും മറ്റും ആഘോഷിച്ചാലും, ഞങ്ങൾക്കും പെരുന്നാളുണ്ടു്. അതിനു നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരോടു നാവിട്ടിന്നാൽ ഓണ കടംപോലും തരുമോ? ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കത്യാവശ്യത്തിനുള്ള പണം ലഭിച്ചു.

നിങ്ങളുടെകൈയിൽനിന്നും വാങ്ങിയ ആ അഞ്ഞൂറിൽനിന്നും പത്തുരൂപാ മുഹമ്മദനും പങ്കു കൊടുത്തു. ഏതായാലും നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ഈവിധത്തിലെങ്കിലും സഹായിച്ചതിനു നന്ദിയുണ്ടു്.

നിങ്ങൾക്കു ശുഭമാശംസിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വന്തം ഞങ്ങൾ.

ഇങ്ങനെ ഉറുമും പേരുമില്ലാത്ത ആ നീണ്ട കത്തു മറിയാമ്മ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

ജോസും രാമൻനായരുംമുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. അവരുടെ മുഖത്തു് പ്രതീകാരാഗ്നി ആളിക്കത്തി.

രാമൻനായർ ചിന്താമഗ്നനായി അല്പനേരം ഇരുന്നു. ദിവ്യജ്ഞാനംകൊണ്ടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു. "ഇവിടെ വിപ്ലവകാരികൾ വല്ലിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിറഞ്ഞു. ഇവരെറമനുഷ്യർക്കു കടന്നു പൊറുക്കാൻ അനുവദിക്കില്ലാന്നാ തോന്നുന്നതു്."

ജോസു ഒന്നു തലകുലുക്കി.

"നമുക്കു ഇൻസ്പെക്ടരുമായാലോചിച്ചു് ഇവരെ അറസ്റ്റുചെയ്യണം" രാമൻനായർ തീരുമാനവും എടുത്തു.

അവരുടെ നിര.

മൈലോട്ട് എം. വി.

ചെറാക്കുരകം പററിക്കൂടി
ചുററിനുമൊക്കെക്കുമിയുകയായ്.
ഓലക്കുടകളോളമിളക്കി
ത്താലപ്പൊലിപോൽ കുമിയുകയായ്.
വേലക്കാരുടെ "മാളിക"യവിടെ
ക്ലേശകരത്തിക്കുമിയുകയായ്.
പാടത്തെപ്പണിയാളുകളവിടെ
പേടിപ്പെട്ടു കഴിക്കുകയായ്.
യുവതിത്തീയിൽ പെട്ട പൊരിഞ്ഞയ-
രുതിയെ മാടി യിളിക്കുകയായ്.
വേലക്കാരവർ പട്ടിണിമൂലം
എല്ലിൻകൂടുകളാവുകയായ്.
വെയിൽ മൂത്തങ്ങനെ വരുന്നേരം
കായക്ലേശമവട്ടുകയായ്
—അവരുടെ ചുറും തീജ്വാല കണ-
ക്കവകാശ"ത്തോടുയരുകയായ്—
അധികാരത്തിൻ ഗർവ്വുകളവരെ
അതികിനത്തിൽ മർദ്ദിക്കുകയായ്.

* * *

അവരുടെ ചിന്തകളം ബദ്ധവാഗ്നികണ-
ക്കവികലമായിപ്പൊങ്ങുകയായ്—
അവരുടെ പരിതഃസ്ഥിതികളവക്കൊരു
നവചൈതന്യം നല്കുകയായ്
ഒത്തൊരുമിച്ചവരാടരാടീടാൻ
ചങ്കുറാത്തോടരാടാൻ;
ജന്മിത്തത്തെപ്പിച്ചിച്ചീന്താൻ;
നന്മവിതയ്ക്കാൻ; കൃഷിചെയ്യാൻ;
ദാരിദ്ര്യത്തെ ദൂരത്തെറിയാൻ;
പാരിൽ ശാന്തതയുളവാക്കാൻ;
സമതയിലൂടെപ്പുതുമയിലൂടെ
യിമലതയെങ്ങും വിളയിക്കാൻ;
അവകാശത്തിൻ നിനവുകളവരുടെ
വിപ്ലശതമാറിപ്പൊങ്ങുകയായ്
അവരുടെ ചിന്തകളം ബദ്ധവാഗ്നികണ-
ക്കവികലമായിപ്പൊങ്ങുകയായ്.

* * *

എരിയും വെയിലും ചൊരിയും മഴയും
നിരനിരയായി നിരക്കുമ്പോഴും,
കട്ടപ്പോറകളം വെട്ടിയിളക്കി
തട്ടിപ്പൊടിയായ്ത്തീർത്തീടും
ഉഴവന്മാരുടെ കഴിവിൻ ഗീതിക-
ളുയരെത്തുരുതുരെയുയരുകയായ്
ചെമ്മന്മാരുടെ ചുടുരക്തത്താൽ
പുളകം മണ്ണിൽ കിളരുകയായ്
ചെങ്കതിർ പൂവ്വിടുംബരവീഥിയിൽ
ചൊങ്കൊടികത്തും നേരത്തിൽ,
ഉഴുവാൻ—വിത്തുവിതയ്ക്കാൻവേണ്ടി
ഉഴവന്മാരൊരുമിക്കുകയായ്
പിന്നെത്തകൃതി മുഴുത്തവിടെങ്ങും
ധന്യതയൊക്കെ വരുത്തുകയായ്
ചെന്നിറമങ്ങു പടിഞ്ഞാറെല്ലാം
വെന്നിക്കൊടികൾ പാറുമ്പോഴും,
അന്നത്തെപ്പണി നിർത്തിയ കർഷകർ
അന്നം കഴിപ്പുകളം പൂകുകയായ്
ഭാവിയെ നോക്കിപ്പാടം നോക്കി-
പ്പാവപ്പെട്ടവർ" മരുവുകയായ്
പച്ചിലവീശിപ്പാടത്തിങ്കൽ
മെച്ചപ്പെട്ടൊരു ഇടചിന്ത
ഉഴവന്മാരുടെ ചേതനയിൽക്കൂ-
ടൊഴുകിക്കിക്കിളികൂട്ടുകയായ്
വെള്ളം തേവി നനയ്ക്കുണമയുടെ
ഉള്ളുകളിക്കാനല്ലെങ്കിൽ

പൊരിയും വെയിലിൽ കരിയായീടും
തൊലുതൊലെയെല്ലാ വിത്തുകളും
കളകളെടുക്കാൻ സമയം വന്നാൽ
കളിയും ചിരിയും കണ്ടത്തിൽ
തെളിനീരൊഴുകിയിരിക്കും; ഭായന
പുളകം വീശിപ്പുലരുകയായ്
'മാടപ്പെണ്ണും കേളനുമെല്ലാം
മോദാൽ കളകളെടുക്കുകയായ്
കാലം പിന്നെയുമൊട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ
കതിരുകൾ നിരയായുയരുകയായ്
എന്തൊരു തോഷം മുഴുമിച്ചീടും
ചിന്തയിലനവധിയുയരില്ലേ?
പട്ടിണിമാറ്റിക്കഷ്ടതമാറ്റി
പെട്ടന്നൊരു പുതുലോകത്തിൻ
പുലരിപതുക്കെപ്പുഞ്ചിരി തൂകാൻ
പണിയാളന്മാരവരല്ലേ?
ഒഴുകിയ രക്തത്തുള്ളികൾ വീണ്ടും
മുഴുമിച്ചെത്തിയപോലവിടെ
നെന്മണി ചെങ്കനലൊളി വീശുമ്പോൾ
നന്മകൾ കൊയ്യാൻ പണിയാളർ,
അണിയണിയായിട്ടരിവാളോടെ,
പണിയാൻ വന്നതുപോൽതന്നെ,
നിണമൊഴുകീടിന കഥകളതോർത്തും
അണിയായ്ക്കൊയ്യുന്നവരെല്ലാം
അവരുടെയണിയിൽ പുതുലോകത്തിൻ
പുതുമകൾ പുളകം പൂശുമ്പോൾ,
ജന്മികളൊന്നുമനങ്ങില്ലവരുടെ
ജന്മം നിഷ്ഫലമായിപ്പോയ്.
കെട്ടിക്കുരയ്കൾ തോറും വിപ്ലവ-
തത്വം തെരുതെരെയുയരുമ്പോൾ,
അവരുടെയണിയെബ്ഭേദിക്കാനൊരു
വികടനുമൊട്ടും കഴിവില്ല.
അവരൊട്ടൊരുതാൻ വന്നാൽപിന്നെ-
ക്കുരുതിക്കോഴികൾ പോലെല്ലാം,
ത്യക്തശിരസ്സായ് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ
അപ്പോൾ തന്നെ കഴിയാറാം.
ഭൂമികൃഷിക്കാക്കവരെത്തള്ളാൻ
ഒരുവനുമാവില്ലുലകത്തിൽ.
പണിചെയ്തോക്കാണിവിടെ ഭരിക്കാ-
നവകാശമിനിപ്പണിയാളർ
നിരയായ് നിരയായ് പടയാളികളായ്
തെരുതെരെയുയരും ലോകത്തിൽ
അവരുടെ നിരയാണഭിമാനത്തിൻ
വിമല വിഭ്രഷിതമാം നിരകൾ.

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന

ശിശുപാഠം

ഒന്നാംതരം മേനിക്കടലാസ്സിൽ

അനേകം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടുകള്ളറിൽ

കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

വില രണ്ടണ മാത്രം. എല്ലാ സ്ഥലത്തും കിട്ടുന്നതാണ്.

വേശ്യ.

വിദ്വാൻ സി. ഗോപാലമേനോൻ, വിലങ്ങൽ.

"സുധിച്ചേട്ടാ! സുധിച്ചേട്ടാ!"

മകരത്തിലെ മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞു്. നേരം പുലർന്നിട്ടില്ല. മദനൻ പൂമുഖത്തിരുന്ന കോഴി പോലെ വിളിച്ചു കൂവുകയാണു്. സ്വതവേ പുലരുമ്പേ എഴുനേല്ക്കുന്ന പതിവു് എനിക്കില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു കരണ്ടുതിന്നുന്ന തണുപ്പത്തു്. ഞാൻ മിണ്ടുവാൻപോയില്ല.

മദനൻ ഒരു വായാടിയാണു്. എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ ബോറടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ തലേദിവസം കണ്ട സിനിമയായിരിക്കും സംസാരവിഷയം. അതിലെ നടന്മാർ, അവരുടെ അഭിനയം, സൌന്ദര്യം എന്നുവേണ്ട സകലതും ഒന്നു കശക്കിവിട്ടേ ചങ്ങാതി അടങ്ങു. യത്തമാനത്തിനു ഒരു വിഷയവും കിട്ടിയില്ലെന്നു വരില്ല. ഇതാണു വിദ്വാന്റെ സമ്പ്രദായം. വീട്ടിൽ യാതൊരു തൊഴിലുമില്ല. തൊഴിലെടുക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. അച്ഛൻ അത്യുഗ്രസമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടാണു് മരിച്ചതു്. അമ്മയ്ക്കു മദനൻ ഓമനപുത്രൻ. ഭാഗ്യവാനെങ്കിൽ പരമപതിവ്രത. ഇങ്ങനെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ സരോവരത്തിൽ സുഖാനുഭവങ്ങളുടെ ചെറുകല്ലോലങ്ങളിൽ നീന്തിക്കളിക്കുന്ന ഒരു രാജഹംസമാണു് മദനൻ. അരോടും അതിർകവിഞ്ഞ സ്നേഹം, ഉള്ളുയുറന്ന സംസാരം, ആരെയും ശ്രദ്ധിക്കാത്ത സ്വഭാവം. ഒറ്റ ദോഷമേയുള്ളൂ. കേൾക്കുന്നയുടെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന ബോറടി.

വീണ്ടും പിന്നെയും കേട്ടു. മിണ്ടാതിരുന്നാൽ പയ്യൻ ഇറങ്ങിപ്പോകുമെന്നാണു് ഞാൻ കരുതിയതു്. അയാളുണ്ടോ വിടുന്നു. കുക്കലു ഒന്നു മാറ്റി "ചേച്ചീ! ചേച്ചീ! ആ ചേട്ടനെ ഒന്നിങ്ങു വിട്ടേ ചേച്ചീ! നേരം വെളുത്തല്ലോ."

"അതു കുറിക്കുകൊണ്ടു. താഴത്തു അടുക്കളയിൽ ജോലിയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന പാവം സതി ഓടിക്കയറിവന്നു എന്നെ തട്ടിവിളിച്ചു" കിടന്നുറങ്ങിക്കോ. എന്നിട്ടു ശേഷംപേക്കു ചീത്തപ്പേരും. കേട്ടില്ലേ കൂട്ടുകാരൻ ഇരുന്നു അലട്ടുന്നതു്. വല്ലപ്പോഴും കേട്ടാൽ എന്തു തോന്നും! മിണ്ടാതിരുന്നാലും ചങ്ങാതി വിടുന്ന ആളല്ലെന്നു് അറിയുകതെ. പിന്നെ എന്തിനാ കള്ളയുറക്കം!"

എനിക്കും മദനന്റെ ആ വാക്കുകളം രസിച്ചില്ല. ഞാൻ കിടക്കയിൽനിന്നു എഴുനേല്ക്കാതെ പറഞ്ഞു:—"എടോ മദനാ, തനിക്കു തൊഴിലൊന്നുമില്ലെ! വേണ്ടോ സമ്മാനം. ഇവിടെ വെള്ളമാണു് ഇരിക്കുന്നതു്; എടുത്തു ഞാൻ തലയിൽ കമത്തീം."

"അയ്യോ! ചേട്ട ചതിക്കല്ലെ! കുറെ തീ കോരിയിട്ടാലും വേണ്ടില്ല. ചേട്ട ഒന്നു് ഇങ്ങു ഇറങ്ങിവരാനെ! രണ്ടു മിനിട്ടു! ഒരു വണ്ടർ ഫുൾ ന്യൂസ്!"

"തന്റെ ന്യൂസ്! നേരം വെളുത്തില്ല. അതിനു മുമ്പുതന്നെ ബോറടിക്കുവാൻ വന്നു കയറിയിരിക്കുന്നു."

"അല്ല ചേട്ട! ബോറടിക്കാനല്ല. അത്ഭുതയത്തമാനം! രാത്രി കിടന്നിട്ടു് എനിക്കു് ഉറക്കം തന്നെ വന്നില്ലെന്നോ. എന്നെ മാത്രമല്ല വേണ്ട ചേട്ടനേയും വിഷമിപ്പിച്ച യത്തമാനം! ചേട്ടൻ ഒന്നിങ്ങു ഇറങ്ങിയന്നോ!"

മദനൻ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടനായ ഒരു കൊച്ചു തോഴനാണു്. അന്വേഷണം ഞാൻ താഴത്തിറങ്ങി പൂമുഖത്തു ചെന്നു് "എടാ! അധികപ്രസംഗീ! നിന്റെ ചേച്ചിയെ നീ എന്താണു് പറഞ്ഞതു്? പാവം അവൾ ഇരുന്നു നിലവിളിക്കുന്നു. സാധു!"

"അയ്യോ! എന്തു് ചേച്ചിയോ? ഞാൻ വിചാരിച്ചതു് പാഞ്ചാലി ഉണർന്നാലേ യുധിഷ്ഠിരനു നിദ്ര തെളിയൂ എന്നല്ലോ."

"വൈകുണ്ഠശിരോമണി! പാഞ്ചാലിയും യുധിഷ്ഠിരനും! ശരി! തന്റെ ന്യൂസു കേൾക്കട്ടെ."

മദനൻ അയാളുടെ പുരാണക്കെട്ടഴിച്ചു. "ഈയിടെ ഒരു പുതിയ ചരക്കു് ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചേട്ടൻ കണ്ടുവോ?"

എനിക്കു ദ്വേഷ്യം വന്നു "ഛെ! കൊള്ളരുതാത്തവൻ! നേരം വെളുത്തില്ല. വൃത്തികെട്ട വർത്തമാനവുംകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. തന്റെ നരകത്തിലെ വർത്തമാനം! മദനാ, നിന്റെ തല ച്ചോറിനു എന്തോ തകരാറു പറ്റിയിരിക്കുന്നു. തനിക്കു് ഒന്നു പോകാമോ?" ഞാൻ അകത്തേയ്ക്കു നടന്നു.

മദനൻ എന്നെ പിടിച്ചുനിറുത്തി "ഇങ്ങനെ ത്രുണീയെടുത്താലോ. കേട്ടിട്ടു പറയു നരകമോ പാതാളമോയെന്നു്."

"വിഷമമായല്ലോ. ഛേ! തന്നെ ബോറനടക്കട്ടെ."

മദനനു് ആശ്വാസമായി. അയാൾ ഉന്നിയിരുന്നു പറയുവാൻ തുടങ്ങി. "ഇന്നലെ ഞാനും വേണുചേട്ടനുംകൂടി ആ പുതിയ ചരക്കിന്റെ പാട്ടൊന്നു കേൾക്കണമെന്നുവെച്ചു അയിടെ ചെന്നുകയറി. ചേട്ടാ, സത്യം പറയട്ടെ. അവൾ സാക്ഷാൽ രംഭതന്നെ. അവളുടെ നോട്ടം! അവളുടെ ഭാവഭേദങ്ങൾ! പാട്ടു്! അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും ചോദിക്കല്ലെ. അതു മാത്രമോ....."

"വേണ്ട, വേണ്ട അധികം മുഖവുരയൊന്നും വേണ്ട. ഒന്നു പറഞ്ഞു തുലയ്ക്കാമോ" എന്റെ ക്ഷമകെട്ടു.

"തിടുക്കം പിടിക്കല്ലെ. കാര്യം തികച്ചും വിസ്മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാൻ ചേട്ടനും വിഷമിക്കും. ചേട്ടാ! അവൾ പാടാൻ തുടങ്ങിയല്ലോ. അവൾ ഒരു വേശ്യയല്ല, ഒരു തപസ്വിനിയാണ്ചേട്ടാ. എന്തു ശാന്തത! എന്തു പട്ടസ്വഭാവം! വേശ്യയുടെ ആ കൂടിലമായ പുഞ്ചിരിയില്ല, ആ ദുഷിച്ച കളിയാക്കലില്ല. ആ വിലപേശലില്ല. സർവ്വം സരളം! ശാന്തിസുന്ദരം! ആ പാവം ഏതു പാതകിയുടെ കൂടുക്കിൽപെട്ടിട്ടാണാവോ ഈ നരകക്കണ്ടിൽ വന്നു പതിച്ചതു്?"

ഭാവാവേശത്താൽ മദനൻ തെല്ലു നിർത്തി.

"അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഭാഗ്യം."

"ഇല്ലില്ല. എന്തു പറഞ്ഞാലും ചേട്ടനു നേരം പോക്കാണു് അയ്യോ കഷ്ടം! അവൾ രണ്ടു മൂന്നു പാട്ടുകൾ പാടി. അപ്പോൾ വേണുച്ചേട്ടൻ "ജീവിതമഖിലം....."എന്ന പാട്ടൊന്നു പാടി കേൾക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമായി. എന്തോ ആ പാട്ടു പാടുവാൻ അവൾ മടിച്ചു. വേറെ നൂറു പാട്ടുകൾ വേണമെങ്കിൽ പാടാം ആ പാട്ടു മാത്രം പാടാൻ പറയരുതെന്നു അവൾ അപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ വേണുചേട്ടൻ പാടണമെന്നു ശഠിച്ചു. അവൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടോ? പാടി. "ജീവിതമഖിലം-അയശസ്സാലിഹാ-അഴൽതാനിവർതാൻ നേടി" ഈ പല്ലവി പാടിയതോടെ അവളുടെ തൊണ്ടയിടറി, കണ്ണുകൾ കവിഞ്ഞൊഴുകി. ഞങ്ങൾക്കു കഷ്ടം തോന്നി. ഉടനെ ഒരു നോട്ടെടുത്തു അവളുടെ മുമ്പിലിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നു തിരിച്ചു. ചേട്ടാ, ഞാൻ വളരെ ആലോചിച്ചു. എനിക്കു് ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല. അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ അവിസ്മരണീയമായ ഏതോ ഒരതീത ചരിത്രമുണ്ടു്. എനിക്കതാലോചിച്ചിട്ടു് ഉറക്കംവന്നില്ല. അതാണിത്ര നേരത്തെ തണുപ്പു വകവയ്ക്കാതെ ചേട്ടനെ വിഷമിപ്പിക്കുവാൻ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു്. ചേട്ടാ, ആ പാട്ടു പാടിയപ്പോൾ എന്തായിരിക്കാം അവളുടെ ഈ ഭാവപ്പകർച്ചയ്ക്കു കാരണം?"

"നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയുടെ മഹത്വംതന്നെ."

"ഞങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമഹത്വമോ? ഞങ്ങളം പറഞ്ഞിരുന്നോ പാടിപ്പാടി നിലവിളിക്കണമെന്നു്?"

"അതു പറയാം. അയാളം അധികം പാടണമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങളം രണ്ടുപേരും നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഇല്ലേ?"

"ഉവ്വു്. അതുകൊണ്ടു്?"

"അതുകൊണ്ടോ? ആ പാവത്തിനു തലവേദനയുണ്ടായിരുന്നിരിക്കും; പാടിയപ്പോളം അതു വർദ്ധിച്ചു. നിലവിളിക്കാതെ കഴിയുമോ?"

മദനനു് എന്റെ പരിഹാസം മനസ്സിലായി. അയാളം ഉള്ളുകൊണ്ടു് എന്നെ ശപിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. അയാളംക്കു ഇണ്ടിവന്നു. "അതിനു നിലവിളിക്കേണ്ട കാര്യം? അവളംക്കു പറയരുതായിരുന്നോ തലവേദനയാണെന്നു്? ഞങ്ങളം പിന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുമോ? ചേട്ട, നിങ്ങളം ചിലപ്പോളം അർത്ഥമില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നു.

ഞാൻ വിട്ടില്ല. "എടാ യിഡ്ഢി, നിങ്ങളം അവിടത്തെ പതിവുകാരാണു്. നിങ്ങളെ പിണക്കാതിരിക്കേണ്ടതു് അവളുടെ ചുമതലയല്ലേ? പാടാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടോ? തലവേദന വലിച്ചു. പാവം നിലവിളിച്ചുപോയി."

"അതിനു കൂടുകൂടെ കണ്ണുനീർ ചാടിച്ചിട്ടിയേണമോ?"

"നിലവിളിച്ചതിലാണു് തനിക്കാക്ഷേപം. എടോ, തലവേദനകൊണ്ടു വിഷ്ടംതിന്നാൽക്കൂടി മരിക്കില്ല, തനിക്കറിയാമോ? കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതു തലമുടി കണ്ണിലേയ്ക്കു പറന്നിട്ടാകും." എനിക്കു ചിരിവന്നുപോയി.

മദനന്റെ ഭാവം മാറി. അയാളെ രാത്രിമുഴുവൻ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാര്യത്തെ ഞാൻ ഇതു നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞതിൽ അയാളംക്കു ഇണ്ടിവന്നു. "മതി, മതി. ഇനി ഒരു കാര്യം നിങ്ങളോടു് ആലോചിക്കുവാൻ വന്നാൽ എന്നെ ചെരുപ്പെടുത്തു അടിച്ചോളൂ. ദയാലുയായ തു! മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയവേദനയിൽ രസിക്കുന്ന ഹൃദയഹീനൻ!"

ഞാൻ മദനനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. "എടോ, മണ്ടശ്ശിരോമണി! അയാളംക്കു് അതീതജീവിതത്തെപ്പറ്റി സ്മരണ ഉണ്ടായതുതന്നെയായിരിക്കാം. അതിനു താൻ തല പുകയ്ക്കുന്നതെന്തിനു്? തനിക്കവളെ സഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? അയാളംക്കു് ഒരു പതിനായിരം രൂപ വേണം, താൻ കൊടുക്കുമോ? താൻ ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കു, ലോകത്തിൽ എണ്ണമില്ലാതെ പാവങ്ങളം ജീവിക്കുന്നുണ്ടു്. നാം ആക്കു എത്ര ചെയ്യും? നമുക്കു് അതിനു കഴിവുണ്ടോ? കഴിയാത്ത കാര്യത്തിനു വേണ്ടി പരക്കംപായുന്നതു ഭ്രാന്തല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്?"

മദനൻ അല്പം ശാന്തനായി. എങ്കിലും അയാളെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചിന്ത അയാളെ വിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അയാളം സഹജമായ സ്നേഹഭാവത്തോടെ പറഞ്ഞു—"ചേട്ടൻ പറഞ്ഞതു് ഒരു കണക്കിനു ശരിയാണു്. കഴിവുകേടിനെപ്പറ്റി നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിലും ഇത്തരം സംഭവത്തിൽ അനുതപിക്കണോ വേണ്ടയോ?"

"വേണം, തീച്ചയായുംവേണം. പക്ഷേ അതു കൊണ്ടു വേണ്ടാത്ത വയ്യാവേലി തലയിൽ കയറണമെന്നർത്ഥമില്ല."

"സ്ഥിതി സഹായമർഹിക്കുന്നുവെങ്കിലോ?"

"എന്നാൽ ഉറക്കമിളച്ചു തലപുകച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം" ഞാൻ കളിയാക്കി.

"അതുകട്ടെ. ചേട്ടൻ ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഉറങ്ങുമോ?"

"അപ്പോഴല്ലെ?"

"അതു പറയില്ല. തീച്ചു പറയണം."

"ശരി. താൻ പോകൂ."

നേരം സന്ധ്യയാകാറായി. ഞാൻ മദനനെ കാലത്തു പറഞ്ഞയച്ചുവെന്നേയുള്ളു. ആ വേശ്യയുടെ കാര്യം പകൽ മുഴുവൻ എന്നെയും അലട്ടി

ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കും അവളുടെ കാര്യത്തിൽ ഉൽക്കണ്ഠ കുറവല്ലായിരുന്നു.

മദനനും ഞാനും ആ വേശ്യാലയത്തിന്റെ വിശാലമായ ഒരു മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മേശമേൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു പുസ്തകം എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിലെ മികച്ച ഗ്രന്ഥമായ "ടെമ്പെസ്റ്റാ"യിരുന്നു അതു്. ഞാൻ അതിന്റെ ഏടുകൾ ഓരോന്നു മറിച്ചുനോക്കി. പുസ്തകത്തിൽ അവിടവിടെ ചുവന്ന മഷികൊണ്ടു വരഞ്ഞിരുന്നു. കേവലം ഒരു ദാസിയായ ഇവൾക്കു് ഇത്രയും ഇംഗ്ലീഷ് പരിജ്ഞാനമുണ്ടെന്നോ! ഇവൾ സാധാരണ ഒരു വേശ്യയല്ല, നിശ്ചയം.

അവ്യക്തമായ ചില സ്മരണകൾ എന്റെ ബോധേന്ദ്രിയത്തെ മഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് എനിക്കൊരു പരവേശം. ദേഹം വിയർത്തു; മുഖം വിളറി.

"ചേട്ടനു എന്താ സുഖമില്ലേ?" മദനന്റെ ചോദ്യം എന്നെ ചിന്തയിൽനിന്നും ഉണർത്തി.

"വിളിക്കു തന്റെ ദേവതയെ. എനിക്കു വേഗം പോണം."

മദനൻ, ആ ചെകുത്താൻകുഴിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അവിടെനിന്നു ഓടിക്കളയുമായിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം അത്രയ്ക്കു അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു ഞങ്ങൾ ഇരുന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കു ഒരു ദേവാംഗന കടന്നുവന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ എന്നിൽ പതിഞ്ഞതോടുകൂടി അവൾ മുഖം വാടി. എനിക്കും ഒരു ഞെട്ടലുണ്ടായി. അവൾ എന്തോ എടുക്കുവാൻ എന്ന നാട്യത്തിൽ അകത്തേക്കുതന്നെ കടന്നുപോയി. ഉടനെ പരിചാരിക വന്നു പറഞ്ഞു: "കൊച്ചമ്മയ്ക്കു നല്ല സുഖമില്ല. ക്ഷമിക്കണം."

"ഈശ്വരോ രക്ഷ" ഞാൻ ഉടനെ പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നു. തൊട്ടുമുറിയിൽനിന്നു വിട്ടയച്ചപോലുള്ള ആശ്വാസമുണ്ടായി എനിക്കപ്പോൾ. മദനനു എന്തോ ചിലതു പറയണമെന്നുണ്ടു് എന്നു ഞാൻ മുഖഭാവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. പക്ഷെ എന്റെ തൽക്കാലത്തെ ഭാവം കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ലെന്നേയുള്ളു.

"മദനാ, അവളുടെ പേരെന്താണു്? ഓമ്മയുണ്ടോ?" ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചോദിച്ചു.

മദനനും ഗൌരവത്തിനു കുറവില്ല. "ലളിത" ആ വായാടിയുടെ ഉത്തരം അത്രമാത്രം.

ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു. എന്റെ തല കറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. ഹൃദയത്തിൽനിന്നു ഒരു ആന്തൽ! പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ക്രൂരകർമ്മത്തിന്റെ സ്മരണ അന്നാദ്യമായി എന്റെ മനസ്സിലേക്കിറങ്ങിവന്നു.

നവയൌവനത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ ദയാശൂന്യത! അസ്ഥിരവിചാരങ്ങൾ! നേരം പോക്കുകൾ! ഉദ്ദേശരഹിതമായ വികൃതിത്തങ്ങൾ! അവയുടെ പരിണാമമോ ഭയങ്കരം!

അന്നു ഞാൻ ബീ. ഏ-യ്ക്കു പഠിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യം, ആകാശം മുട്ടുന്ന പ്രതീക്ഷകൾ. അന്നു് അച്ഛന്റെ ഒരു എഴുത്തു കിട്ടി. "നിന്റെ കോളേജിൽ സുന്ദരി എന്ന ഒരു കുട്ടി ഫസ്റ്റു് യു. സി.-യിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ അച്ഛൻ, നിന്നെക്കൊണ്ടു മകളെ കല്യാണംകഴിപ്പിച്ചാൽ തരക്കേടില്ലെന്നു എനിക്കു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനുമാണു്. നീ പെൺകുട്ടിയെക്കണ്ടു ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ വിവരമറിയിക്കുക."

പിറേറദിവസം ഞാൻ കോളേജിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥിനികൾ എന്റെ മുമ്പിൽ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചല്ല പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. മുമ്പിൽ പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥിനിയെ മറവശം പിന്നിൽനിന്നു വിളിച്ചു. 'സുന്ദരി! സുന്ദരി! നില്ലു; ഞാനും വരട്ടെ." സുന്ദരി എന്ന നാമശ്രവണത്താൽ മുമ്പിൽപോകുന്ന യുവതിയെ കാണുവാൻ എനിക്കു കൌതുകം തോന്നി. ഞാൻ വേഗത്തിൽ നടന്നു് അവരെ രണ്ടുപേരേയും കടന്നുപോയി.

അ പോക്കിൽ സുന്ദരിയെ ഒന്നു നോക്കി. അവൾ എന്നെയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി തോന്നി. അന്നുമുതൽ സുന്ദരി എന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയമായി. എനിക്കു പ്രതിശ്രുതയായ വധുവെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ സുന്ദരിയോടു എന്റെ മമത വർദ്ധിച്ചുവന്നു. സുന്ദരിയിലും ഒരു ഭാവവ്യത്യാസം ഉണ്ടായതായി എനിക്കു തോന്നി. 'കാമീ സ്വതാം പശ്യതി' എന്ന കാളിദാസവചനം എനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടതാകാം.

ഒരുദിവസം ഒരു പയ്യൻ ഒരു കവർ എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. പ്രേമാർദ്രമായ ഒരു പ്രണയലേഖനമാണതെന്നു കവറിന്റെ മാതിരിയും സുഗന്ധവുംകൊണ്ടു ഞാൻ ഊഹിച്ചു ഞാൻ അക്ഷമനായി കത്തു വായിച്ചു. ഓരോ വരിയിലും സ്നേഹത്തിന്റെ പൂടപാകം, മുത്തുമണിപോലുള്ള കൈയക്ഷരങ്ങളും. എന്റെ ഹൃദയം സുന്ദരിയിൽ ലയിച്ചു. അക്ഷണത്തിൽതന്നെ കത്തിനു മറുപടിയും അയച്ചു. പിതാവിനും എഴുതി. "പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടു നല്ല കുട്ടിയാണു്, എനിക്കു വിരോധമില്ല"യെന്നു്.

ക്രമേണ എഴുത്തുകളും മാത്രമല്ല, അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിനും സന്ദർഭമുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. തുടർന്നു പല സമ്മാനങ്ങളും എനിക്കു കിട്ടുവാൻതുടങ്ങി. കരകൌശലം വിലസുന്ന തലയിണയുറ, പട്ടുടവ്വൽ, സെന്റർ ഇങ്ങനെ പലതും. ഒരുദിവസം മനംകുളിർക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തു്. അതിലെ ഓരോ വരികളും ഞാൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ഞാനും രസികത്വത്തിനു കുറച്ചില്ല. തക്കമായ മറുപടി അയച്ചു. "ഏതു കരകമലങ്ങളാണോ ഇത്തരം മുക്താഫലങ്ങളെ കടലാസ്സിൽ നിരത്തുന്നതു്; ഏതു ഹൃദയത്തിൽനിന്നാണോ വിശ്വമോഹനരൂപത്തിൽ സുധാരസം ഒഴുകുന്നതു്, ആ പാണിപല്ലവത്തെ ചുംബിച്ചു്, ആ ഹൃദയത്തിൽ എന്റെ സർവ്വസ്വവും കാഴ്ചവയ്ക്കുവാനുള്ള സുമുഹൂർത്തം വന്നണയുവാൻ ഞാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു." അന്നുമുതൽ എഴുത്തിന്റെ മുകളേ "എസ്സിനു" പകരം "എൽ" കണ്ടുതുടങ്ങി. എഴുത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന പയ്യനും മാറി ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ വേറൊരാൾക്കും എന്റെപേക്കു കത്തയയ്ക്കുവാൻ ഇടയില്ല. അഥവാ അയച്ചാൽതന്നെയും അതിൽ മുൻകത്തുകളിലെ പ്രസ്താവം ഉണ്ടാകാൻതരവുമില്ലല്ലോ അങ്ങനെ ആ "എല്ല"മായി കത്തിടപാടുനടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു് അച്ഛന്റെ ഒരു കമ്പി "ഉടനെ പുറപ്പെടുക, അടുത്ത ടെയിനിനുതന്നെ." എന്താണാവോ കാര്യമെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ പരിഭ്രമിച്ചു് ഉടനെ പുറപ്പെടുന്നതിനു ഒരുക്കങ്ങൾചെയ്തു. പെട്ടെന്നു ഒരു കൃശഗാത്രി—മാൻപേടപോലെ അധീരനേത്ര—എന്റെ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അവൾ സുന്ദരിയുടെ കൂട്ടുകാരിയായിരുന്നു. "എന്താണു് വിശേഷം? സുന്ദരി എവിടെ? എനിക്കു അല്പം തിടുക്കമുണ്ടു്. വിശേഷം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ഉടനെ പറയൂ."

അവൾ വിറയലോടെ എന്റെ കാല്പാടിൽ വീണു "അവിടുന്നു് എവിടെ പോകുന്നെന്നു എനിക്കറിയാം. എന്തിനു പോകുന്നെന്നും അറിയാം."

ഞാൻ അൽഭുതപ്പെട്ടു. അച്ഛൻ വിളിച്ചതുകൊണ്ടു പോകുന്നുവെന്നല്ലാതെ എന്തിനുപോകുന്നുവെന്നു് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. ഇവൾ അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അൽഭുതം!

"ഞാൻ പൊകുന്ന കാര്യം ഭവതി അറിയുന്നുവെന്നോ? എന്നാൽ ദയവായി ഒന്നു പറയൂ."

"അതു പറയുവാൻതന്നെയാണു് ഞാൻ വന്നതു്" അവളുടെ പരിഭ്രമം മാറിയിരുന്നില്ല. എനിക്കു് അവളോടു അനുകമ്പ തോന്നി. എന്താണു് ഇത്ര ഭയവും പരിഭ്രമവും? "ഞാൻ അങ്ങയെ വഞ്ചിച്ചു." അവൾ തുടർന്നു.

"എന്തു് ഭവതി എന്നെ വഞ്ചിച്ചെന്നോ? ഇല്ല, ഒരിക്കലുമില്ല" ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

"സുന്ദരി, അങ്ങയ്ക്കു അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കത്തുകളെല്ലാം എന്റെ കൈപ്പടയും വാചകങ്ങളുമാണു്. അവൾ ഇൻടറിനാണു് പഠിക്കുന്നതെ

ങ്കിലും മടിക്കിന്റെ യോഗ്യതപോലുമില്ല. എപ്പോഴും. അങ്ങയുടെ കത്തിൽ എഴുത്തുകാരിയെ പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് അവളുടെ കൈ മുത്തുവാനും അവർക്ക് സ്വസ്ഥവും സമൃദ്ധിയും ആയി ഇരിക്കുന്നതായി എഴുതിയിരുന്നുവോ അപ്പോഴും എന്റെ സ്നേഹം അങ്ങയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞതും ന്യായപ്രകാരം എനിക്ക് കിട്ടേണ്ട അവകാശമാണല്ലോ മറ്റൊരുവശം കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നോർത്തപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സ് സ്വാർത്ഥതയുള്ളവിധേയമായി. അന്നുമുതൽ എന്റെ ഇനിഷ്യൽ വെച്ചു സ്വന്തമായി ഞാൻ കത്തെഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങയിൽനിന്ന് അതിനു മുപടികളും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുദിവസം താങ്കളുടെ കത്തിനു മുപടി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി സുന്ദരി എന്റെ മുറിയിൽ കടന്നുവന്നു. അവൾ ഞാൻ മേശപ്പുറത്തുവച്ചിരുന്ന താങ്കളുടെ കത്തും എന്റെ കത്തും എടുത്തു വായിച്ചു. ചവിട്ടേറ്റ സർപ്പിണിപോലെ കോപിച്ച സുന്ദരി ആ കത്തുകൾ രണ്ടും എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. സുന്ദരി അവളുടെ പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോയിട്ട് മൂന്നുനാലു ദിവസമായി. അവൾ നമ്മുടെ എഴുത്തുകൾ അവളുടെ അച്ഛനെ കാണിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതേ ഹേതു അക്കാര്യം അങ്ങയുടെ പിതാവിനേയും അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. ഇതുസംബന്ധിച്ചാണ് താങ്കളെ ഇപ്പോൾ വീട്ടിലേക്കു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു."

ഞാൻ അവളുടെ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. സുന്ദരിയുടെ സൌന്ദര്യത്തേക്കാൾ എഴുത്തുകാരിയുടെ യോഗ്യതയാണ് എന്നെ കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥംതന്നെ. ഇപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായതു് എഴുത്തുകാരി സുന്ദരിയല്ല, അവളുടെ കൂട്ടുകാരി ലളിതയാണെന്ന്. സുന്ദരി എന്നെ വഞ്ചിച്ചതോടൊപ്പം അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയെ കണ്ടുകാംക്ഷിക്കുന്നതിൽ വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അത്താഴം കഴിഞ്ഞിട്ട് അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ അവൾ എന്താണു പറയുവാൻ പോയിരിക്കുന്നു. സുന്ദരിയുടെ പേരിൽ വെറുപ്പു തോന്നിയതോടൊപ്പം എനിക്കു ലളിതയോടു് അനുഭാവം വർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. "ശരി എന്നാൽ ഇപ്പോൾ യാത്ര വേണ്ട. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകുമെന്നു വെച്ചിട്ടില്ല. ഭവതി കുണ്ഠിതപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ സുന്ദരിയേക്കാൾ ഭവതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു; സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യും. സുന്ദരിയും അവളുടെ അച്ഛനും എന്തു ചെയ്യുമെന്നു കാണട്ടെ."

സ്നേഹവും കൃതജ്ഞതയും ഒളിഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന മുഗ്ധനേത്രങ്ങളാൽ ലളിത എന്നെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. "എന്നെ അപവാദപാത്രമാക്കരുതേ." എന്നു് അവളുടെ നേത്രങ്ങൾ യാചിക്കുന്നതായി തോന്നി. ഞാൻ ലളിതയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു അയച്ചു.

അന്നു് എനിക്കു് ഉറക്കംവന്നില്ല. കഷ്ടിച്ചൊന്നു മയങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു സ്വപ്നം. സുന്ദരി എന്റെ നേരെ തീയുണ്ടകൾ എറിയുന്നു; ലളിത എന്നെ അതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു ഒരെണ്ണം അവളുടെ ശിരസ്സിൽ പതിച്ചു. ലളിത അയ്യോ എന്നു നിലവിളിച്ചു് എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽവന്നു വീണു. ഞാൻ പല്ലുകടിച്ചു സുന്ദരിയുടെ നേർക്കു പാഞ്ഞു. ഞെട്ടിയുണർന്നപ്പോൾ പുറത്തു തപാൽശിപായി വാതിലിൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്നതാണു് കണ്ടതു്. ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു. തുക്കിലിടുവാൻ പീഠത്തിൽ കയറിനിന്നിരിക്കുന്ന കുറക്കാരിപോലെ ലളിതയും കോലായിൽ വിറപൂണ്ടു നിന്നിരുന്നു. ഞാൻ കമ്പി വായിച്ചു. പെട്ടെന്നു ചെല്ലുവാൻ അച്ഛൻ അറിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഞാൻ ഉടനെ പുറപ്പെടുന്നതിനു ഒരുക്കംകൂട്ടി. ലളിതയുംഎന്നെ സഹായിച്ചു. അവളുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ കണ്ണുനീർ ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അവളോടു് എന്തു പറയും? പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. രിക്ഷയിൽ കയറുമ്പോൾ ഞാനിത്രമാത്രം പറഞ്ഞു —"ഭവതി പരിഭ്രമിക്കേണ്ട, ഞാൻ ഉടനെ മടങ്ങിയെത്തും." വണ്ടി മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലളിതയുണ്ടു്

ഓടി പിന്നാലെ യരുന്നു. ഞാൻ വണ്ടിനിർത്തിച്ചു. ലളിത അടുത്തുവന്നുചോദിച്ചു "അഡ്രസ്സ്?" കടലാസ്സെടുക്കുവാനുള്ള താമസംകൊണ്ടു കൈയിലിരുന്ന പുസ്തകം ഞാൻ അവൾക്കു നീട്ടി. അഡ്രസ്സ് അതിലുണ്ട്." എന്നുപറഞ്ഞു യാത്രയുടനും.

അന്നു ഞാൻ കൊടുത്ത പുസ്തകമാണ് ആ ദാസീഗൃഹത്തിൽ ഇന്നു കണ്ടതു്. ലളിത ദാസിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈശ്വര! ഞാൻ സുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചില്ല. അച്ഛന്റെ താക്കീതു കാരണം ലളിതയെ കാണുവാനും എനിക്കു പിന്നീടു സാധിച്ചില്ല. ലളിതയും കോളേജും എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ക്രമേണ ലളിതയുടെ ഓർമ്മയിട്ടു. ഹായ്, മഹാപാപി! കൃതഘ്നൻ!

പിറേറദിവസം രാവിലെ ഞാൻ ദാസീഗൃഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ അകത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ആ ദാസി — അല്ല ലളിത — വായനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നെ കണ്ടു് അവൾ ഞെട്ടിഎഴുന്നേറ്റു. അവൾ മുഖം തിരിച്ചു. ഞാൻ പണിപ്പെട്ടു് ഇത്രയുംപറഞ്ഞു:— "ലളിത എനിക്കു മാപ്പു തരൂ."

അവൾ ഉരിയാടിയില്ല.

"ലളിതേ, എന്റെ അപരാധം ക്ഷമിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും ഭവതിയുടെ ഔദാര്യം....."

"സുധാകര, നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ വേശ്യമാക്കു അത്രയ്ക്കു ഔദാര്യമില്ലെന്നു്."

"ലോകം മുഴുവൻ ഭവതിയെ വേശ്യയെന്നു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ അങ്ങനെ കരുതുകയില്ല."

"അതു ലോകസ്വഭാവമാണു്. വിശേഷിച്ചു് പുരുഷന്മാരുടെ അപരാധിതപ്രതന്റെ അപരാധം സമ്മതിക്കുവാൻ തയാറില്ല. എന്നെ വേശ്യയാക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയാക്കിയ ആൾ എങ്ങനെ എന്നെ വേശ്യയെന്നു വിളിക്കും? അതു സ്വന്തം അപരാധം വകവെച്ചുകൊടുക്കലാവുകയില്ലെ."

"ഞാൻ ഭവതിയെ വേശ്യാവൃത്തിക്കു നിർബ്ബന്ധിച്ചുവെന്നോ?"

"തീർച്ചയായും." സിംഹപ്പുള്ള പുലിപോലെ അവൾ അലറി. "നിങ്ങളെപ്പോലെ വഞ്ചകനും ഘാതകിയുമായ പുരുഷന്റെ ക്ഷണികസ്നേഹം പോലെയാണു് എന്റെ പ്രണയമെന്നാണോ നിങ്ങൾ കരുതിയതു്? നാരിയുടെ അനുരാഗം കൊടുങ്കാറ്റിലും അചഞ്ചലമാണു്. അവൾ യാതൊരുത്തനെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനംകൊടുക്കുന്നുവോ ആജീവനാന്തം അവനെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സ്ത്രീ തപസ്വിനിയാണു്; വിഷയാസക്തയല്ല. ത്യാഗസംപൂർണ്ണയാണു്; സ്വാർത്ഥഭരിതയല്ല."

ഞാൻ സലജ്ജം സമ്മതിച്ചു. "എന്നാൽ തപസ്വിനി വേശ്യയായിത്തീരുമോ?"

അവൾ വീണ്ടും ഗർജ്ജിച്ചു. "സുധാകര, സ്വബോധത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കൂ. തപസ്വിനി വേശ്യയായിത്തീർന്നു കഴിയൂ. പുരുഷന്റെ മൂഢതയത്രേ! അവൾ തന്റെ ഘാതകന്റെ— സർവ്വസ്വവും അപഹരിച്ച നിഷ്ഠുരവഞ്ചകന്റെ പേരിലും ക്ഷമാശീലം പുലർത്തിപ്പോരുന്നു. അതും അവളുടെ ത്യാഗമാണു്. അതാണു് സ്ത്രീയുടെ അഗാധസ്നേഹം! അപാരമായ ആത്മസംയമം! ശരി, നിങ്ങൾ വേഗം ഇവിടെനിന്നു പോകണം."

"ലളിതെ, ഭവതിയുടെ മുഖത്തുനിന്നു് ഇത്തരം നിഷ്ഠുരവചനങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടവനാണു് ഞാൻ. ഭവതി ഈ ജീവിതം എന്തിനു കൈക്കൊണ്ടു? അതു കേൾക്കാതെ എനിക്കു പോകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല."

"ഞാൻ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ വേശ്യയല്ല. എന്റെ ജോലി നിന്ദ്യവുമല്ല. എന്റെ തൊഴിൽ സംഗീതമാണു്. ഞാനും നിങ്ങളെപ്പോലെ നീചപ്രവൃത്തി ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ സമുദായത്തിൽ എനിക്കും ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഞാനും വിവാഹിതയായിക്കഴിഞ്ഞതാണു്. എന്റെ ഭർത്താവിൽനിന്നു് എനിക്കു സ്നേഹവും ലാളനയും ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സാധുപുരുഷനെ വഞ്ചിക്ക

കവികളോട്.

മാവേലിക്കര കെ. അച്യുതൻ.

കവികളേ! മുട്ട നയന നീർകൊണ്ടു
കവനഹാരങ്ങൾ വിരചിക്കാൻ
ഇനിയുമെന്തിത്ര മടികാട്ടീടുന്നു?
പതിതർ കേണീടുന്നിവിടെല്ലാം

പ്രണയ ഗീതങ്ങൾ! പ്രണയ ഗീതങ്ങ-
ളുയരിലാളുകം മുഴകുകയേ,
സമരഗാനങ്ങൾ വിരചിച്ചീടുവാൻ
സമയമില്ലെന്നോ കവികളേ!

മണിമയമഞ്ചമണയുമോമൽക്കാ-
റണി വേണിയാളിൽ മുട്ടുമെയ്യിൽ
പൂളകപൂരം തൻ കരതലംകൊണ്ടു
വിളയിക്കും നീചപ്രഭുകുലം

ചെളിനിലം തന്നിലെരി വെയിലേറു
പണിയെടുക്കുന്ന പതിതരേ,
പരുപരുത്തിട്ടം പരമദാരിദ്ര്യ-
പ്പുരയതാനിയിൽ പൊതിയുന്നു.

വിഷയമാകില്ലേ യിവയൊന്നും കയേ
വിഷയദഗ്ധമാം ഹൃദയത്തിൽ?
നൂതനം പാലുമൊഴുകും ഭാരതം
വെറുമൊരില്ലായ്മയ്ക്കു നിരയായി.

പ്രബലസാമ്രാജ്യ ദുരധികാരത്തിൻ
കബളമായ് പല്ലിൽ ഞെരിയയേ,
കൊടിയ മർദ്ദനമനുഭവിച്ചുന്യർ
കൊടിനാട്ടാൻ മാറു പിളരയേ.

പരമാർത്ഥമൊട്ടും പതറാതെ പാടി
ഹൃദയരക്തത്തിലെഴുതുവാൻ
പ്രണയഗീതകമെഴുതുമക്കയ്യു-
മണയുകില്ലേ യീ രണഭൂവിൽ?

ന്നതു് അനുചിതമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു. വഞ്ചകനും ദുഷ്ടനുമായ ഒരുവനു് എന്റെ ഹൃദയത്തെ കൊടുത്തു അയുഷ്കാലത്തേയ്ക്കു ഞാൻ ദുഷ്പേരു സമ്പാദിച്ചു. ഇനി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ രസമില്ല, മാധുര്യമില്ല. ഏതൊരു പരമവഞ്ചകന്റെ വഞ്ചനയിൽ ഞാൻ കത്തിനീറുന്നുവോ, എന്റെ സംസർഗ്ഗത്താൽ അത്തരത്തിലുള്ള തീച്ചൂളയിൽ ഞാൻ അങ്ങയെ ഇട്ടു നീറാണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ തങ്കൾ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നു ഞാൻ തുറന്നു പറഞ്ഞു. ദേവസദൃശനായ അദ്ദേഹം എന്റെ അഭ്യർത്ഥന സ്വീകരിച്ചു് എന്നെ വിട്ടു. അന്നുമുതൽ ഈ പാട്ടിമായി എന്റെ ജീവിതവൃത്തി കഴിക്കുകയാണു ഞാൻ."

അധമതാബോധത്താലും പശ്ചാത്താപത്താലും എന്റെ ശിരസ്സു അവളുടെ കാലടികളിൽ കുനിഞ്ഞു "ലളിത, എനിക്കു പ്രായശ്ചിത്തത്തിനു അനുജ്ഞ തരൂ."

"ദയവുചെയ്തു് അങ്ങു് ഉടനെ പോകണം. ഇനി ഇവിടെ വരാതിരിക്കുകയുംവേണം. അത്രമാത്രം മതി."

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ പ്രായശ്ചിത്താനുജ്ഞകൊണ്ടു നീറുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി വെളിയിൽ ഇറങ്ങി. അടുത്തുള്ള ഹോട്ടലിൽ പ്ലേറു കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ജീവിതമഖിലം അയശസ്സാലൊരു
അഴൽതാനിവളിന്ന നേടി"

ഹാ! എത്ര ദുസ്സഹം! എങ്കിലും എത്ര പരമാർത്ഥം.

പുരോഗമനസാഹിത്യം

കഴക്കൂട്ടം കെ. ത്യാഗരാജൻ

സാഹിത്യപരിവർത്തനഗതിയിൽ അതെങ്ങനെ ഉടയും ചെയ്യു?
അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തായിരിക്കണം?

നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ ഗ്രഹകളിലും, വൻകാട്ടകളിലും അപരിഷ്കൃതരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തു് അവരുടെ ശാരീരികങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളെ നിർവഹിച്ചതിനുശേഷം മനസ്സിനു് ആഹ്ലാദം ജനിപ്പിക്കുന്ന ലളിതകലകളിൽ നൈസർഗികമായി ഉദ്യമിച്ചതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇന്നും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണു്. നേത്രാഭിരാമമായ ഒരു നിർമ്മാണമോഹവും, നിർമിതപദാർത്ഥത്തിന്റെ സൌന്ദര്യാസ്വാദനത്തിലുള്ള സംതൃപ്തിയും മാനവവംശത്തിനു പണ്ടേക്കു പണ്ടേ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംസ്കാരവിശേഷമാകുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തി, അഥവാ വിവേകം, വികസിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവന്റെ വികാരങ്ങൾക്കു് അതിലെറെ പ്രാഭവം സിദ്ധിച്ചിരുന്നിരിക്കണം എന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. മറെറാരു വിധത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ പറ്റുംപ്രമല്ലാത്ത ആ മനോവികാരങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുമ്പോൾ അവ കലാവിദ്യയായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈ കലാവിദ്യകൾ കൊണ്ടുള്ള പരമപ്രയോജനം മനുഷ്യന്റെ മനുഷ്യത്വം പരിരക്ഷിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയുമാണു്. ഈ വിധമാണു ഈ കലയുടെ ഉൽപത്തി.

അടുത്തതായി ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അവിഭാജ്യഘടകമായി കലാവിദ്യയിൽ, സംഗീതത്തിനാണോ സാഹിത്യത്തിനാണോ ഒന്നാംസ്ഥാനം നൽകേണ്ടതു് എന്നുള്ള പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നു. കർണ്ണപീയൂഷമായ മോഹനസംഗീതരസം അതു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോഴല്ലാതെ പിന്നീടു നീണ്ടുനിൽക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ആലോചനാമൃതമായ സാഹിത്യം വായിച്ചു തീർന്നതിനുശേഷം എപ്പോഴും ഓർത്തുരസിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ 'സാഹിത്യത്തിനുതന്നെ പ്രാഥമ്യം കല്പിക്കാം.

മനുഷ്യരുടെ വികാരങ്ങൾക്കും, വിചാരങ്ങൾക്കും, അഭിലാഷങ്ങൾക്കും രൂപം കൊടുക്കുകയും അവരെ ഉൽബുദ്ധരാക്കി— ആത്മവിശ്വാസമുള്ള സ്വതന്ത്രയോദ്ധാക്കളാക്കി—ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യത്തിനു് അതിവിശാലമായ ഒരു സ്ഥാനം തന്നെ സമുദായമദ്ധ്യത്തിലുണ്ടെന്നു് ഇന്നുവരെയുള്ള വിപ്ലവാത്മകമായ മനുഷ്യസമുദായ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. ഇത്ര വിശാലമായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു്— സാഹിത്യത്തിനു്— ഒരു നിർവചനം നൽകുക എന്നതു വളരെ പ്രയാസമേറിയ ഒന്നാണു്. 'സാഹിത്യം എന്നതു മനസ്സിന്റെ സ്വച്ഛന്ദവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു വ്യാപാരവിശേഷമാകുന്നു.' എന്നാണു് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ എന്ന പ്രാചീന യവനപണ്ഡിതന്റെ മതം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഡാ: ജാൺസൺ തുടങ്ങിയ ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യനായകന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. സമുദായത്തിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കും, അസമത്വങ്ങൾക്കും എതിരായി പോരാടാനുള്ള ഒരു ആയുധമായിട്ടാണു് സാഹിത്യത്തെ ആധുനികലോകം വീക്ഷിക്കുന്നതു്.....ഇന്നു് അർത്ഥം കുറേക്കൂടി വിശദമായി എന്നു മാത്രമേ ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ളൂ.

ലോകം ഇന്നു വിസ്മയാവഹങ്ങളായ പരിവ

ത്തനങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് പുരോഗമനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന മതം, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ പോലും ഈ പരിവർത്തനം ഭയങ്കരങ്ങളായ വിപ്ലവങ്ങൾക്കിടവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രഹവും പാരത്രികവുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രം വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മതത്തിന്റെ ഗതി ലൌകിക വിഷയങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു് അതു് ഒരു സാമൂഹ്യിക സ്ഥാപനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാറൽ മാർക്സിന്റെ സ്ഥിതിസമത്വവാദവും, ഫ്രൂഡിന്റെ മാനസികാപഗ്രഥനവാദവും, എയിൻസ്റ്റന്റെ സംക്ഷേപണവാദവും, ശാസ്ത്രീയ ലോകത്തു ചിന്താതീതങ്ങളായ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രഹകളിലും, കാട്ടുകളിലും വേവിക്കാത്ത ഭക്ഷണം കഴിച്ചും, ജന്തുക്കളുടെ തുകൽ നഗ്നത മറയ്ക്കുന്നതിനുപയോഗിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന പൂർവികന്മാർ കേവലം മനോല്ലാസത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന 'കലകൾ'— സാഹിത്യം പഴഞ്ചൻ പാട്ടുകളിലും, സങ്കുചിതവും നിർവികാരവുമായ കഥകളിലും കൂടി സഞ്ചരിച്ചു് ഒടുവിൽ സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുകയാണു്. ഇങ്ങനെ നാനാമുഖമായ ലോകപരിവർത്തനത്തിന്റെ അലകും സാഹിത്യലോകത്തും, ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞടിച്ചു് അതിന്റെ ഗതിക്കു പരിവർത്തനം വരുത്തിക്കൂട്ടി. ഇന്നു ലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നതു സാഹിത്യമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു പതിരറ്റപരമാർത്ഥമാണു്. വിപ്ലവജനകമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പത്രങ്ങളെയും ഭരണാധികാരികൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം തന്നെ ഇതല്ലേ?

ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പു മുതലാളിത്വത്തിന്റെ പാർലിയമെന്റു് ഭരണസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യം, കഴിഞ്ഞ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷംവലിയ മാറ്റത്തിനു വിധേയമാവുകയും അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതമെന്നോണം സാഹിത്യലോകത്തു പല ചേരികൾ സംജാതമാവുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ പുരോഗമനസാഹിത്യം—ജീവൽ സാഹിത്യം ലോകഗതിയനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു സന്താനമെന്ന വണ്ണം രൂപമെടുത്തു. ഈ വിധം അതിപ്രാചീനമായ ക്ലാസിക്ക് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാലഗതിയനുസരിച്ചു വന്നു കൂടിയ പരിവർത്തനമാണു്, പുരോഗമനസാഹിത്യം. എന്നാൽ ഗതാനുഗതികത്വം വെടിയാതെ,—ലോകഗതിക്കനുസരണമായി പരിവർത്തനങ്ങൾ സംഭവിക്കാതെ—ജീർണ്ണിച്ചു നാറുന്ന സാഹിത്യത്തിനെ പിന്തിരിപ്പൻ സാഹിത്യമെന്നും നിർവചിക്കാം.

ഇന്നു് ഉള്ളവനും, ഇല്ലാത്തവനും ആയുള്ള സമയം അത്യന്തം ഭീകരമായ രൂപത്തെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ? ..... അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതമെന്നോണം സാഹിത്യലോകത്തും "ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പുകാരും," "വയറിന്റെ വിശപ്പുകാരും" തമ്മിൽ സന്ധിയില്ലാത്ത സമരം നടക്കുകയാണു്. അങ്ങനെയാണു് പുരോഗമസാഹിത്യം, പട്ടിണിക്കാരുടെയും, പൂഷിതരുടെയും മർദ്ദിതരുടെയും ദുഃഖനിവൃത്തിക്കുള്ള ഒരായുധമായി ആറ്റംബോംബിന്റെയും, അണുബോംബിന്റേയും ശക്തിയെ പോലും കവച്ചുവയ്ക്കുന്ന, ഒരു മാരകായുധമായി — രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. വിശ്വവിഖ്യാതി സമ്പാദിച്ച യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യം പോലും ചേരിതിരിഞ്ഞു് മുതലാളിത്വത്തോടും അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളോടും ധീരമായി പോരാടുകയും സാർവജനീനമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി വാദിക്കുകയുമല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്. ഉദാഹരണമായി സുപ്രസിദ്ധാന്ധ്രയസാഹിത്യനായകനായ ഡി. എച്ചു്. ലാറൻസിന്റെ വാചകം സ്മരിക്കുക:—

.....സ്ഥിരവും നിശ്ചിതവും, നിശ്ചലവുമായ ഒന്നിനെ കുറിച്ചും എനിക്കു കേൾക്കണ്ട; അനന്തവും സനാതനവുമായ ഒന്നുംതന്നെ എനിക്കു വേണ്ട; കാതലിക്കാത്ത, പാതയ്ക്കുന്ന, ജ്വലിക്കുന്ന, ശീതളമായ മൃത്തീകരണമായ തൽക്കാല

നിമിഷത്തിലെ പരിവർത്തനം, ബലപ്പാട്ട്, മത്സരം എന്നിവയുടെ സജീവഭാഗമായ ഇന്ന്. ഇപ്പോൾ— എന്നതിനെ എനിക്കു തിരിക; ..... ഈ തൽക്കാല നിമിഷം കീഴോട്ടൊഴുകുന്ന ഒരു നീർത്തുള്ളിയല്ല....."

ക്ലാതെ "ഫാസിസത്തിനും യുദ്ധത്തിനും എതിരായ സമരത്തിൽ നിന്നാണ് ലോകത്തിലെ പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനം തന്നെ പൊന്തിവന്നതു; സ്വരാജ്യത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള സമരമാണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജീവൻ." എന്നിങ്ങനെ ഡാ: മുൽക്ക രാജ് അനേനുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിധം നോക്കുന്നതയാൽ സാമാന്യ ജീവിതത്തിൽ ലോകത്തിലെ ഏറിയ കൂറും ജനങ്ങൾക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നും മുഖം തിരിച്ചു കളയുന്ന സാഹിത്യം, എത്ര സനാതനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു നിർമ്മിച്ചതായാലും അതിനു കലാപരമായ മേന്മ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാണ് ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം എന്നു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പലരും, ഇതിനകം ഗംഭീരമായി പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഹോബ്സിയൻ മാക്കിടയിൽ വീണുപോയെന്നു നെഹ്രുപോലും സമ്മതിക്കുന്ന ബർണാഡ്ഷായുടെ സാഹിത്യം തന്നെ നോക്കുക. അയ്യാ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്ന ഭാവനയിലേക്കാണ ഗതിക്കുന്നതു. പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യം!! ഉദാഹരണമായി "Man and super man, Back to Methuselah"..... തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങളിലേക്കൊന്നു നോക്കുക. ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾപോലും ഭാവനയിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നതേയുള്ളു. സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു നവ്യലോകസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി പടവെട്ടുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ ഒരു നിമിഷം സ്പർശം കാണിക്കുവാനേ ഇതു ഉപകരിക്കു; അല്ലാതെ അദ്ദേഹം അവരുടെ ചേരിയിലേക്കിറങ്ങിവരുന്നില്ല!!

II

മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലേക്കു സമഗ്രമായി ഒന്നു വീക്ഷിച്ചിട്ടു ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കാം. സാഹിത്യത്തിലെ ചേരിതിരിവു്, മലയാളസാഹിത്യത്തിലും ശക്തമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കൂട്ടർ ബൂഷ്വാസിയുടെ "പട്ടാളച്ചിട്ട"ക്കകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് അവരുടെ താൽപര്യങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കുവാനും, സാമാന്യജനങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുവാനും ഉതകുന്ന സാഹിത്യനിർമ്മാണസൃഷ്ടിക്കു വെമ്പൽകൊള്ളുമ്പോൾ, മറ്റൊരു കൂട്ടർ സംഘടിതമായ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ "പട്ടാളച്ചിട്ട"ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ബൂഷ്വാസിയുടെ തലക്കു് ബാംബിടുവാനുള്ള കലാസൃഷ്ടികൾ നടത്തുന്നു. അപ്പോൾ ബൂഷ്വാസാഹിത്യകാരന്മാർ "രൂപഭദ്രതാ" വാദവുമായി, പുതുവേഷത്തിൽ രംഗത്തെത്തുന്നു.

കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ സാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ സാഹിത്യം അന്നത്തെ ബൂഷ്വാസിയുടെ കുത്തകയായിരുന്നുവെന്നു് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. എഴുത്തച്ഛനും, നമ്പ്യാരും, സഞ്ജയനും, ആശാനും, ചങ്ങമ്പുഴയും ഒക്കെ ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു. അവർ ധനികവർഗ്ഗത്തിന്റെ താൽപര്യസംരക്ഷണത്തിനായി, പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്ന പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാരന്റെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ പിന്നിലാക്കിട്ടു്, പ്രഭുക്കന്മാരെയും, രാജാക്കന്മാരെയും, പുരോഹിതന്മാരെയും വാനോളം വാഴ്ത്തി അവരുടെ കഥകൾ കൊണ്ടു് സാഹിത്യത്തെ നിറച്ചിരുന്നു. രാമായണം, ഭാരതം, തുള്ളൽ കഥകൾ, രമണൻ, രക്തപുഷ്പങ്ങൾ, കരുണ, ഇവയൊക്കെ ഇതിനു് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

ഇതിൽ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'രമണനും' ആശാന്റെ 'കരുണയും' എടുക്കുക ഒരു സാധാരണക്കാരനായ രമണൻ ബൂഷ്വാസിയുടെ തനിപ്പകർപ്പായ ചന്ദ്രികയുടെ കൊടിയടയാളമുള്ള അത്ത

ഹത്യചെയ്യുന്നു. മറേതിൽ ധനികവർഗ്ഗത്തിന്റെ 'മാംസത്തിന്റെ വിലിക്ക്' സമാധാനം പറയുന്ന വാസവദത്ത അവസാനം കുടുകാട്ടിൽ കിടന്ന് നിരാലംബയായി, ഇഞ്ചിഞ്ചായി വേദനിച്ച് കാപട്യസമ്പൂർണ്ണമായ ഈ ലോകത്തോട് അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഇതാണ് ബൂർഷ്വാവർഗ്ഗത്തിന്റെ വർഗ്ഗസ്വഭാവമെന്നു ഉറന്നു കാട്ടാതെ-വഞ്ചനയാണവരുടെ വർഗ്ഗസ്വഭാവമെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാതെ പ്രേമം മിഥ്യയാണെന്നും, ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വേശ്യാവൃത്തി പാപമാണെന്നും വരുത്തിക്കൂട്ടാനല്ലെ അവർ—ചങ്ങമ്പുഴയും, ആശാനും, വെണ്മുന്നയും. ഇതുപോലെതന്നെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നിലനില്പിനുതകുന്നതും, പിന്തിരിപ്പൻ ചിന്താഗതിക്ക് വിത്തു പാകുന്നവയുമാണ് അവരുടെ മറ്റു കൃതികളും.

ഈ വർഗ്ഗത്തിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ് മേപ്പ് മുണ്ടശ്ശേരി ബഷീർഗ്രൂപ്പ്. "എടയത്തിന്റെ വിശപ്പുകാരാം" ഇവർ എഴുതിട്ടുള്ള "തെണ്ടി വർഗ്ഗസാഹിത്യം" സദാചരബോധത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ശബ്ദങ്ങളും 'പതിവ്രതയും' ഒക്കെ ഇതിന് ദൃഷ്ടാന്തമായെടുക്കാം.

കുഞ്ഞിനു മുലകൊടുപ്പിക്കുമ്പോൾപോലും മാതാവ് ലൈംഗികസുഖമനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്ന ഫ്രായിഡന്റെ മലയാളംപതിപ്പുകളാണിവർ. പുരുഷാർത്ഥഗുണങ്ങളെ തട്ടിപ്പറിപ്പാനെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും, മനുഷ്യസഹജമായ സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങളെ നിസ്സാരങ്ങളാക്കിതള്ളിക്കളയുകയും, ദിവ്യമായ ആദർശങ്ങളെ ശിഥിലപ്രായമാക്കുകയും, ശോഭനമായ ഭാവിയെ മ്ലാനമാക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന ഈ കാട്ടുതീ—ബൂർഷ്വാസാഹിത്യം—കൃത്യകാരണങ്ങൾ, നിമിത്തഫലങ്ങൾ, ആവശ്യാനാവശ്യം എന്നിവയെ തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത അപക്വമനസ്സുകളുടെ മനോരാജ്യമായി ഇന്നും അധഃപതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തൽക്കാലം നമുക്ക് അവരോട് അനുകമ്പ പ്രദർശിപ്പിക്കാനേ തരമുള്ളൂ!!

ഇനി പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിലേക്കു കടക്കാം. പ്രോഗ്രസ്സീവ് ലിറ്റററേച്ചർ എന്ന പേരിൽ നാം അറിയപ്പെട്ടുന്ന പുരോഗമനപരമായ സാഹിത്യത്തിനു മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള പേരാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം അല്ലെങ്കിൽ ജീവൽ സാഹിത്യം. 1937-ൽ ലക്നൗവിൽ വച്ചുകൂടിയ പു: സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽവച്ച് "Progressive Literature" എന്ന പേരിന്റെ വിവർത്തനം 'മുൻനോക്കി' സാഹിത്യമായിരിക്കണം എന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ടായി. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായത്തെ അനാദരിച്ച് (?) ഈ ഹിന്ദിനാമം തന്നെ മലയാള സാഹിത്യത്തിലും അന്ന് അംഗീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. 'പുരോഗമനസാഹിത്യം' എന്ന പദപ്രയോഗം അയുക്തമെങ്കിലും അതിനെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിർമ്മിക്കുന്ന സാഹിത്യമാണ് പു: സാഹിത്യം, അഥവാ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുന്ന പുരോഗമനപരമായ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സാഹിത്യമാണ് പു: സാഹിത്യം. ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കിയാൽ, ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യനു നേരിടേണ്ടിവരുന്നവയും, ജനസമുദായത്തെ അനുദിനം മുന്നോട്ടു നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയുമായ മൌലികപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി കലാപരമായ മേന്മയോടുകൂടി പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാഹിത്യമാണിത്. ഒന്നുകൂടി എടുത്തുപറയുന്നു, യാതൊരു വ്യാഖ്യാനവും, വിമർശനവും കൂടാതെ സാധാരണക്കാരന്റെ തകർന്ന ജീവിതത്തെ റിയലിസ്റ്റിക്കായി കലാപ്പണത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ച് അവനു ഉത്തേജനം നൽകുന്ന സാഹിത്യമാണ്. പുരോഗമനസാഹിത്യം.

മലയാളത്തിൽ ഈ വിധത്തിലുള്ള ചില കൃതികൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മികഴി ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം കൈയ്യേലാക്കു

യിട്ടുണ്ടെന്നു് പറയാൻ ഈ ലേഖകനു് അനല്പമായ കൃതാർത്ഥതയുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "രണ്ടിടങ്ങഴി" "തോട്ടിയുടെ മകൻ" "തെണ്ടിവിത്തു്" എന്നീ കൃതികളും ഇതിനു് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്. പി. ഭാസ്കരനും, ഇന്ദുചൂഡനും, അമൃതക്കുറുപ്പും ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ട ചില കൃതികളും സാഹിത്യത്തിനു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. (സ്ഥലമുരുക്കത്താൽ നിരൂപണത്തിനെടുക്കുന്നില്ല.)

ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം പു: സാഹിത്യം അത്യുന്നതമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു് അഭിമാനിക്കരുതു്. അതു് ഇനിയും വളരെ പുരോഗമിക്കാനുണ്ടു്. മാക്സിമിംഗോർക്കിയും, മയക്കോവ്സ്കിയുടെയും ചില പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള സാഹിത്യമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടിയാണു് റഷ്യൻ ജനത സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചതു്. മാർക്സ് 'ഒരമ്മ'യെക്കൊണ്ടു്, കല ജീവിതത്തിനാണെന്നു് സ്ഥാപിച്ചു് ലോകാരാധ്യനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പുതുസാഹിത്യമാർഗ്ഗം—സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസം—റഷ്യൻ ജനതയ്ക്കു് ഉത്തേജനം നൽകി. നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരും, പ്രയത്നിക്കുന്നവന്റെ ഭാവിയെ പൂവണിയിക്കുവാനുള്ള ആശകളും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സാഹിത്യസൃഷ്ടികളും നടത്തി, അവന്റെ സാമൂഹ്യബോധത്തെ ഉണർത്തുകയും, അങ്ങനെ തൊഴിലാളിശക്തിയിലുണ്ടാകേണ്ട ആത്മവിശ്വാസത്തിനും പ്രവർത്തനസന്നദ്ധതയ്ക്കും അവരെ ഉൽബുദ്ധരാക്കിവിടുകയുമാണു് വേണ്ടതു്. അങ്ങനെ സാധാരണക്കാരുടെ അണികളിൽനിന്നു് "ഗോർക്കികൾ" ഉയരുകയും അവർ ഇന്നത്തെ വർഗ്ഗസമരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനനുയോജ്യമായതു് സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസം സാഹിത്യമാണെന്നുള്ളതു് അനുഭവജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

ആവിധം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു്, വിശ്വവന്ദ്യരായ മാക്സിം ഗോർക്കി, മയക്കോവ്സ്കി മുതലായവരുടെ സാഹിത്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു്, നൂതനവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ പരിവർത്തനമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു്, അനശ്വരമായ ഒരു സ്ഥാനം വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ ലബ്ധമാകുവാനും, സോഷ്യലിസത്തിൽക്കൂടി കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്കു് പുരോഗമിക്കുവാൻ അനുനിമിഷം വെമ്പുന്ന നവലോകത്തിനു് ഉത്തേജനം നൽകുവാനും, ഭാഗ്യമുണ്ടാകട്ടെ എന്നു് നമുക്കു് ആശംസിക്കാം!!

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം ഒന്നര അണയ്ക്കു്

എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണു്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക്

കവിയൂർ എം. ജി.

സുരഭില സൌന്ദര്യശ്രീചാർത്തും കേരള-
മൊരു കാലം സംസ്കാര തത്തരംഗം.
മലരണിത്താലത്തിൽ രതോപഹാരങ്ങൾ-
മലനാട്ടി മങ്കയ്ക്കു കാഴ്ചവെയ്ക്കാൻ
അണിയിട്ടു മാനവനീതികൾ ധർമ്മത്തിൻ
തുലിലണിയുത്തമാടിനിന്നു.
പുറവിൻവിളികേട്ടു ഞെട്ടാത്ത കാല്യങ്ങൾ-
പുലരിൽ കനകക്കതിർ നിരത്തി.
തിരുവോണപ്പാട്ടിലൊഴുകിയ പുഞ്ചിരി-
തിരുമുതിരയ്ക്കാളിപ്പൂനിലാവായ്.
സുഷമ വഴിയുമൊരാശതൻ പൂക്കാലം
വിഷുവിനു പൊൽക്കണി മാലകോർത്തു.
വഴിതെറ്റിപ്പായും പരിഷ്കാരം ചാരു-
പ്പുഴയുടെ ഗ്രാമങ്ങൾക്കേകിയില്ല.

പുരുഷകർമ്മം, വിണ്ണിൻമുഖത്തു കരിതേയ്ക്കും-
പുരുഷകർമ്മം, നാടു നരകമാക്കി.
എവിടെയും കക്ഷികൾ, ജാതികൾ, വർഗ്ഗങ്ങ-
ളെവിടെയും വിപ്ലവപ്പേക്കിനാക്കൾ.
കലികൊണ്ട സമ്പത്തിൻ കൈവാൾതെളുതെളെ
യിളകുന്നു ചെന്നിണപ്പുഴയൊഴുക്കിൽ.
എവിടെയും വിശപ്പിൻ നരകത്തീജ്വാലയി-
ലുരുകിപ്പിടയുന്നു പൌരവൃന്ദം.
അനുദിനമാദർശം മാറുന്ന നേതൃത്വ-
മതിനുള്ളിലെണ്ണയൊഴിപ്പു മോദാൽ.
പരമാത്മമോതിയാൽ, പതിതരെ നോക്കിയാൽ,
കരുണതൻ കണ്ണീരൊഴുക്കിയെന്നാൽ,
പകമൂത്ത ചീറുമധർമ്മത്തിൻ രക്ഷകർ
പ്രതിയാക്കും, പ്രേതത്തിൻ നാട്ടിലാക്കും.

ഉണരണം കേരളം മാനവധർമ്മത്തി-
ന്നുയരത്തിൽ, പൂവിടുമാദർശത്തിൽ.
മനതാരിൽ മർത്ത്യരൊളിച്ചെന്നും സൂക്ഷിക്കും
മിനുകുണത്തും മൂഢീയതകൾ.
അനുപമസ്നേഹ പീയൂഷതരംഗത്തിൽ
കുഴകണമപ്പോൾ നാം ധന്യരാകും.
മികവെഴും ധാർമ്മിക സന്ദേശ രശ്മിക-
ളകതാരിൽ വിജ്ഞാനത്തേൻ പകരും.
അണിയിട്ടു നമ്മെ വിഭിന്നസതൻ പാതയി-
ലണയണം ത്യാഗൈകലക്ഷ്യം പൂകാൻ.
സുരഭില സത്രത്തിൻ ശീതളച്ഛായയിൽ
സുരലോകകാന്തിതൻ പൂവിരിപ്പിൽ,
കനകസിംഹാസനം നീതിക്കു വാഴുവാൻ
കലിതസമ്മോദം നമുക്കൊരുക്കാം.

ഏറ്റവും പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണം

കൈനോട്ടം

ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാണുക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൈരേഖാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് അത്തമമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു്

വില 1 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

നിറഞ്ഞ പാത്രങ്ങൾ

തിരുവല്ലാ എൻ. കേശവപിള്ള.

[ഒരു സാധു വേനൽ. രാജു മാധവിയും തോമ്മാവു രാഘവും ഇരുന്നു സംസാരിക്കുന്നു.]

മാധവി—പ്രിയ, ഇന്നത്തെ അത്താഴം എങ്ങനെയാണു?

രാഘവ—മാധവീ ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടണം. കുറച്ചു പാലില്ലെ? അതുകാച്ചി കഞ്ഞിനു കൊട്ടക്കണം. ഓരോ അപ്പം നമുക്കും.

മാധവി—ക്ഷീയാൽ നാഴി പാൽ കാണും. കഞ്ഞിനു് അതുമതിയെന്നുവയ്ക്കാം. ഒരപ്പം തിന്നാൽ അവിടുത്തേക്കു് എന്താകും? ഗോതമ്പുമാവു് വളരെ കുറച്ചു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

രാഘവ—ഒന്നെങ്കിലും ഉണ്ടല്ലോ എന്നു് ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയാണു്. നീയും അതുപോലെ സംതൃപ്തിയുള്ളവളായിരിക്കണം.

മാധവി—ക്ഷുദ്രതലൊന്നും വേണമെന്നു് എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. എങ്കിലും ജീവൻ കിടക്കണ്ടേ? നാളത്തേക്കു് എന്താണുമാർഗ്ഗം?

രാഘവ—അതു നാളെ ആലോചിച്ചാൽ മതിയല്ലോ. ഇന്നു ഉള്ളതുകഴിച്ചുകൊണ്ടു് സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുക. നാളത്തേക്കു ദൈവം തരും.

മാധവി—എന്നിട്ടു് ഈ പട്ടിണികിടന്ന ദിവസങ്ങളിലെങ്കും ദൈവംവന്നുമില്ല. ഒന്നും തന്നുമില്ല.

രാഘവ—ഈ തന്നതെല്ലാം ദൈവം തന്നതാണു്. എനിക്കു ജോലിയൊന്നുമില്ലാതെയായിട്ടു ദിവസം എത്രയായി? ഈ പുറപ്പാട്ടുമുള്ള വലിയ വീടുകളിലെല്ലാം ഞാൻ കയറിയിറങ്ങി. ആരും ഒന്നും തന്നില്ല. പിന്നെ ഈ കിട്ടിയതെല്ലാം ദൈവംമാത്രം തന്നതാണു്.

മാധവി—ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും നാളത്തെ കാര്യം ആർക്കറിയാം, എന്റെ അമ്മ നീറുകയാണു്.

രാഘവ—എന്തിനു നീറുന്നു? എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടാകും മാധവി. നാം ആർക്കും ഒരു ഉപദ്രവവും ചെയ്യുന്നില്ല. നന്മചെയ്യാവുന്നിടത്തോളം ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ വീട്ടിൽവന്നിട്ടുള്ള യാതൊരുത്തരേയും നാം വെറും കൈയ്യോടെ അയച്ചിട്ടില്ല ഈ നിലയിൽ എനിക്കു് ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടു്, ദൈവം നമുക്കുള്ളതു് എപ്പോഴും കരുതിയിരിക്കുമെന്നു്.

[ഒരു സന്യാസി വന്നുചേരുന്നു]

സന്യാസി—എനിക്കു വിശപ്പുണ്ടു് എന്തെങ്കിലും തരാമോ, ഞാൻ ഇന്നു് ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചതല്ല.

രാഘവ—ഇങ്ങു് അകത്തു വരണം. ഇവിടെയിരിക്കാം. ഉള്ളതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് വിശപ്പടക്കുകയും ചെയ്യാം.

[സന്യാസി അകത്തു കയറി ഇരിക്കുന്നു]

സന്യാസി—എന്റെ വിശപ്പു പകുതി മാറി. ഞാൻ ഇന്നു് അനേകം വീട്ടുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി. യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നതെയല്ല, എനിക്കു് ആശ്വാസം ലഭിക്കത്തക്ക ഒരൊറ്റ വാക്കു കേൾക്കുവാൻപോലും ഇടയായില്ല.

രഘു—അവിടെയൊക്കെയും ആഹാരത്തിന്റെ സുലഭക്കുറവായതിനാൽ മതിമറന്നവരാണു്. ഇവിടെ അങ്ങേക്കു വിശപ്പടക്കുവാൻ മതിയാകുന്നിടത്തോളമെങ്കിലും തരാൻ കാണുകയില്ല. ഉള്ളതു് ഉപയോഗിച്ചു് ഇവിടെത്തന്നെ കിടന്നുറങ്ങാം. വലിയ കാറും മഴയും വരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇനിയും ഇന്നു് അങ്ങു യാത്രചെയ്യണ്ട.

സന്യാസി—ഉള്ളതു് എനിക്കുതന്നാൽ നിങ്ങൾക്കോ?

മാധവി—ഞങ്ങൾ ഇന്നു് ഒരുനേരം ആഹാരം കഴിച്ചവരാണു് അവിടുന്നു് ഒന്നും കഴിച്ചതല്ലല്ലോ?

സന്യാസി—ഉള്ളതു നമുക്കു മൂന്നുപേർക്കുംകൂടി കഴിക്കാം.

രഘു—നമ്മൾ മൂവരല്ല; നാലുപേരാണു് ഞങ്ങളുടെ കഞ്ഞി അകത്തുകിടന്നു് ഉറങ്ങുന്നു. അല്പം പാൽ കാണും. അതിൽ കുറച്ചു കഞ്ഞിവെള്ളം കൊടുത്തു് ബാക്കി അവിടുന്നു ഉപയോഗിക്കാം. അപ്പം ഉള്ളതും അവിടുന്നുപയോഗിക്കണം.

സന്യാസി—അതു ശരിയല്ല. ഞാൻ വന്നു് നിങ്ങളെ പട്ടിണി കിടത്തുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ അതുകൊണ്ടു് ഉള്ളതു നമുക്കെല്ലാവർക്കുംകൂടി കഴിക്കണം.

മാധവി—അപ്പം ഒന്നേയുള്ളു. ഗോതമ്പുമാവു ബാക്കിയൊട്ടമില്ല. ആ അപ്പവും തിന്നു് അല്പം പാലും കുടിച്ചു് അവിടുന്നു തൃപ്തിപ്പെടണം. ഞങ്ങൾ പട്ടിണികിടന്നു ശീലിച്ചവരായതുകൊണ്ടു്, ഞങ്ങൾക്കു വിഷമമൊന്നുമില്ല.

രഘു—മാധവി, കുറച്ചു പാൽ കഞ്ഞിനു വച്ചിട്ടു് ബാക്കി പാലും ആ അപ്പവും ഇങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടുവരൂ. അദ്ദേഹം ഇന്നു് ഒന്നും കഴിച്ചതല്ലെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്? കൈകഴുകാൻ വെള്ളവും.

മാധവി—വെള്ളം ഇതാ ഇരിക്കുന്നു. അപ്പവും പാലും ഞാൻ ഉടനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവരാം.

(പോകുന്നു)

സന്യാസി—എഴുന്നേൽക്കു കൈകഴുകണം. അതിഥിയുടെകൂടെയിരുന്നു് ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടതാണു് ഗൃഹസ്ഥന്റെ മര്യാദ.

രഘു—ആ മര്യാദ പാലിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഞാനും അടുത്തുവന്നിരിക്കാം.

[രണ്ടുപേരും കൈകഴുകി തിരികെ വന്നു താഴെയിരിക്കുന്നു]

(മാധവി ആനന്ദോത്തുങ്ങളുടെ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മാധവി—കേട്ടോ, ഇതെന്തൊരത്ഭുതമാണു്. ഒരപ്പം ചുട്ടപാത്രത്തിൽ വച്ചിട്ടാണു് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതു്. ബാക്കി ഗോതമ്പുമാവു് ഒട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല ഇതാ ഇപ്പോൾ നാലപ്പം ഇരിക്കുന്നു. പാത്രം നിറയെ ഒന്നാന്തരം ഗോതമ്പുമാവും. ഇതെന്തുമായയാണു?

രഘു—ഹാ, ദൈവമേ, ഇതു സത്യമോ?

സന്യാ—ഇതു് അത്ഭുതമൊന്നുമല്ല കൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവനു് കിട്ടാൻ വഴിയുമുണ്ടാകും. അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലൊന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടാ. അപ്പം ഇങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടുവരൂ.

[മാധവി പോയി അപ്പവും പാലും കൊണ്ടുവരുന്നു]

മാധവി—ഇപ്പോൾ രണ്ടുപേർക്കും വിളമ്പാം. രണ്ടുപേരും ആവശ്യംപോലെ കഴിക്കണം.

രഘു—മാധവീ, ദൈവം തരുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ദൈവം തന്നു.

മാധവി—അതെ ദൈവം തന്നതുതന്നെയാണു്.

(രണ്ടു ശ്ലോകം രണ്ടുപേരുടേയും അടുത്തുവയ്ക്കുന്നു)

രഘു—പാൽ എനിക്ക് വേണ്ടാ—അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കൂ.

സന്യാസി—അതു പോരാ—ഉള്ളതു രണ്ടുപേർക്കും കൂടെ—തുല്യം എനിക്കതരൂ.

(മാധവി സന്യാസിയുടെ പാത്രത്തിൽ പാൽ പകരുന്നു. അതു നിറയുന്നു അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.)

മാധവി—(ആനന്ദപാരവശ്യത്തോടെ) ഇതാ ഇതുകണ്ടോ, ക്ഷീരിയാൽ രണ്ടുതുടം പാൽ മാത്രമേ ഇതിനകത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു പാത്രം നിറഞ്ഞു. ഇതിൽ പിന്നെയുമുണ്ടു്, തുല്യം കൊണ്ടുവന്നിടത്തോളം പാൽ.

[രഘുവിന്റെ പാത്രത്തിൽ പകരുന്നു അതും നിറയുന്നു]

ഇതാ, അവിടത്തെ പാത്രവുംനിറഞ്ഞു. പിന്നെയുമുണ്ടു് ഇതിനകത്തു അതുപോലും പാൽ.

രഘു—(എഴുന്നേറ്റു് സന്യാസിയുടെ പാദം തൊട്ടു വന്ദിച്ചുശേഷം) അവിടുന്നു് അതാരാണു്!

സന്യാസി—ഇതെന്തു!—ഞാൻ ദേശംതോറും ഭിക്ഷയാചിച്ചുനടക്കുന്ന ഒരു സന്യാസി. ഈ അത്ഭുതങ്ങളെല്ലാം നിങ്ങളുടെ നന്മയുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമായിരിക്കും. ഇരിക്കട്ടെ, വെണ്ണയുണ്ടെങ്കിൽ അല്പം കൊണ്ടുവരൂ.

മാധവി—ഒട്ടും കാണുകയില്ല. ഇന്നലെ തന്നെ തീർന്നിരുന്നതാണു്. പിന്നെഞാൻ നോക്കും. അതിലും ഈ അത്ഭുതമുണ്ടാ എന്നു്.

(മാധവി പോയി തിരിച്ചുവന്നു്) അതും അത്ഭുതം തന്നെ. ഇതാ പാത്രം നിറയെ വെണ്ണയിരിക്കുന്നു.

(വെണ്ണ വീഴുന്നു.)

സന്യാസി—എന്താ നോക്കിയിരിക്കുന്നതു്—ഭക്ഷണം കഴിക്കണം.

രഘു—മാധവി ഇത്ര അധികമുള്ള അപ്പം എന്റെ ആയുസ്സിൽ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

സന്യാസി—വിശക്കുന്നവന്റെ വിശപ്പടിയാൻ ശീലിച്ചവരുടെ സുകൃതികളാണു്. നിങ്ങളുടെ പാൽപ്പാത്രവും ഗോതമ്പുമാവിന്റെ പാത്രവും വെണ്ണയുടെ പാത്രവും എന്നും നിറഞ്ഞിരിക്കും.

ശുഭം.

സരള ഹിന്ദി സമ്പോധിനി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ, വിദ്വാൻ കെ. വാസുദേവൻപിള്ള.

പരസഹായംകൂടാതെ ഹിന്ദി പഠിക്കുവാൻ ഇതുപോലൊരു പുസ്തകം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സർവ്വരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ പത്രങ്ങളും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

പേജ് 320. വില രൂപാ 1. അണ 8

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT,

Post Box No. 4. TRIVANDRUM.

വേശ്യ.

ഭാസ്കരൻ, ചാലക്കുടി.

സത്യസമുജ്ജ്വല സാക്ഷിയാംസാഗര-
സംഗീത ലോലനായ് താണുപോകെ,
മാമക ജീവിതാകാശത്തിൻമുറ്റത്തു
മായികപോലെ നീയെന്തിനെത്തി?

മന്നിന്റെ മാറിലും മാനത്തുമൊപ്പമായ്
വന്നിരുളെങ്ങും കുമിഞ്ഞുനില്പൂ,
മന്ദസ്മിതം പൊഴിച്ചുന്മാദലോലയായ്
മംഗളരൂപിണീ,യെന്തിനെത്തി?

ദുഃഖിത ഹൃത്തടംപോലെ പരിസരം
തുമ്പമേറിയിരുണ്ടുകൂടുമ്പോൾ,
മാധുര്യചേഷ്ടകൾ, കണ്ണിണയാട്ടങ്ങൾ
മായികേ, കാട്ടി നീയെന്തിനെത്തി?

മിന്നാമിനുങ്ങും മിന്നങ്ങാൻ ഭയംപൂണ്ടു
കുന്നിച്ചിരുട്ടിലിപ്പാതിരായിൽ,
മണ്ണാളനൃത്തത്തിൻ വശ്യചലനത്താൽ
മന്ദേതരയായ് നീയെന്തിനെത്തി?.....

ജീവിതയാത്രയിലേറെ ശ്രമിച്ചുന്ന്യം
കൈവന്നതാണെന്റെ പ്രേമധാമം!
ജീവനം ജീവനമായിക്കഴിഞ്ഞൊരാ
ജീവചൈതന്യമെൻ പ്രേമധാമം!
സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം യാഥാർത്ഥ്യത്തി-
ന്മുന്നിലേക്കെത്തിച്ച പ്രേമധാമം,
നിർദ്ദയമെന്നെപ്പിരിഞ്ഞു, വിരഹിയായ്-
ത്തീർന്നുഞാൻ, കേവലം നിസ്സഹായൻ!
സൌഭാഗ്യലക്ഷ്മിയെൻ പ്രേയസികൈവിട്ടു
നിർഭാഗ്യ ഗർത്തത്തിലാണ്ടുപോയ് ഞാൻ!

നിശ്ശൂന്യമാണിന്നെൻ ഗേഹമിരുളിന്റെ
നർത്തനരംഗമായ്ത്തീർന്നു നേരം,
ആശ നശിച്ചു, നിസ്സംബന്ധനായ്, ദുഃഖിനായ്-
ആലസ്യലീനനായ് നിന്നിരാവിൽ,
പൂവിട്ട പുഞ്ചിരി പേറിയധരത്തിൽ
പൂഞ്ചോലപോലെ നീയെന്തിനെത്തി?...

മാടിവിളിക്കുകയാണോ നീ? നിൻഭാവം
മാധുര്യമാർന്നതായ് തോന്നുമാക്കും!
നിൻചലനങ്ങളും ഭാവപ്പകർച്ചയും
നിൻ കടക്കോണും വീലാസങ്ങളും,
കൃത്രിമമാണെയെല്ലാമതെങ്കിലും
നേത്രാഭിരാമമായ് തോന്നുമേറെ!

കാപട്യത്തിന്റെ മിനുക്കുപണികളിൽ
കേരാഭ്രമങ്ങളും നിരർത്ഥകങ്ങളും!
ദുഃഖഹൃദയരാണെങ്കിലോ, കാണുവ-
തൊക്കെയുമുന്മത്തമേറും വേഗം!...

വീണ്ടും വിളിക്കുകയാണോ നീ, മാകേ-
മാണ്ട സൽഭാവവിലാസങ്ങളാൽ?
ഇല്ല ഞാ,നില്ല ഞാൻ നിൻ കണ്ണാട്ടങ്ങളി-
ലില്ല ഞാൻ, തെല്ലും ലയിക്കയില്ല.
എൻ സഹധർമ്മിണി, സൌഭാഗ്യം പേറിട്ടോ-
രിത്തിക്കും പാത്തു നീ വന്നതല്ലേ?
വേഷം ചമഞ്ഞു നീയാലംബഹീനരെ
ചൂഷണംചെയ്യുവാൻ വന്നതല്ലേ?
നിന്ദ്യമാം നിൻകേളിയാട്ടത്തിൻ വേട്ടയിൽ
നിൻകരുവാക്കാനായ് വന്നതല്ലേ?...
വേശ്യയാം നിന്നാമമോരുന്നു; ഞാനതു
ഹീനനല്ലോർക്കുനീ യാത്മഹത്യ!
ഇല്ലഞാനില്ലഞാൻ നിൻകണ്ണാട്ടങ്ങളി-
ലില്ലഞാൻ തെല്ലും ലയിക്കയില്ല.

അവളുടെ രഹസ്യം.

ഇ. എം. കോവൂർ.

തങ്ങളേക്കാൾ പ്രായം കൂടിയ പെണ്ണുങ്ങളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നവർ ഇല്ലെന്നല്ല പറയുന്നതു്—പക്ഷേ, നമ്മുടെയിടയിൽ കുറവാണു്. ഇരുപത്തെട്ടു വയസ്സുള്ള ഡാക്ടർ ജാൺസൺ തന്റെ അമ്മയോ, വല്യമ്മയോ ആകാൻ പ്രായമുള്ള ഒരമ്പത്താറുകാരിയെയാണു് വിവാഹം കഴിച്ചതെന്നോ, ഷേക്സ്പിയറെക്കാൾ വളരെ വയസ്സു കൂടുതലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെയാണു് ആ അസാധ്യ റോമാൻറിക്കു് കവി കല്യാണം കഴിച്ചതെന്നോ, ഒക്കെ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആരും വകവച്ചുകൊടുക്കില്ല. ഇവിടെ ഭർത്താവിനേക്കാൾ ഇളപ്പമായിരിക്കണം—കരിക്കിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞപോലാണു്; എത്ര മാത്രം ഇളപ്പമോ അത്രമാത്രം നന്നു്. അത്രമായും ആസന്നാഭ്യതരം.

പിന്നെ ചില ഉദ്യോഗസ്ഥകളെ, വാഗ്ധ്യവുമായി ഒളിച്ചു കളി തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ചില വൃദ്ധയുവതികളെ, ചില ചെറുപ്പക്കാർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നില്ലെയെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ഉണ്ടു്. അതിനു തക്ക സമയാനവും കാണും. ഒന്നുകിൽ അവൻ പൈസയൊന്നും കൈവശമില്ലാത്ത ഒരു വക്കീലോ, ഇപ്പോൾ പാപ്പരടിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു ധനികകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമോ ആയിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവനും വിവാഹമാർക്കറ്റിൽ ആകൃഷ്ടവേണ്ടാതെ കുറേക്കാലമായി നിന്നു മുഷിയുന്ന ഒരു തിരികിട സാമാനമായിരിക്കും—പിരിയാച്ചരക്കു്.

എന്നാൽ ഇതൊന്നുമല്ലാത്ത ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അത്തരം ഒരു ഭ്രാന്തിനു വിധേയനായതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അയാളുടെ ചുറുചുറുക്കുള്ളവരെല്ലാമറിയാവുന്നവരുടെ അൽഭുതം. തന്നേക്കാൾ കുറഞ്ഞതു് പത്തു വയസ്സു പ്രായക്കുറവിൽ തോന്നിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയെ വിവാഹംകഴിക്കണമെന്നായിരുന്ന ശ്രീമാൻ ജേക്കബ് തോമസ്സിന്റെ പണി.

ശ്രീ ജേക്കബ് തോമസ്സു് ഒരു രണ്ടാംകിട കോളേജിലെ ജൂണിയർ ഇൻറർമീഡിയറു് ക്ലാസ്സിൽ തോറ്റിട്ടു് വീട്ടിൽവന്ന നില്ലയാണു്. തന്റെയുടെ ഏക മകൻ. സാമാന്യം തരക്കേടില്ലാത്ത സ്വത്തിനവകാശി. പക്ഷേ, പുനമൂരിൽനിന്നും പത്തുപതിനാറു മൈലകലെയുള്ള ഒരു നാട്ടുപുറത്താണു് താമസം. അവിടെ ഒരു തോട്ടത്തിന്റെ നടുവിലുള്ള ഒരു നല്ല ബംഗ്ലാവിൽ ഒരു റേഡിയോ, ഒരു ചെറിയ കാർ, ഒരു ആൽബം ഷൂൺ പട്ടി, നാലോ അഞ്ചോ സിനിമാമാസികകളും ഇവയുടെ മമതയിൽ അങ്ങനെ കഴിയുകയാണു്. അറുപതു വിലയ്ക്കുകിട്ടുന്ന നിരവധി റോമാൻറിക് കഥപ്പുസ്തകങ്ങളും അയാൾ വായിച്ചുതീർക്കും.

താൻ തുന്നിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള നിരവധി വിചിത്രതരം ബുഷ്കോട്ടുകൾക്കും, ബുഷ് ഷർട്ടുകൾക്കും, കാലുറകൾക്കും ആ നാട്ടിൻപ്രദേശത്തു യാതൊരു "ചാൻസും" കിട്ടുന്നില്ലെന്നുള്ളതായിരുന്നു അയാളുടെ മൂകമായ ഹൃദയവേദന. കന്നാലിയെപ്പോലെ അകൃത്രിമമായി നോക്കുകയും പുഴയിലിറങ്ങിക്കളിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആ പ്രദേശത്തെ പെൺപിള്ളേർക്കു് സറാൻ ബുഷ് കോട്ടും, ഷാർക്ക് സ്കിൻ സാൻഡൽസും, വിലകൂടിയ പാരീസ് സുഗന്ധങ്ങളും എല്ലാം കോട്ടാറൻതുണിയും, വേപ്പിലയെണ്ണയും ഒക്കെപ്പോലെ

തന്നെയായിരുന്നു. "നല്ലതും ചീത്തയും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത കന്നാലികൾ" എന്നയാൾ വിധിയെഴുതിത്തള്ളി.

ഇക്കാലത്താണു് ശ്രീമാൻ ജേക്കബ് തോമസ്സിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആ സ്ത്രീ, ഭംഗിയേറിയ ഒരു ക്രിസ്തുമസ്സ് കാർഡുപോലെയോ, ആകർഷണീയമായി പായ്ക്കുചെയ്തിട്ടുള്ള ഇറ്റാലിയൻ ചോക്ക്ലേറ്റുപോലെയോ വന്നുചാടിയതു്. ശ്രീ തോമസ്സിന്റെ ശ്വാസം നിലച്ചുപോയി. തന്റെ ആരെയണ റോമാൻറിക്ക് കഥകളിൽ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതരം ഒരു ആഗമനം. ജീവിതത്തിനു പെട്ടെന്നൊരു നിറപ്പകിട്ടുണ്ടായി. അകലെ നില്ക്കുന്ന ഏഴ്വാഴക്കൂട്ടത്തിനുകൂടെയും പൂനിലാവിൽ കഴുഞ്ഞുതരം ഒരു റോമാൻറിക്ക് ഛവി പരന്നു. ഇന്നലെവരെ പരമ ഗദ്യമയമായിത്തോന്നിയ ആ ഭൂവിഭാഗം ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതപോലെ സംഗീതനിർഭരമായി; കാവ്യസമഞ്ജസമായി. രക്തത്തിനു തന്നെയും ചൂടുതട്ടി, മൂളിപ്പാട്ടുകൾ താനേ നാവിലൂയർന്നു.

ശ്രീ തോമസ്സിന്റെ ഏക സഹോദരി ബോംബയിലാണു്, അവരുടെ ഭർത്താവോടൊന്നിച്ചു്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നടനരംഗമായ കൊളാബായിലാണവർ അവിടെ താമസം. ഏതോ സിനിമാക്കമ്പനിയിലാണവരുടെ ഭർത്താവിനു ജോലി. ഞാനും നിങ്ങളും പണംകൊടുത്തു് തള്ളിപ്പൊളിച്ചു വാങ്ങുന്ന റാറിക്കറും ഇരുക്കിപ്പിടിച്ചു് വെറും നിഴലുകളായി മാത്രം അവരെ കാണുവാൻ തീയറേറുകളിൽ തള്ളിക്കയറുന്ന സിനിമാതാരങ്ങൾ, ശ്രീ തോമസ്സിന്റെ സഹോദരിക്കും ഭർത്താവിനും കുപ്പലണ്ടിയോ, കടലയ്ക്കായോപൊലെയോ സാധാരണമാണു്; പാത്തു നിൽക്കുന്ന ഒരു പുലയിയെപ്പോലെ ഗ്ലാമറില്ലാത്തവരാണു്. സുപ്രസിദ്ധ താരങ്ങളെയവർ ഓമനപ്പേരുകൊണ്ടാണു് വിളിക്കുന്നതു്--സണ്ണിയെന്നും, ബോബിയെന്നും, ഷീലയെന്നും, ജീയെന്നും എല്ലാം. അതിലൊരു നാലാംതരം സിനിമാതാരമായിരുന്ന ശ്രീ തോമസ്സിന്റെ സഹോദരിയോടൊന്നിച്ചു കേരളം 'ടൂർ' ചെയ്യാൻ വന്നിരുന്നതു്— വെള്ളിത്തിരയിൽ ഷീലാറോയി; വീട്ടുകാർക്കും വളരെയടുത്ത സ്നേഹിതർക്കും സിനിമാമാസികകളിലെ ചില "ഗോസിപ്പു്" എഴുത്തുകാർക്കും മാത്രം "ഷീ".

ശ്രീ തോമസ്സു് പൂനലൂർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്തി തന്റെ സഹോദരിയേയും ഷീയേയും തങ്ങളുടെ വക കാറിൽ വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരികയാണു് ചെയ്തതു്. ഷീകൂടെ കേരളക്കരയിലേക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കത്തു് ബോംബയിൽനിന്നും കിട്ടിയതിനുശേഷം ശ്രീ തോമസ്സിന്റെ ഭാവനാശക്തി ഏഴു പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഭാവനാശക്തികൾ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽകൂടുതൽ വളർന്നിരുന്നു.

"ഷീ, ഷീ" എന്നയാൾ വെറുതെയിരിക്കുമ്പോഴും വിസിലിൽവിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വെറും തിരശ്ശീലയിൽതന്നെ ഒരു താരത്തെക്കണ്ടാൽ അയാൾ വികാരാധീനനാകും. ആ താരം പററിയ ഒരു ആൺതാരവുമായി മരത്തിന്മേലോ വൈക്കോൽകൂമ്പാരത്തിന്മേലോ ചാരിനിന്നു പ്രണയിക്കയും യുഗ്മഗാനങ്ങൾപൊഴിച്ചു് ആട്ടിൻകുട്ടിയെപ്പോലെ കാമുകന്റെ നേരെ നോക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ ശൃംഗാരമഹാസമുദ്രത്തിൽക്കിടന്നു് ഭാവനയിൽ ആറാടുള്ള വള്ളംകളിനടത്തും. യുഗ്മഗാനരംഗത്തിൽ ഉയർത്തപ്പെടുന്ന ഓരോ പാദവും അയാളുടെ മനോരാജ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ലങ്കാദഹനം നടത്തും. ഒരു താരത്തെ നേരിട്ടൊന്നു കാണുവാൻ; നേരിട്ടൊന്നു പരിചയപ്പെടാൻ; ഒന്നു് സ്പർശിക്കുവാൻ ഇതിനൊക്കെ അയാൾ എത്രമാത്രം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്; വെമ്പൽകൂണ്ടിട്ടുണ്ടു്! ഇന്നിതാ ആ ആഗ്രഹം സാധിക്കുവാൻപോകുന്നു. 'ഷീ' 'ഷീ' 'ഷീ' എന്നയാൾ ഒരു ആട്ടംപററത്തെ നായിക്കുന്നവനെപ്പോലെ നീട്ടിനീട്ടി ചൂളമിട്ടും.

തിരുവനന്തപുരം എക്സ്പ്രസ്സിൽനിന്നും പൂനലൂർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെ ചെമ്മണ്ണിലേക്കു

പാദമുന്നിയ 'ഷീ' ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയല്ല, ദേവതയാണെന്നു് ശ്രീ. തോമ്മസ്സിനു തോന്നിപ്പോയി. വെള്ളിയാടുകളോടുകൂടിയ ആ വിലയേറിയ സ്ലിപ്പേഴ്സിനുള്ളിലിരുന്നു് താമരദളംപോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ആ പാദങ്ങളിലെ കൂട്ടിക്കു് പുരട്ടിയ ചെമന്ന നഖതതി കണ്ടപ്പോൾതന്നെ അയാൾക്കു ശ്വാസംമുട്ടിത്തുടങ്ങി. അതിനുമോളിലുള്ള ഓരോന്നും കാണുമ്പോൾ അയാൾക്കു രക്തസമ്മർദ്ദം വർദ്ധിച്ചു് വല്ല താറുമാറായിത്തീരുമോയെന്നയാൾ സംശയിച്ചു.

സാരി—അതിന്റെ നിറവും, ബോർഡറുകളിലെ അലങ്കാരങ്ങളും വിലയും എല്ലാം പോകട്ടെ—അതു ധരിച്ചിരിക്കുന്ന രീതി, ആ ശരീരം സാരിക്കുവേണ്ടിയാണോ, അതോ ആ സാരി ശരീരത്തിനുവേണ്ടിയാണോ, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നയാൾ സംശയിച്ചു. ബ്ലൗസ്—അവിടെത്തങ്ങിനിന്നു് സങ്കല്പശക്തിയുടേയും വർണ്ണനാശക്തിയുടേയും പാപ്പരത്വം എന്തിനു വെളിപ്പെടുത്തണം.

എന്നാൽ ആ മുഖവും ശിരസ്സുമായിരുന്ന ശ്രീമാൻ തോമ്മസ്സിന്റെ സപ്തനാഡികളേയും തളർത്തി പാദങ്ങളെ പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കിയതു്. മുഖത്തിനു പഴുത്ത മാതളനാരങ്ങയുടെ നിറമാണു്. ആ വടിവൊത്ത മൂണ്ടുകൾ ചെമന്നചെമന്ന നനഞ്ഞരത്നങ്ങൾപോലെ ജ്വലിക്കയാണു്. ആ മൂക്കു്—മിലാനിലെ വീനസ്സു് പ്രതിമയിൽ നിന്നും അതേപടി കോപ്പിയടിച്ചതാണു്. ആ പൂരികങ്ങൾ—അവ ഉയർന്നു വളഞ്ഞ രണ്ടു വാനവില്ലുകളാണു്. കൺപീലികളിലെ ഓരോ രോമവും—അവ നീണ്ടുവളഞ്ഞു മേല്പോട്ടു് വികസിച്ചുനിൽക്കയാണു്. അവയ്ക്കിടയിലെ കൃഷ്ണമണികൾ—പാലാഴിയിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന രണ്ടു നീലഗോളങ്ങളും!

മൂടി—ഈശ്വരാ, മനുഷ്യർക്കിങ്ങനെ മുടിയുണ്ടോ! സമൃദ്ധി—അതുപോകട്ടെ. നിറം ചുരുളിച്ച, കാളിമ ഇതെല്ലാം എങ്ങനെ വർണ്ണിക്കും.

'ഇതെന്റെ സഹോദരൻ മിസ്റ്റർ തോമ്മസ്സാണു്' എന്നു് അയാളുടെ സഹോദരി അയാളെ പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ആ നാകകന്യകയുടെ വലത്തെ കൈ മുമ്പോട്ടു നീണ്ടു; മൂണ്ടുകൾ സ്വർഗ്ഗീയമായ ഒരു മന്ദഹാസത്തിന്റെ പൂമ്പൊടിയിൽക്കുഴഞ്ഞു വികസിച്ചു. കൈപ്പത്തി താമരദളങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ളതെങ്കിൽ ആ വല്ലകം യഥാർത്ഥവയിഴങ്ങളാണു്. അയാൾ ആ കൈപത്തിയിൽ പിടിച്ചു മന്ദമായി കുലുക്കി സ്വാഗതം ആശംസിച്ചു. പക്ഷെ ആസ്വൽനം—അയാളിൽ പള്ളിവാസലയിലെ സകല വൈദ്യുതശക്തികളേയും കൂടെ അഴിച്ചുവിട്ടു. 'സ്വർഗ്ഗമെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിതാണു്; അതിതാണു്; അതിനാണു് എന്നു അയാളുടെആത്മാവു് ആ നിമിഷത്തിൽഒരായിരം പ്രാവശ്യം ഏറ്റുപാടി. കാർ അവസാനം സേറ്റർഷ്യൻവിട്ടു തോട്ടത്തിലേക്കു യാത്രയുമായി.

ശ്രീ തോമ്മസിനു് ഷീ യോടൊന്നിച്ചുള്ള ആ യാത്രാവേളയിൽ തോന്നി തന്നിൽ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തി നിയമം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നു് കാർ അകാശത്തുകൂടെ ആ അപ്സരസ്സിനേയും വഹിച്ചു പറക്കയാണെന്നു്. അവർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സുഗന്ധം—ഈശ്വരാ ഇതു ദേവേന്ദ്രന്റെ അണിഞ്ഞൊരുക്കലിനുള്ള മരതകപ്പെട്ടിയിൽ നിന്നും നേരിട്ടു കിട്ടിയതോ! ഭാഗ്യം. മഹാഭാഗ്യം. തന്റെ സഹോദരിയോടും സഹോദരിയുടെ ഭർത്താവിനോടും അയാൾ ആകെയല്പം കുശലങ്ങൾ ചോദിച്ചുവെന്നുവരുത്തിയെങ്കിൽ തന്നെയും—താൻ ആജീവനാന്തം കടപ്പെട്ടവനായിരിക്കും

പിറ്റേദിവസം അല്പം അകലെയുള്ള ഒരു പുഴയിലെ ഒരു പാറക്കെട്ടിനിടയിലുള്ള വെള്ളത്തിൽ സമൃദ്ധിയായി വളരുന്ന മീൻ കൂട്ടത്തെ ഷീക്കു കാട്ടികൊടുക്കുവാൻ ശ്രീ തോമ്മസ്സിനെയാണു് അയാളുടെ സഹോദരി നിയോഗിച്ചതു്. ഒരു അമ്പലക്കടവാണവിടം. ആ മീനെല്ലാം ദേവിയുടെ പ്രത്യേകസ്നേഹഭോജനങ്ങളാണു്. അവയിലൊന്നിനെ തിന്നാൽ കുഷ്ഠമാണു്. ദേവിയെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ ചെല്ലുന്ന

വർ കൈനിറയെ വാരിവാരിയാണു് ആ തടിയൻ മീനുകൾക്കു് അരിയും ചോറും വാരിയിട്ടു കൊടുക്കുക. ശത്രുക്കളും ആപത്തും ഇല്ലിതെ വളരെക്കാലം വളർന്നതിനാൽ ആ മീനുകൾ ചില വടക്കേ ഇൻഡ്യൻ നൃപതികളെപ്പോലെ സുഖലോലുപന്മാരാണു്; ഉരുണ്ടു കൊഴുത്തവരാണു്, കാശിനു കൊള്ളാത്തവരാണു്.

ശ്രീ തോമ്മസ്സു് അപ്പോൾ ധരിച്ചിരുന്ന ബൂഷ്കോട്ടു് അന്നത്തെ നാലാമത്തെതായിരുന്നു. ഒരു താരത്തിനു മറെറാരു താരം—എന്നായിരുന്ന അയാളുടെ ചിന്താഗതി.

മീനിനെക്കണ്ടശേഷം അവർ അടുത്തുള്ള കന്നിലേക്കു കയറി. തോമ്മസ്സു് ഉന്മേഷംകൊണ്ടു തരിക്കയായിരുന്നു. അയാൾക്കു പല പ്രത്യേകകാഴ്ചകളും ഷീക്കുകാട്ടിക്കൊടുപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. നല്ലനല്ല നേരമ്പോക്കുകൾ ഒരു യിനോദമാസികയുടെ പുറങ്ങളിൽ നിന്നെന്നപോലെ അയാൾ തട്ടിയിട്ടു. ഒന്നെയാൾസൂക്ഷിച്ചു ഷീ നേരമ്പോക്കുകൾ കേട്ടു ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അഭിനന്ദനത്തിൽക്കുഴഞ്ഞ നോട്ടങ്ങൾകൊണ്ടു് അനുഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ അപ്പറയുന്നതെല്ലാം മുഴുവനായി മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോഎന്നമാത്രംഒരു ചെറു സംശയം. മുരുക്കത്തിൽ തലയിൽ ചോറുണ്ടോ എന്നൊരു സംശയം. പക്ഷെ അയ്യ സാരമില്ല. ആ ഉച്ചിക്കു് അയ്യ മൊലകാരമാണു്.

പിന്നത്തെ ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ അവർ വളരെ അടുത്തു ജീവിച്ചു അപ്പോഴേക്കും തോമസ്സിന്റെ ആ പ്രത്യേകതരം പനി 110 ഡിഗ്രിവരെ വളർന്നിരുന്നു. പ്രണയരോഗം ബാധിച്ച എല്ലാ പുരുഷന്മാരേയുംപോലെ അയാളപ്പോഴേക്കും നോക്കുകയും, നെടുവീർപ്പിടുകയും, നിരാശയിൽ കരിയുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

അയാൾ ഒരു ദിവസം എവിടെ നിന്നോ ഒരു പനിനീർപ്പൂവുമായി ഷീയുടെ മുറിയിൽ കടന്നുചെന്നു. അല്പം വിറയ്ക്കുന്നകൈകളോടെ അയാൾ അതു അവൾക്കു നൽകി. ഒളിയിതുന്ന ഒരു മന്ദഹാസത്തോടെ അവൾ അതു വാങ്ങി. തുരുതുരെ നന്ദി പറഞ്ഞു. അതിൽ മുംബിച്ചു. കയിളിൽ ചേർത്തു് അതിന്റെ ദളങ്ങളുടെ മൃദുലത അനുഭവിച്ചു നിർവ്വാണമടഞ്ഞു.

"ടോം, (അയാളുടെ സഹോദരിയെപ്പോലെ അവളും അങ്ങനെയാണിപ്പോൾ അയാളെ വിളിക്കുന്നതു്) എത്രമനോഹരമായ പൂവാണിതു്! വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ റോസാണു് എനിക്കേറെ മിഷ്ടമുള്ള പുഷ്പം. അതു തന്നു് എന്നെഅനുഗ്രഹിച്ച നിങ്ങളോടുള്ള എന്റെ നന്ദി ഞാനെങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കും? (വീണ്ടും ആ പുഷ്പത്തിൽകുറെ മുംബനങ്ങൾ കൂടെ.) ഞാനിതു സൂക്ഷിക്കും. എന്റെ കേരളസന്ദർശനത്തിന്റെ ഓർമ്മക്കായി." എന്നു പറഞ്ഞു് അവൾ ആ പൂ തന്റെ ബെൽറ്റിൽ തന്നെ കുടുക്കി.

ടോം ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിനിന്നുപോയി. തിരസ്കരണവും അവഹേളനവും കൂടെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു് ആശങ്കയോടെ നൽകിയ ആ സമ്മാനം ഇങ്ങനെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതിൽ അയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു; കൂടുതൽ ധൈര്യവാനായി. അയാൾ പതുക്കെ അടുത്തുള്ള ഒരു കസാലയിൽ ചെന്നിരിപ്പായി.

പക്ഷെ ചൊങ്കാട്ടക്കപ്പുറം കടന്നിട്ടില്ലായിരുന്ന ശ്രീ ടോം ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല—ബോംബയിലും ഡൽഹിയിലും വളർന്നു യരുന്ന ഇത്തരം പെണ്ണുങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റരീതി. യത്തമാനവും, നോട്ടവും,, ഫോട്ടോകൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ആൽബങ്ങൾകാണിപ്പാൻനമ്മെ മുട്ടിമുട്ടിയിരിക്കുന്നയും ഒക്കെക്കണ്ടാൽ അവർ സകലത്തിനും സദാ സന്നദ്ധരും യിധേയരുമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഓമനപ്പേരുകൾകൂടെയിട്ടവർ സംസാരിക്കും. ഷായ്ലക്ക് എല്ലിസ്സിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഫ്രായിഡിന്റെ 'ഈഡിപ്പസ് കോംപ്ലക്സിനെ'ക്കുറിച്ചുകൂടെയുംഅവർ വേണമെങ്കിൽ ലജ്ജയിട്ടും പച്ചയായുംചർച്ചകൾ നടത്തും. പക്ഷെ അറിയാവുന്നവക്കറിയാം ഇതിലെല്ലാം യാതൊന്നുമില്ലെന്നു്. വെറും സാമുദായികമയ്യാകേൾ—നാം അല്പം ചുണ്ണാമ്പോ

യെറിലയോ ചോദിക്കയും കൊടുക്കയും ചെയ്യുംപോലെ മാത്രം. ചിത്രശലഭങ്ങൾ! ഇപ്പോൾ കൈക്കുള്ളിലാകുമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങൾ—പക്ഷെ തൊട്ടുതൊട്ടില്ല യെന്നാകുമ്പോൾ പയ്യെ പറന്നു മാറി അടുത്തൊരിടത്തുതന്നെയിരുന്നു പിന്നെയും അലട്ടുന്ന യിചിതമുണ്ടാകും!

ശ്രീ ടോം ഒടുവിൽ കായ്ക്കുള്ളിൽ ഉറന്നു പറയാൻ തീരുമാനിച്ചു. പതറുന്ന തൊണ്ടയോടെ, ഒരു ഭക്തൻ മഹാദേവിയോടെന്നപോലെ അയാൾ പറഞ്ഞു: —

"ഷീലാ—"

"ടോം—"

"ഞാനൊരു കായ്യം പറഞ്ഞാൽകേൾക്കുമോ?

"ടോം എന്തു പറഞ്ഞാലാണ് ഞാൻ കേൾക്കാത്തത്)" അവൾ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"അ പൂവ് എന്റെ ഹൃദയമാണ്."

"അതല്ലെ ഞാനത് ഇവിടെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചത്?" അവൾ തന്റെ ബ്ലൌസ്സിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

"ഷീലയിവിടെ വന്നത് എന്റെ മഹാഭാഗ്യമാണ്."

"എന്റെയും."

"എനിക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്."

"എന്താണ്? വല്ല സിനിമയിലേയും കൊമേഡിയൻ ആക്കി എടുപ്പിക്കണമെന്നാണോ?"

"അല്ല."

"പിന്നെ?"

"ഷീല എന്നെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന്."

"അതെപ്പോഴെ തുടങ്ങിപ്പോയി."

"ഭവതിയെന്നെ കല്യാണം കഴിക്കണമെന്ന്."

"അതു കൊണ്ടു കേട്ടതു കായ്യമല്ലെ?"

"അല്ല. അല്ല. ഞാൻ ഷീലയെ അല്ലാതെ മറ്റാരെയും സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. ഷീലയെകണ്ട നിമിഷം മുതൽ ഞാൻ അവിടുത്തെ അടിമയാണ്. ഷീലയില്ലാതെ എനിക്കു ജീവിപ്പാൻ സാധ്യമല്ല. ഷീല എന്റെ ജീവനാണ്. എന്റെ ആത്മാവാണ്....."

അയാൾ ഏതോ കഥപ്പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചിരുന്ന പ്രണയാഭ്യർത്ഥനകളും മുഴുവനും ഒരു നയാഗ്രാവെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ വേഗതയിലും ഒരു യന്ത്രങ്ങൾപോലെയുടെ കിതപ്പോടും അയാൾ തട്ടിവിട്ടു. അവൾ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമിരുന്നു. എന്തോ മൃപടി പറവാനായി അവൾ മുഖമുയർത്തുമ്പോഴേക്കും അയാളുടെ സഹോദരി അവിടെക്കു കടന്നുവന്നു. അയാൾ പെട്ടെന്ന് പനിമാറി സാധാരണക്കാരനായി, അയാളും പറച്ചിൽ തുടങ്ങി.

പിന്നീടു ഷീലയെ തനിച്ചു കിട്ടുന്നിടത്തെല്ലാംവച്ചു പ്രണയാഭ്യർത്ഥനകൾകൊണ്ടു ശ്വാസം മുട്ടിക്കുകയെന്നുള്ളതായി ശ്രീ ടോമിന്റെ തൊഴിൽ. സിനിമായിലെ പ്രണയരംഗങ്ങൾ കണ്ടും അനുഭവിച്ചും വശംകെട്ടിരുന്ന അവൾക്കതെല്ലാം ഒരു തരം തമാശയായിത്തോന്നി. പക്ഷെ അവനു ജീവനും മരണവുംപോലെ പ്രധാനമായിത്തോന്നി.

അയാൾ ക്ഷീണിച്ചു തുടങ്ങി. മുഖത്തെല്ലാം വല്ലാത്ത വിളർച്ച വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. വീട്ടുകാരും ചിലതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങി. ഷീലയുടെ അവിടുത്തെ നില അല്പം വല്ലാതായിത്തുടങ്ങി. അവൾ ഒരു ദിവസം പറഞ്ഞു—

"ടോം വിഡ്ഢിത്തരം പറയാതിരിക്കു. നിങ്ങൾക്കു വിവാഹത്തിനുള്ള പ്രായമായില്ല"

"അതു ഞാനാണ് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്." അയാൾ ചൊടിച്ചു.

"എന്നാൽ അതിനുള്ള ആൾ ഞാനല്ലാ." ഷീല പറഞ്ഞു.

"എന്തുകൊണ്ട്?"

"പലതുകൊണ്ടും."

"ആ പലതിൽ ഒന്നു പറയു."

"ഞാൻ നിങ്ങളെക്കാൾ മൂത്തതാണ്."

"അതിനെന്തു?"

"അതിൽ വളരെയുണ്ട്.

"അതിലൊരു ചുക്കുമില്ല. സായ്പന്മാർ അങ്ങനെയാണു്. എന്നിട്ടെന്താണു് അവരെല്ലാം സുഖമായി ജീവിക്കുന്നില്ലെ?"

അയാൾ പലപ്രകാരത്തിലും അയാളെ ഈ വിവാഹാശയത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ മുന്തിരിപ്പഴം അകലത്താകുംതോറും കുക്കന്റെ കൊതി കൂടിക്കൂടിവന്നു.

അയാളൊടുവിൽ ഒരു ന്യായിസൻസായിത്തീർന്നു. തിരിയുമ്പോഴും പിരിയുമ്പോഴും പ്രണയാർത്ഥനാ. തന്നെ അവൾ വിവാഹം കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ അരമാക്കയുമായി രമണനെഅനുകരിച്ചു് അടുത്ത പ്ലാങ്കൊമ്പിൽക്കയറുമെന്നുള്ള ഭീഷണിയൊരെ പറഞ്ഞിട്ടും, വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടത്തിയിട്ടും, പരിഹസിച്ചിട്ടും, മുറിയിൽപ്പോയിരുളിച്ചിട്ടും ഒന്നും അയാൾപിൻമാറില്ല. ഉണക്കമീൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പൂണിയെ പൂച്ചയെന്നപ്പോലെ അയാൾ അവൾക്കു ചുറ്റും നാക്കും നീട്ടി പരഞ്ഞു നടന്നു.

അവസാനം ഗതികെട്ട അവൾ ഒരു പതിനെട്ടാമത്തെ വിദ്യതന്നെ പ്രയോഗിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞാണു്. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും അവരവരുടെ മുറികളിൽ അല്പം ഒന്നു മയങ്ങുവാൻ കയറുമെന്നവൾക്കറിയാം. അത്തക്കം നോക്കിയോഗിച്ചു് ആ പ്രണയഭിക്ഷുതന്നെ 1001-ാ മത്തെ പ്രാവശ്യം വീണ്ടും ആക്രമിക്കുമെന്നവൾക്കറിയാം. അവൾ എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തിയശേഷം ഉറങ്ങാനെന്നമട്ടിൽ കട്ടിലിൽക്കയറി കണ്ണുകളടച്ചു. പാതി ചാരുകമാത്രം ചെയ്തിരുന്നു.

ശ്രീ ടോമിച്ചൂച്ചു പുറുപുറുപ്പും കണ്ണോടിച്ചശേഷം വാതിൽ നിശബ്ദമായിത്തുറന്നു് ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. നല്ലനേരം! നല്ല സൌകര്യം! ഹാ ഭാഗ്യവാൻ.

അതാ മേശപ്പുറത്തു് നിലക്കണ്ണാടിക്കുമുമ്പിൽ എന്തൊക്കയോ ഇരിക്കുന്നു. നാടകക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന തരം ഒരു വലിയ തിരിപ്പൻ— ആരോ മരിച്ചവരുടെയായിരിക്കണം കുത്തുചുരുണ്ട ആ മുടി. അടിയിലത്തെ ഒരു വരികൃത്രിമപ്പല്ലുകളും പിന്നെ, മുഖത്തിടുന്ന ചുമന്നചായം. ചുണ്ടിൽപ്പുരട്ടാനുള്ള ലിപ്പ്സ്റ്റിക്കു്. പിന്നെ പിന്നെ, തളർന്ന ക്ഷീണിച്ചൊട്ടിയ മാറിനു ദൃഢതയും, മുനയും, ഗാംഭീര്യവും നൽകുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ചില ചരടുകളും ബന്ധങ്ങളും ഉള്ള സൂത്രവിദ്യകളും. ആയിരം സേഫ്റ്റിപിന്നുകളും, ഹെയർപിന്നുകളും. പിന്നെ അയ്യോ ഇയ്യോ സകലതും കൃത്രിമത്വം.

ഇതെല്ലാംആരുടെയായിരിക്കുമെന്നവച്ചയാൾ അത്ഭുതത്തോടെ ഷീല കിടക്കുന്നിടത്തേക്കു നോക്കിപ്പോയി. പാവം. പാമ്പിനെക്കണ്ട പഥികനെപ്പോലെ അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി.

ഷീല മലർന്നു കിടക്കയാണു്. ഒരു രണ്ടാം ഉഷ്ശിയെന്നു തോന്നിച്ചു ആ താരം മടക്കിയ കൈക്കുമ്പോളിൽ തലയും വച്ചുങ്ങനെ കിടക്കയാണു്. ഭഗവാനെ! ഇതെന്തൊരു മറിമായം. ഇതെന്തൊരു ഭാവപ്പകർച്ച.

ഇരുണ്ട ചുരുണ്ട മുടികൊണ്ടു മഴക്കാറുപോലെ കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ശിരസ്സിതാ മുടിയുടെ കടുത്തക്ഷാമംകൊണ്ടു് ഒരു ചൊക്കിയ ഉപ്പുമാങ്ങാപോലെ തോന്നിക്കുന്നു. താമരദളംപോലെ ചുവന്ന ശോഭിച്ച മുഖമിതാ പഴയ ഒരു തോൽക്കഷ്ണംപോലെ ചുളിഞ്ഞിണ വരണ്ടു കാണുന്നു. കണ്ണെന്നു പറയാൻ ആ രണ്ടു കണ്ടുകളിൽ ഒന്നു മില്ലെന്നോ? ഒട്ടിവലിഞ്ഞ ആ കവിളുകൾക്കുള്ളിൽ ഭഗവാനെ പല്ലുകളൊന്നും ഇല്ലെന്നോ? ആ പാവം കഴുത്തു്! ഉണങ്ങിവരണ്ട ഒരു വഴുതനങ്ങ. ദേവീദേവന്മാരെ! ആ മാറായിരുന്നു ഭയങ്കരഅസഹ്യാദ്രിയുടെ ശൃംഗങ്ങളെ വെല്ലുവിളിച്ചു് അഹങ്കാരാട്ടഹാസങ്ങളോടെ നിന്നിരുന്ന ആ ഗർവ്വിന്റെ മൃത്തികരണങ്ങളും ഇതാ അന്തർധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സർവ്വത്ര പരുപ്പു്! സർവ്വത്ര നിർമ്മാനുഷ്യത! സഹാറാ!

മദംപൊട്ടിയ ആന

കോട്ടയ്ക്കൽ കവനസമിതിയിൽ കവിതാമത്സരത്തിൽ വായിച്ചതു്.

കെ. സി. കെ. രാജ.

തൊടിക്കിടയ്ക്കായ് പടുമാമരത്തൊടാ-
യടുത്തുകെട്ടി, ക്കരുകേ കുടുക്കിലായ്.
മുടിച്ചിടാനുള്ളൊരനർത്ഥ വിത്തുപോൽ,
ഇടഞ്ഞുനിൽപ്പൂ ഗജരാജനദ്ധതൻ. 1

തുടുത്ത നേത്രത്തൊടു, മുന്നതാഭമായ്
തുടിച്ച കുംഭത്തൊടുമുഗ്രനാമിവൻ
ചൊടിച്ച വമ്പിൽ പട കണ്ണുഗ്മവും
പിടിച്ച വട്ടത്തിലിടഞ്ഞു നില്പതാം. 2

കടുത്ത ഡംഭിൽ പടകൊമ്പനുക്കൊടെ
പിടിച്ച പോരാനഴുന്നപോലിതാ,
തടിച്ച തുമ്പിക്കരമൊട്ടു മന്നിലേ-
ക്കടിച്ചു നീട്ടുന്നു, പെരുംഫണംപടി! 3

പരന്ന പാർത്തട്ടിനെയാറുകുത്തിനാൽ
പരം പിണം മട്ടു ചമച്ചിടാൻ തുലോം
കരുത്തുകൂട്ടുന്ന ഗഭീരകുംഭിയു-
ണ്ടുരത്ത കോപത്തൊടു ചീറിടുന്നു, കേൾ! 4

ഉരുണ്ടുരുണ്ടാഗ്ഗിരിരാജനെന്നപോൽ,
പൊരുത്ത,മാന്നന്തകഭൃത്യനെന്നപോൽ,
പെരുമ്പറക്കൊട്ടു മുഴക്കിയുദ്ധതം
പെരുമ്പടപ്പൂഴിയെ ഭേദിമാക്കുവാൻ. 5

ശ്വസിച്ച കൂറാൻ തലയാട്ടി, വാലിലും
പൊടിഞ്ഞ വീര്യത്തൊടടുത്തു നിന്നിടും,
പടന്ന വൃക്ഷത്തിയും, പടുതമാ-
ന്നടുത്ത പാപ്പാനെയുമൊറ്റ ചീറലാൽ. 6

തടിച്ച കുമ്പിള്ള കനത്ത കൊമ്പുകൊ-
ണ്ടുടൽക്കുകുത്തിക്കുടിലാഭ പൂണ്ടുടൻ,
ഞൊടിക്കിടയ്ക്കുള്ളിലിളാതളത്തിലാ-
യിടച്ചു കൂടാത്തൊരു രൌദ്രഭീമനായ്. 7

വിശേഷകം.

ചെമ്പൻ കണ്ണുരുട്ടി, മാമുറമെതിർ-
കണ്ണങ്ങളം വട്ടംപിടി-
ച്ചമ്പത്തിൽ ഭയമാന്ന മുഷ്പിസമമാം
തുമ്പിക്കരം കുമ്പിയും
വമ്പൻ കൊമ്പു കിളർത്തിയും, മദകണം
കന്നക്കുഴിക്കുമ്പിലും
വമ്പിൽ പൂണ്ട മദേഭനാതൻ കരിവരൻ
നിലപ്പൂ ശിരിപ്രാഭവൻ! 8

ഭാഗ്യം! അയാൾ ഉറങ്ങുകയാണു്. അയാൾ പൂച്ചയെ അനുകരിച്ചു പുറകോട്ടു നടന്നു. മുറിക്കു പുറത്തുകടന്നു. വാതിൽ പതുക്കെച്ചാരി.

ഷീല ഇതെല്ലാം ഒളികണ്ണിട്ടു കാണുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു ചിരിയുംകരച്ചിലും ഒരുമിച്ചു വന്നു. ഷീ ഒരു സ്ത്രീക്കു സാധിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ത്യാഗമായിരുന്നു അവൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു്. ഒരാഴ്ച കൂടെ അയാളെത്താമസിച്ചു. പക്ഷേ എന്തോ അത്യാവശ്യം പ്രമാണിച്ചു അപ്പോഴേക്കും തിരുവനന്തപുരത്തിനു പിരിഞ്ഞുക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീമാൻ ജേക്കബ്ബു് തോമസ്സിനെ അയാൾ പിന്നീടു് ആയുസ്സിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും കാണേണ്ട ആവശ്യം വന്നില്ല. അവളുടെ ത്യാഗം!

അതിനു് ഒരു പുതിയ

സുഗന്ധമുണ്ടു്.

കാന്തി—നിങ്ങളുടെ പഴയ പ്രിയപ്പെട്ട ടായിലറു് സോപ്പു്.
ഇതാ ഒരു പുതിയ സുഗന്ധത്തോടു നിങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു. തല്ക്കിനു് ആനന്ദവും സുഖവും നല്കും.

അതിനു് ഒരു പുതിയ

ലേബൽ.

കാന്തി സോപ്പിനെ രക്ഷിക്കുന്നതും വാസന പോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതുമായ പുതിയ ലേബലിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇതു നിങ്ങളുടെ പഴയ പരിചിതമായ സോപ്പുതന്നെ.

കാന്തി ടായിലറു് സോപ്പു്.

ഏഷ്യയിലെ ഏക സ്ഥാപനമായ സോപ്പു് പ്ലാന്ററിൽ സ്വസ്തിക് കമ്പനിയാൽ നിർമ്മിതം.

സ്വസ്തിക് നിർമ്മിതമായ

മറവല്ലന്നങ്ങൾ.

മായാ ബ്യൂട്ടിസോപ്പു്,
777 വാഷിംഗ് സോപ്പു്,
സ്വസ്തിക് സുഗന്ധ അവണക്കെണ്ണ,
ഗോവാലിൻ ബ്രാൻഡ് വനസ്പതി.

സ്വസ്തിക് ഓയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്
ബോംബെ.

ലീലാതിലകം

മഹോപാദ്ധ്യായ, എച്ചു്. ഗണപതിശർമ്മ, അമ്പലപ്പുഴ.

ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "ശ്ലേഷ മാധുര്യപ്രസാദസമതാഗുണാഃ" എന്ന നാലുഗുണങ്ങളെ തിലകകാരനംഗീകരിച്ചുകാണുന്നു. എന്നാൽ, "മാധുര്യമേജോഽഥ പ്രസാദ ഇതിതേ ത്രിധാ" എന്നാണു് ദർപ്പണകാരമതം. ശ്ലേഷമോജസ്സിലുൾപ്പെടുന്നു എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ആചാര്യൻ ഓജസ്സിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ശ്ലേഷത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായതു്, മണിപ്രവാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശ്ലേഷം ഒരു വലിയ ബന്ധഗുണമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിന്റെ ബാഹുല്യം ഏറ്റവും യുക്തിസഹമായിരിക്കുന്നു. ഓജസ്സു്, സമാസബാഹുല്യവും ഔദാര്യശാലിയായ ഘടനയുമുള്ള ഗുണമാണു്. പ്രായേണ ഔത്തരാഹന്മാരാണു് ഈ ഗുണത്തിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവർ.

"ഓജസ്സമാസഭൂയസ്ത്വ-
മേതദ് ഗദ്യസ്യ ജീവിതം
പദ്യൈരപ്യദാക്ഷിണീയാനാ-
മേതദേകം പരായണം."

എന്നുള്ള ഭാമഹമതമനുസന്ധേയമാണു്. വിശേഷിച്ചും, കേരളീയരുടെ കവിതകൾക്കുള്ള അനൌദാര്യവും അക്ലിഷ്ടതയും സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ?

ശ്ലേഷഗുണത്തിനു രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളുടെ സാഹോദര്യം നിഷേധിക്കത്തക്കതല്ല.

ദർപ്പണം—"ശ്ലേഷോ ബഹ്വനാം പദാനാമേക പദവദ് ഭാസനാത്മാ."

തിലകം—"ശ്ലേഷോ മസൃണതാ;" മസൃണതാ ശ്ലക്ഷ്ണതാ; യസ്മിൻ സതി ബഹ്വനാമപി പദാനാമേക പദവൽ പ്രതിഭാസഃ."

"അന്യൈരജസ്വിന്തർഭൂതൌ ഭവതു വാ മാവാ സർവ്വഥാ ശ്ലേഷോ മഹാൻ ബന്ധഗുണ ഇതി സ്ഥേയഃ."

എന്നു തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിനനുഗുണമായ സരണിയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും,

"ഓജസ്വിനാമംഗീക്രിയതേ. തസ്യ പഞ്ചമ സഹിതൈഃ സംയുക്തവർണ്ണൈഃ, ദീർഘസമാസേന ഉദ്ധതരചനയാ ച നിർവ്വർത്ത്യമാനതയാ അതി ഗംഭീരതാദ്, ഭാഷായാഃ അതിവിരളതയാ സംഗാച്ച."

എന്നു ദർപ്പണകാരൻ സ്വീകരിച്ച ഓജസ്സിനെ ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള കാരണവും വ്യക്തമാകുന്നു.

എന്നാൽ "ഘടനാരൂപസ്യ അർത്ഥശ്ലേഷഃ വൈചിത്ര്യമാത്രം; ന തു ഗുണഃ" എന്നഭിപ്രായം പറയുമ്പോൾ "ശ്ലേഷോ വിചിത്രതാമാത്രം." എന്നു ദർപ്പണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെയാണു് തിരിച്ചുവരുന്നതു്.

ഇപ്രകാരം തിലകത്തിനും ദർപ്പണത്തിനുമുള്ള ഉപജീവ്യോപജീവകഭാവത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിനു ഇനിയുമനേകമുദാഹരണങ്ങളെടുത്തുകാണിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും, ഇപ്പോൾത്തന്നെ വിചാരിച്ചതിലധികം ദീർഘിച്ചുപോയ ഈ ലേഖനത്തെ ഇനിയും ദീർഘിപ്പിച്ചു വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു തുനിയുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയുംഈ വിധത്തിലുള്ളബന്ധം ലീലാതിലകത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയത്തിനുള്ള അന്ധകാരത്തെ നീക്കുന്നതിനു ഒരു നേരിയവെളിച്ചം കാട്ടിത്തരുന്നില്ലയോ എന്നൊരുചിന്ത സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകാവുന്നതാണു്.

കൃപയരുളുക.

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി.

സകല ചരാചര ജീവനദാത്രി,
സമധിക സുന്ദരഗാത്രി,
സകുതുകമയി, മമ മാനസരംഗേ
വിലസുക കരുണാഗംഗേ,
തവമഹനീയ വിലാസവിശേഷം
ജഗദഭിരാമമിതോക്കിലശേഷം
തവ കരുണാമൃത കണികാമാത്രം
ഗഗനതലോജ്ജ്വല ബഹുനക്ഷത്രം
അരുണകിരണമണിമാലികചാർത്തി
രുചിരജലദനിര മുറ്ററി
തരളമഹോ നീ ചെയ്‌വൂ നടനം.
താരകജാലമണിഞ്ഞിഗ്ഗഗനം.
സുമധുരമധുകണമെന്നും കാല്യേ
സുമനിവഹേ നീ ചേക്കം കല്യേ,

പരിമളമവകടെ ചുണ്ടിൽ ചേർപ്പൂ
പാരം കുതുകാൽ ശോഭയണപ്പൂ.
മരതക മോഹന മേചകവസ്ത്രം
മഹിയുടെ മാറിലണപ്പൂ നിത്യം.
ഹിമകണമുക്താമണിമയ മാല്യം
നല്കുമവർക്കായെന്നുമമൂല്യം.
തവമഹനീയ വിപഞ്ചീനാദം
താനീ വിശ്രുതനാദബ്രഹ്മം
തവമൃദു സുസ്മിത വീചികമാത്രം
താരാപഥ മഹനീയവികാസം.
പരിപാവനചരിതേ, തവ പാവന
പദകമലം തൊഴുതീടുന്നു ഞാൻ.
കൃപയരുളീടുക താവക സേവക-
നിവനു സമസ്ത വിധാത്രീ!

ഗവേഷണവീചക്ഷണനായ ഡാക്ടർ ഗോദവമ്മാ, അപ്പയ്യദീക്ഷിതരുടെ ചിത്രമീമാംസയേയും, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതരുടെ രസഗംഗാധരത്തേയും, ലീലാതിലകകാരൻലക്ഷണകരണത്തിലും ഉപപാദനത്തിലും ഉദാഹരണപ്രദർശനത്തിലുമനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഏതാനും ചില തെളിവുകളോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ലീലാതിലകകാലം ഒൻപതാംശതകമുത്തരാർദ്ധത്തിലായിരിക്കാമെന്നു അഭ്യൂഹിക്കുന്നു.

ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ആശയാനുവാദംകൊണ്ടു ലീലാതിലകകാലമത്രയും പിൻപിലോട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടു പോകേണ്ടുന്ന കായ്വുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഉദാഹരണങ്ങളും മിക്കയും പ്രസിദ്ധങ്ങളും പുരാതനങ്ങളുമായ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഓരോ അലങ്കാരികന്മാരും അതായുസന്ദർഭത്തിനനുഗുണമായി എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണു്. ആ മൂലപദ്യങ്ങളിതന്നെ അഗാധസംസ്കൃത പണ്ഡിതനായ ലീലാതിലകകാരനനുവലംബമായിരിക്കാം. അദ്ദേഹമുദ്ധരിക്കുന്ന മറ്റു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തിനു ശരിയായ പിൻബലം നൽകുന്നില്ല. ബാഹ്യങ്ങളായ മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളുമദ്ദേഹത്തിനു പ്രതികൂലങ്ങളായ്ത്തന്നെ നിൽക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ശ്രീ. പി. എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകളും ഡാക്ടർ ഗോദവമ്മയുടെ ഈ കാലപരിഗണനയെ സയുക്തികം ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ കൂടുതലായി ആ വിഷയത്തെ ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും, നമ്മുടെ പരിശോധനയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ലീലാതിലകകാലത്തെപ്പറ്റി ഉപരി ചിന്തിക്കാം.

(തുടരും)

പരിവർത്തനം

സീൻ 5.

പല തരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും അവിടവിടെയായി ഇടതിങ്ങിവളരുന്ന മനോഹരമായ ഒരു ഉദ്യാനത്തിന്റെ മങ്ങിയ ദർശനമായുള്ള ഒഴിഞ്ഞ ഒരു പൂമുഖത്തിന്റെ (അരമതിലൊന്നുമില്ല—മേൽക്കൂരയും, സിമൻറുതറയും—മൂന്നോ നാലോ തൂണുകളും മാത്രം) ഒരറ്റത്ത്, താഴോട്ടു കാലുകളിട്ടുകൊണ്ട് രാജൻ കൊട്ടംകൈയും കുത്തി ഇരിക്കുന്നു.

ദൂരെ എവിടെയോ നിന്നും തീരെ അവ്യക്തവും ശോകാർദ്രവുമായ ഒരു പശ്ചാത്തലഗാനം. (സാധുക്കളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യഭാഗം. അവസാനഭാഗം അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിനോടുള്ള അഭ്യർത്ഥന.)

അസൂയകരമായ ഒരു കാറും.
കാർമേഘപടലാവൃതമായ ആകാശം.
ഇടയ്ക്കിടെ ഇടിമുഴക്കം.
അങ്ങനെ, ഏതാണ്ടിരുണ്ട ഒരന്തരീക്ഷം.

നിമിഷംതോറും ശക്തികൂടിക്കൂടി വരുന്ന കാറും, ഭയങ്കരമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി മാറുന്നു. കാറിന്റെ ശക്തിക്കനുരണനമായിഗാനം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കേട്ടു തുടങ്ങുന്നു. എന്നാലും ഇടയ്ക്കിടെ പതറലുള്ള ഗാനവീചികളാണതു്!

ഘാതകൻ ശക്തിയോടെ അടയുന്ന ശബ്ദം!

കിളിവാതകളുടെ "കടകടാ" ശബ്ദവും അതോടിടകലർന്നു കേൾക്കാം.

ഉദ്യാനവൃക്ഷങ്ങളും, മതിലിനു വെളിയിലുള്ള തരുക്കളും എല്ലാം വീണുപോകുമോ എന്നു സംശയം വരത്തക്കവിധം ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒന്നു രണ്ടു വൻവൃക്ഷങ്ങളും ഭയങ്കരമായ ശബ്ദത്തോടെ നിലംപതിക്കുന്നു. വേറെയും ഒന്നു രണ്ടു രംഗങ്ങളും ദൃശ്യമായി മറയുന്നു.

കാറിൽ പറക്കുന്ന കരിയിലകളും, വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നടർന്നു വീഴുന്ന ലതകളും ചിലപ്പോൾ രാജന്റെ മേലും അരികിലായും വന്നു വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഭയങ്കരമായ ഫുൽക്കാരശബ്ദത്തോടെ അടിക്കുന്ന കാറിൽ ഗാനം വ്യക്തമായും, കാറിന്റെ ശക്തി കുറയുമ്പോൾ അവ്യക്തമായും ചിലപ്പോൾ പതറിയും കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കാറിന്റെ ശക്തി നിശ്ശേഷം അവസാനിക്കുന്നതോടെ ഗാനവും തീരെ അവ്യക്തമായിക്കൊണ്ടു—അവസാനിക്കുന്നു. അതോടെ തന്റെ അച്ഛന്റെ സ്വരവും തന്റെ സ്വരവും പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നും മുഴങ്ങുന്നു—

അച്ഛന്റെ സ്വരം..."—കാണാത്തുകണ്ടു് സകലവും—എന്നെയും—മറന്നെന്നു വരാം!... എന്നാൽ—ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയാകുവാൻ മറക്കരുതു്!..."

ഉടനെ രാജന്റെ സ്വരം—"അച്ഛൻ സംശയിക്കേണ്ട. എന്റെ ജീവിതം സാധുക്കൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സമർപ്പിക്കും!—"

വീണ്ടും അച്ഛന്റെ സ്വരം—"...അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കണം! നിനക്കതിനു കഴിയും!!!..."

അതുകേട്ടു് രാജൻ ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.

കാറും അവസാനിച്ചെങ്കിലും, ഇടക്കിടെ ഇടി മുഴങ്ങുന്നുണ്ടു്.

രംഗം മറയുന്നു.

അ ഭയങ്കരത്തിന്റെ ഗോരു്. ഒരു കാർ വന്നു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദം!

രംഭ ധൃതിയിൽ സൌധത്തിനു മുൻവശമുള്ള പൂമുഖത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഒരു വേലക്കാരൻ ഓടിച്ചെല്ലുന്നു.

പീണ്ടും രാജൻ ചിന്താമഗ്നനായി പുറകുവശത്തുള്ള മുൻരംഗത്തിൽ നില്ക്കുന്ന രംഗം.

അതു പെട്ടെന്നു മറഞ്ഞു്, രംഭ പ്രവേശിച്ചു് വേലക്കാരനുമായി നിൽക്കുന്ന പൂമുഖം! വേലക്കാരൻ വളരെ പതുക്കെയും ഉൽക്കടമായ സങ്കടത്തോടെയും രംഭുവിനോടു്—... എപ്പോഴും മൌനമാണു്;— ഒന്നിലും ശ്രദ്ധയില്ല."

പീണ്ടും പൂവ്രംഗം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. (പതുക്കെ)

പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നു് "രാജൻ—രാജൻ രാജൻ!" എന്ന രംഭുവിന്റെ യിളി മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നു.

രാജൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലാ.

"രാജൻ!" എന്ന യിളിയോടെ ജിജ്ഞാസാഭരിതനായ രംഭു രാജന്റെ സമീപം വന്നു കുലുക്കിവിളിച്ചിട്ടു് — 'ഇതെത്ര സാധാരണമാണു് രാജൻ!—എല്ലാവരും മരിക്കും—! വരൂ. അകത്തേക്കു പോകാം!"

രാജൻ രംഭുവിനെ സങ്കടത്തോടെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു.

രംഭു—"രാജൻ, ഇപ്പോഴും കൊച്ചുകുഞ്ഞാണെന്നാണോ, ഭാവം? വരണം!" എന്നു പറഞ്ഞു് ചുമലിൽക്കൂടി കയ്യിട്ടു് ബലമായി അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു.

ശോകഭാവവും മൂകതയും മെല്ലെ മാറിത്തുടങ്ങുന്നു.

പെട്ടെന്നു പെട്ടെന്നു് താഴെ വിവരിക്കുന്ന രംഗങ്ങളും സ്ക്രീനിൽക്കൂടി നീങ്ങുന്നു.....

(1) ഷേവിംഗ് സെറൊട്ടത്തു്, രംഭുതന്നെ ബ്ലേഡെല്ലാം 'ഫിറു' ചെയ്തു് രാജന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തശേഷം ചുമലിൽ തട്ടി ചിരിക്കുന്നു. ഷേവിംഗിനുള്ള മറ്റു സാമഗ്രികളും മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗം മറയുന്നു.

(2) അലമാരയിൽനിന്നും നല്ല ഒരു ജോഡി ഡ്രസ്സെടുത്തു് രാജനു രംഭു കൊടുക്കുന്ന രംഗം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു മറയുന്നു.

(3) മേശപ്പുറത്തു് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു. രംഭു തിന്നാൻ തുടങ്ങുന്നു. ചിന്താമഗ്നനായിരിക്കുന്ന രാജനെ ഇടതുകൈകൊണ്ടു് തോളിൽ പിടിച്ചുകുലുക്കി "ഉം" എന്നു മൂളി തിന്നാൻ കണ്ണു കാണിക്കുന്നു. രാജൻ ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതോടെ ആ രംഗം മറയുന്നു.

(4) ഇരുവരുംകൂടി ഉദ്യാനത്തിൽ നടക്കുന്നു. രംഭു സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. രാജനു നേരിയ ചിന്താഭാവം! രംഭു ഒരു റോസാപ്പൂ പറിച്ചു് രാജന്റെ കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നു. രാജൻ അതു വാങ്ങി മണപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ചെറുതായൊന്നു മന്ദഹസിക്കുന്നു.

സീൻ മാറുന്നു.

സീൻ 6.

ക്രമമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൃശ്യം.

ഒരു രാജപാതയിൽക്കൂടി രാജനും രംഭുവും നടക്കുന്നു.

രംഭു—എന്റെ കൂടെ വരൂ രാജൻ! നമുക്കു തിരുവനന്തപുരത്തു കുറച്ചുനാൾ താമസിക്കാം.

രാജൻ—അങ്ങനെതന്നെ. പക്ഷെ—, കുറച്ചു ദിവസത്തെ താമസംകൂടിയുണ്ടു്.

രംഭു—എനിക്കുടനേപോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രാജൻ—മ്! എന്താ ഇത്ര ധൃതി—?

രംഭു—ഓ—ഒന്നുമില്ലാ— പക്ഷെ —, പോകണം!

രാജൻ—നമുക്കൊന്നിച്ചുപോകാം രംഭൂ!

രംഭു—അതല്ലാ രാജൻ. അത്യാവശ്യങ്ങളുണ്ടു്.

സീൻ മാറുന്നു.

സീൻ 7.

By the kind permission of Mrs. Sreedevi, Changampusha.

കാടിനും മാടത്തിനും മദ്ധ്യേകൂടി ഒരു ചെറിയ നീർച്ചാൽ കളകളാരവത്തോടുകൂടി ഒഴുകുന്നു. അതിന്റെ വക്കിൽ ചാഞ്ഞു നിലംപറ്റിക്കിടക്കുന്ന ഒരു മാങ്കൊമ്പിൽ അഴകൻ—കഷ്ടിച്ചു 20 വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു പുലയയുവാവു് ഇരിക്കുന്നു.

അടുത്തുതന്നെ താഴെ, അരുവിയുടെ വക്കിലായി—17 വയസ്സുപ്രായം വരുന്ന ഒരു പുലയയുവതി—നീലി—ഇരുന്നു സംസാരിക്കുന്നു.

നീലി—അഴകൻ ഇന്നാളു പാടിയ—എന്നിട്ടു ഞാൻ പാടിക്കണോന്നു പറഞ്ഞില്ലേ—? അയ്യ ഞാൻ പാടിച്ചല്ലോ.

അഴകൻ—(ഓർക്കാത്തഭാവത്തിൽ) എപ്പോ വാ—നീലി—?

നീലി—ഓ, എൻറപ്പാ—! ഇത്തറ പെട്ടെന്നങ്ങു മറന്നുംപോയി—(വീണ്ടും അഴകനെ ഓർപ്പിക്കുവാൻ) കെഴക്കേലെ കുഞ്ഞമ്പ്രാൻ പാടിപ്പിച്ചെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ, ആ പാട്ടു്—!

അഴകൻ— (ഓർത്തുചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) ഓ—അയ്യു്—ഇപ്പം ഓർത്തു—അങ്ങു്! എൻറെ കണ്ണു് അതൊന്നു പാടിക്കോ—കേക്കട്ടെ!

നീലി—(ലജ്ജയോടെ) അഴകനുംപാടാമോ?

അഴകൻ—ഞാനുമ്പാടാം—അയ്യ പാതിയുരെ ഒരു പെണ്ണു പാടണ്ടതാ—പാതികഴിഞ്ഞു്, അങ്ങു്!

നീലി—പെണ്ണിന്റെ പാട്ടു ഞാൻ പാടാം.

അഴകൻ—എന്നാ ആണിന്റെ പാട്ടു ഞാനുമ്പാടാം.—(നീലിയുടെ താമസം കണ്ടു്) ഉം—പാടു്, എൻറെ നെഞ്ചല്ലേ—? പാടു്—!

നീലി—(ലജ്ജയോടെ പ്രണയകലഹത്തിൽ) ഓ—ഇങ്ങനാന്നേലു്, എനിക്കു മേലാ—ഞാൻ നെഞ്ചാണോ—?

അഴ—അല്ലെങ്കി വേണ്ട—എൻറെ എന്നതാ, എൻറെ ഞാനല്ലേ, പാടു്!

(നീലി മന്ദഹസിക്കുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു് മോഹനമായ ഒരു റ്റ്യൂണിൽ പാടാൻ തുടങ്ങുന്നു. സന്ദർഭാനുസരണം, അത്മവത്തായി നോക്കുകയും തുടയ്ക്കിടക്കു് ഇരുവരും ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സീൻ സല്പസമയത്തേക്കു് ഒന്നു മാറുന്നു.

സീൻ 8.

രഘുവും രാജനുംകൂടി കാടിന്റെ അരികിലായുള്ള വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നീലിയുടെ പാട്ടു കേൾക്കാൻതുടങ്ങുന്നു. രാജൻ ശ്രദ്ധിച്ചുനില്ക്കുന്നു. രഘുവിനോടു "നമുക്കിതു ശ്രദ്ധിക്കാം" എന്നു് ആംഗ്യം കാണിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് ഇരുവരും കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു കയറുന്നു.

നീലി പാടുന്ന രംഗം കുറച്ചുദൂരെനിന്നു കാണുന്നതോടെ രഘുവിന്റെ തോളിൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു രാജൻ ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ മറവിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. രഘു—"ഓ—കാമുകനും ഉണ്ടു്!" എന്നിടയ്ക്കു സംസാരിക്കുന്നു. രാജൻ—"ശ്ശു്!" എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു് രഘുവിനോടു മിണ്ടാതെ നില്ക്കുവാൻ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു.

വീണ്ടും സീൻ 7. നീലി പാടുകയാണു്.

പാട്ടു്.

നീലി—"ഓണപ്പുക്കളം പറിച്ചില്ലേ, നീ-
യോണക്കോടിയുടുത്തില്ലേ—?
പൊന്നും ചിങ്ങം വന്നിട്ടും നീ
മിന്നും മാലേം കെട്ടീലേ—?
(അയ്യപോലെ നാട്യം.)
മണിമിറ്റത്തു മാവേലിക്കൊരു
മരതകപീഠം വെച്ചില്ലേ—?
...കാലം മുഴുവൻ പോയല്ലാ—!
കാണാങ്കിട്ടാതായല്ലാ—!
നാമില്ലാതിവിടില്ലല്ലാ—,
നാണിച്ചിങ്ങനെ നിന്നാലാ!"

നീലി—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "ഇനീം അഴകനാ—" എന്നു പറഞ്ഞശേഷം വീണ്ടും അവസാനത്തെ വരി ഏറ്റു പാടുന്നു—

"— ഓ—നാണിച്ചിങ്ങനെ നിന്നാലോ—!"

അഴകൻ—(മാങ്കൊമ്പിലിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ) പാടുന്നു—

"നീലക്കുയിലേ, നീലക്കുയിലേ
നീയെന്തെന്നൊടു മുണ്ടാത്തേ—?
തേമാവൊക്കെ പൂത്തുട്ടെന്തേ
തേന്തളിർതിന്നു മദിക്കാത്തേ—?
...കാറും മഴയും പോയല്ലാ
കാട്ടുകളൊക്കെ പൂത്തല്ലാ,
മാടത്തക്കിളി പാടിനടക്കും
മാനം മിന്നിവെളുത്തല്ലാ—!
—എന്നാട്ടും, നീ എന്താണിങ്ങനെ—
എന്നോടൊന്നും മുണ്ടാത്തേ? (വീണ്ടും)
നീ—! എന്നോടൊന്നും മുണ്ടാത്തേ—?

നീലിയും പാടുന്നു—

—എന്നാട്ടും, നീയെന്താണിങ്ങനെ
എന്നോടൊന്നും മുണ്ടാത്തേ? (വീണ്ടും)
ഉം—എന്നോടൊന്നും മുണ്ടാത്തേ ?

അഴകൻ പാടിക്കൊണ്ടുതന്നെ മാങ്കൊമ്പിൽ നിന്നും താഴെ ഇറങ്ങി നീലിയുടെ അടുത്തുവന്നിരുന്നു, അവളുടെ ഒരു കൈ തന്റെ കൈക്കുള്ളിലാക്കിക്കൊണ്ടു—

—എന്നാട്ടും, നീയെന്താണിങ്ങനെ
എന്നോടൊന്നും മുണ്ടാത്തേ—?

നീലി നാണിച്ചു തലകുനിച്ചിരുന്നു ചിരിക്കുന്നു. വൃക്ഷത്തിന്റെ മറവിൽ നിന്നിരുന്ന രാജനും രഘുവും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിരിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു നീലിയും അഴകനും പിടഞ്ഞെണീറ്റു പരിഭ്രമത്തോടെ നാലുപാടും നോക്കുന്നു. അപ്പോൾ, മുന്നോട്ടില്ലം നടക്കുന്ന രാജനേയും രഘുവിനേയും കണ്ടു് നാണിച്ചു്, നീലി മാടത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കും, അഴകൻ കാടിന്റെ മറുഭാഗത്തേയ്ക്കും ഓടിമറയുന്നു.

രാജൻ—(വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നം എന്താണെന്നു പറയാമോ രഘൂ! (സിഗററ്റുകേസ്സിൽ നിന്നും സിഗറെറ്റെടുത്തു് ഇരുവരും കത്തിച്ചു വലിക്കുന്നു.)

രഘു—ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നമോ—?

രാജൻ—ആങ്ങു്, ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നം! അറിഞ്ഞുകൂടേ?

രഘു—ആ!

രാജൻ—വിവാഹം!

രഘു—ഓഹോ! അപ്പോൾ പിന്നീടുള്ള പ്രശ്നമോ—?

രാജൻ—(ചിന്താഭാവത്തോടെ) വിശപ്പു്!

രഘു—ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പാണോ, അതോ—

രാജൻ—ഇപ്പോൾ ഹൃദയത്തിന്റെ—പിന്നീടു്—വയറിന്റെ!

രഘു—നമുക്കു പോകാം.

രാജൻ—പോകാം, വരൂ! (ഇരുവരും തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്നു—സീൻ ക്രമാനുഗതമായി മാറുന്നു.)

രാജൻ—എന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും അതുതന്നെയാണു മി: രഘു!

രഘു—ഏയ്? വിവാഹമോ—?

രാജൻ—അതെ. ആദ്യം ഈ ഏകാന്തതയിൽ നിന്നൊഴിയണം. പിന്നീടുള്ള എന്റെ പദ്ധതികൾക്കു് പ്രചോദനം കൊടുക്കത്തക്ക ഒരു വധുവിനെയാണു്, ഇപ്പോഴാവശ്യം!

രഘു—പിന്നീടു്—?

രാജൻ—പിന്നീടു്—, വിശപ്പുതന്നെ! വിശപ്പില്ലാത്ത ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ—!!

രഘു—മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ—!

രാജൻ—മനസ്സിലാക്കാം!—അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാകും!

(അവർ പടിവാതൽ കടന്നു് രാജന്റെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു കയറുന്നു.)

സീൻ മാറുന്നു. (തുടരും)

അന്തിത്തിരി.

കല്ലറയ്ക്കൽ, പി. മാധവൻനായർ, കായംകുളം.

മാമരച്ചുവട്ടിന്റെ മൺതരമൊ-
ത്താമലർവാടിയിൽ നിന്നുമെന്നും
ആമന്ദ ദീനമായന്തിയിലി-
പ്പോമർദ്രഗാനം പൊഴിപ്പതാരോ?
പൂത്തടം പൊട്ടിമറെന്തിനേവം
ഗദ്ഗദരോദന,മുദ്ഗളിപ്പൂ?
മല്ലികപ്പൂക്കളിൽ മിക്കവാറും
മഗ്നമായ് കാണുമാമുത്തുഗേഹം
പേശലമാനസമേതുപൂത-
ശാശ്വതശാന്തി നകന്നിടുന്നു?
അക്കഴിമാടത്തിലന്തിയിലീ
നില്ക്കുന്ന വൃദ്ധനാരെന്തുബന്ധം?
ആ ബന്ധം—ലോകമറിഞ്ഞിടാത്തോ-
രാബന്ധമോർക്കയാണാ വയസ്സൻ.
കാലച്ചുരുളുപിളർന്ന ബാല്യ-
കാലാമലാരാമ സീമയിങ്കൽ.
പാടുകയാണയ്നോമനത്ത-
മൂടും സ്മരണ ചിറകുവീശി.

* * *

തങ്കക്കതിരിൽ കുളിച്ച വാടി,
പങ്കജമൊട്ടു വിടർന്ന വാപി,
അങ്കണതിൽ കൈകോർത്തു തുള്ളുമോമൽ
ചെങ്കാതിമാർ കൊച്ചു കസ്തൂരികാം
ചോറും ചിരട്ടയും ചേർത്തുവച്ചു
ചോറുവച്ചുണ്ണുന്ന ദമ്പതിമാർ
പ്രേമകലഹം നടിച്ചുമാറി-
ട്ടുമൊട്ടത്തുമക്കാമുകിയാടം
സാന്ത്വനമോതിയൊരുമ്മയേകും
കാന്തൻ—(തരിക്കുന്നു വൃദ്ധമേനി)

* * *

ഒരു പിണങ്ങിപ്പോകൊല്ല രാധേ!
ഒരുമുഖം തിരിക്കൊന്നു നാഥേ,
ആ മഞ്ജുകുഞ്ഞു മണാളനേവം
പ്രേമത്തിടമ്പിനോടങ്ങിരക്കേ,
നായിക കോപം മറന്നുപോയി
നാണം മുഖത്തു തുടുത്തു പോയി
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടാത്ത മോദം
കെട്ടിപ്പിടിച്ചവർ രണ്ടുപേരും
അച്ഛനമ്മയുമായിമാറാൻ
കൊച്ചുമാഞ്ചോട്ടിലുരുണ്ടുപോയി—
കോമളബാല്യമതിൻമരന്ദ-
മീമട്ടു മാന്ധ്യു പൂണ്ണമാണോ?

✦ ✦ ✦

രാധയും ഗോപിയും പണ്ടുകണ്ട
മാധവരാധമാരായിരുന്നു.
ഭാവിതൻ വല്ലിയിൽ പൂവിടേണ്ട
ഭാവനാ സൌന്ദര്യമായിരുന്നു.
വിത്തപ്രതാപം കലർത്തിടാത്ത
ശ്രദ്ധതാമേളനമായിരുന്നു.
നാണയത്തുട്ടിലമർന്നിടാത്ത
മാണിക്യ സൌഹൃദമായിരുന്നു.
ചെമ്പനീർ മാല്യം രചിച്ചുകുഞ്ഞു-
ദമ്പതിയുഗ്മവുമായിരുന്നു.
നിർമ്മലരാധ മൊഴികയായി
നമ്മസഖനോടു 'നമ്മളെന്നും
ഇമ്മട്ടിലച്ഛനമ്മയുമാ-
യൊന്നിച്ചു വാഴാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ'
കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞുകൊണ്ടീവിധമാ-
പുഞ്ചാരവാണി വഴിഞ്ഞുനിൽക്കേ-

കൊടുവീനധാരിയക്കാമുകന്റെ
കൈവിരൽത്തുമ്പുകഠം കൊയ്യുകത്താൽ
കള്ളച്ചുഴിയക്കയിളിൽനിന്നും
നള്ളുധാൻ വെമ്പുകയായിരുന്നു
പാവനസ്നേഹം തുടുമ്പി നിന്നോ-
രാവിലോലാത്മക രമ്യബന്ധം
നിർമ്മല നിർത്തരിയെന്നപോലെ
നിത്യവും പാടിയൊഴുകിവന്ന
എന്നാൽ വിധിക്കു സഹിച്ചുതില്ലീ-
മന്നിലെബ്ബന്ധുരബന്ധമേകം
താരകക്കണ്ണും തുറിച്ചുവിണ്ണും
കോരിത്തരിച്ചൊരദ്വിതീയബന്ധം
കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞൊരക്കുട്ടികാരെ-
പ്പൊട്ടിച്ചുമാറാൻ കരമുയർത്തി
ഞെട്ടറ്റടർന്നുപോയ് രാധയാം പൂ-
മൊട്ടൊരുനാഠം—ഗോപിയൊന്നുഞെട്ടി.

* * *

ആ—ബന്ധം ലോകമറിഞ്ഞിരുന്നെ-
രാബന്ധമോക്കെയാണാവയസ്സൻ.

* * *

കാലം നവീനത പുല്കുവാനായ്
കോലാഹലത്തോടിരച്ചുപാഞ്ഞു.
അമ്മലർവാടിയിൽ ചേന്നാടിഞ്ഞ
മൂന്നാടി മണ്ണു മറന്നുലോകം.
എങ്കിലുമാർത്തിയോടെത്തിടാവു-
ണ്ടെൺപയുകാര—നൊരുത്തനെന്നും.
അന്തിത്തിരിവച്ചു കൂപ്പുകൈയോ-
ടച്ചൊരുമുത്തുകടീരകത്തിൽ.
കണ്ണുനീർമുത്തുകഠം ചാർത്തിടുവാൻ
പുണ്യപ്രണയ രസംസ്പടിക്കാൻ
പാവം ആ ഗോപി പരിഭവിക്കു-
ന്നേവം തന്നോമനത്തോഴിയോടായ്
"ഓപിണങ്ങിപ്പോകൊല്ല രാധേ!
ഓമനമുഖം തിരിക്കൊന്ന നാഥേ!"

ശ്രീ. കോവൂരിന്റെ സാഹിത്യശക്തികളുടെ
വെന്നിക്കൊടിക്കൂറ.

കൊലച്ചോറ്.

180 പുറമുള്ള ഈ വലിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചിരിപ്പിക്കയും, ചിന്തിപ്പിക്കയും, നിങ്ങളുടെ സൂരണയിൽ എന്നും തിളങ്ങി നിൽക്കയും ചെയ്യുന്ന 18 ചെറു കഥകളാണുള്ളതു്.

'ഗോറുവേയിൽ വച്ചു്' ഇതിലാണു്. ബോംബെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ 'ബോംബായ്വാലാ' ഇതിലാണു്.

'തിരണ്ടിവാലും' 'വെടിക്കെട്ടും' ഇതിലാണു്.

വില രൂപാ 1. അണ 8.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

അന്ത്യലേഖനം.

കെ. വി. കെ. വാരിയർ, കാടഞ്ചേരി.

I

"മുഹാബത് കരളേ, ഡർലാമുഹാബത് കരളേ; മുഹാബത് കരളേ ഡർലാ മുഹാബത് കരളേ" ഈ പദങ്ങൾ അത്യുത്തായഹമായ പാടവത്തോടെയും, അവർണ്ണനീയമായ മാധുര്യത്തോടെയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് രമ മുല്ലയുടെ മുമ്പിലെത്തി. അവൾ അവിടം ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. ആ നയനങ്ങൾ നാലുപാടും രണ്ടു കരിമീനുകളെപ്പോലെ തത്തിക്കളിച്ചു. പക്ഷെ അവളുടെ നയനങ്ങൾക്ക് അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു് ഗോചരമായില്ല. സപ്തം അസപ്തസ്ഥം അവളുടെ മുഖപങ്കജത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

താൻ ചിരകാലമായി മനസാ കൊതിക്കുന്ന ഒരു യുവസുന്ദരൻ തന്നെ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങുക— അതു് ഒരു യുവതിക്ക് എത്ര കണ്ട് നയോന്മേഷം നല്കുമെന്നു് അനിർവ്വചനീയമത്രെ.

രമയ്ക്ക് അതിരറ്റ പ്രേമമുണ്ട്, രാമചന്ദ്രനോട്. രാമചന്ദ്രന്റെ വസതി അവളുടേതിൽ നിന്നും രണ്ടുനാഴിക അകലെയാണു്. രണ്ടുമാസം മുമ്പു് ഒരു പഞ്ചമിദിവസമാണവർ അയാളെ ആദ്യമായിക്കണ്ടതു്. അയാൾ ഒരു നാടൻ മട്ടിലുള്ള വേഷത്തോടുകൂടി ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പോവുകയായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരത്തിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന നാലഞ്ചുപേരിൽ രാമചന്ദ്രനെയാണു് ഒന്നാമതായി അവൾ നോക്കിയതു്. അതോടുകൂടി അയാളോടു് എന്തോ ഒരു സ്നേഹം അവളിൽ അങ്കുരിച്ചു. അതു് അവൾക്കു സ്വാനുശക്തിയുടെ അന്തർ അറിവു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. തന്നിമിത്തം അതു് ക്രമേണ പ്രേമമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

ഒട്ടുവളരെ ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. ആ പ്രേമദ്രുമം വളർന്നുതുടങ്ങി. അവളുടെ നോക്കിലും, നടത്തത്തിലും അതു പ്രതിഫലിച്ചു. രാമചന്ദ്രനു് അതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ചിരതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. അയാൾ ആ സുന്ദരീരത്നത്തെയും സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങി. രണ്ടു ദിനങ്ങൾ അയാളിലും എന്തെല്ലാമോ ചില പരിണാമങ്ങൾ വരുത്തികടന്നുപോയി. പിന്നീടു് അയാൾ അവൾക്കു് എഴുതിഅയച്ചു—അവളുടെ വീട്ടിലെ പൂന്തോട്ടത്തിലുള്ള മുല്ലയുടെ മുമ്പിൽ അന്നു സന്ധ്യകഴിഞ്ഞാൽവരണമെന്നു്. അവൾ അതുപ്രകാരമായിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം വളരെ വേഗം സ്പന്ദിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൾ അതുംപ്രകാരം അവിടെ ചെല്ലുവാനുറച്ചു.

സച്ഛന്ദമായ ഗഗനത്തിൽ അമ്പിളിയും താരകളും ഉദിച്ചുവിരിക്കുന്നു. ശീതളമായ ഒരു മന്ദപവനൻ അവിടെയെങ്ങും വിലസുകയാണു്. രമ തന്റെ കൈയിൽ ഒരു ചെമ്പകപ്പൂവും പിടിച്ചു മന്ദം മന്ദം മുല്ലക്കരികിലേക്കു് നടന്നു. അവളുടെ ആമോദാധിക്യത്താൽ കുളിത്ത ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ഒരു ഗാനശകലമുയർന്നു.

"മുഹാബത് കരളേ... ."

ആ മന്ദഹസിച്ചുനില്ക്കുന്ന മുല്ലയുടെ മുമ്പിൽ അവൾ അല്പനേരം നിന്നു. അവൾക്കു് ഒരു സന്ദേഹം. രാമചന്ദ്രൻ അല്ലായിരിക്കുമോ എഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചതു്. അവളുടെ മുഖപത്മത്തിൽ ഒരു വിഷാദച്ഛായ കാണപ്പെട്ടു. ഉദിച്ചുയർന്നു നില്ക്കുന്ന പൂതിങ്കളെ അവളൊന്നു മന്ദമായി നോക്കി. ആ ഇന്ദുബിംബം അപ്പോഴും മന്ദഹസിച്ചുനില്ക്കുയാണു്. വിഷാദവും, വിഷണ്ണ

തയും അനുഭവിക്കുന്ന ആ മുശ്കോക്ഷണയുടെ പാടലാധരങ്ങളിൽനിന്നും രണ്ടക്ഷരം അടർന്നുവീണു. "കഷ്ടം."

ഈ യാക്ക കേട്ട ഉടനെ അടുത്ത പിച്ചകത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നും രാമചന്ദ്രൻ പുറത്തുവന്നു. ആ ചുണ്ടിണയിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി കളിയാടിയിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമെന്നോണം, അവളുടെ അധരപല്ലവങ്ങൾക്കിടയിലും ഒരു നേരിയ പുഞ്ചിരി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ യുവാവു് പ്രേമം തുളുമ്പുന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: — "എനിക്കു് മാപ്പു തരികയില്ലേ?" അതിനു യാതൊരു മറുപടിയും അയാൾക്കു ലഭിച്ചില്ല. അയാൾ തുടർന്നു രമ യരുമോ യരികയില്ലയോ എന്നു സംശയിച്ചു് ഞാൻ കുറേനേരം ഇവിടെ നിന്നു. ഭവതി വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഭവതിയുടെ ഭാവഭാവങ്ങൾ കാണുവാൻ എനിക്കൊരു അഗ്രഹംതോന്നി. അനന്തരം ഞാനീ പിച്ചകത്തിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചുനിന്നു.

ഇതെല്ലാം സശ്രദ്ധം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന രമ വചിച്ചു:— "എനിക്കാണു് മാപ്പു തരേണ്ടതു്." അയാൾ ഉടനെ ചോദിച്ചു. "കാരണം അങ്ങനെ ഇതുവരെ ഇവിടെയിരുത്തി മുഷിപ്പിച്ചതിനു്."

രാമചന്ദ്രൻ ഹർഷാധിക്യത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ഭവതിയാണു് സ്ത്രീകളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും ഗുണവൈശിഷ്ട്യമുള്ളവൾ." ആ മാർദ്ദവമേറിയ കൈകൾ അയാൾ ഗ്രഹിച്ചു. ആ വെളുത്തു മിന്നുന്ന ഗണ്ഡസ്ഥലത്തിൽ ഒരു ചുംബനം അയാൾ സമ്മാനിച്ചു.

ആ ഉപവനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുള്ള ഒരു ചെമ്പകമരത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു രാക്കുയിൽ മനോഹരമായി ഒരു രാഗം പാടി. മറു പക്ഷി ജാലങ്ങൾ 'കള കളം' വെടിഞ്ഞു. തരുക്കൾക്കിടയിലൂടെ ശശികല ഒളിഞ്ഞുനോക്കി.

രമ തന്റെ യാമകരത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ചെമ്പകപ്പൂ രാമചന്ദ്രനു നീട്ടി. അല്പസമയം ഒന്നും ഉരിയാടുവാൻ ശക്തയാകാതെ അയാൾ നിന്നു. ആ യുവാവു് അതു സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. "ഇതിനോടൊപ്പം എന്റേതായ സർവ്വം ഞാൻ അവിടുത്തെയ്ക്കു തരുന്നു." ഒരുവിധം അയാൾ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

II

ആ സംഗമം കഴിഞ്ഞിട്ടു് തികച്ചും രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഇന്നവർ ദമ്പതികളാണു്. പ്രതീക്ഷകളുടെ കൊടുമുടിയിൽ അവർ ഇരിക്കുകയാണു്. അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടം — മധുവിധു — പറന്നുവന്നു അവരെ സമീപിച്ചു.

രമയുടെ ഭവനംപോലെ മനോഹരമായിരുന്നില്ല, രാമചന്ദ്രന്റെ വസതി. വിസ്തൃതമായ ഉപവനമോ, രമണീയമായ മാളികയോ അയാൾക്കില്ല. പക്ഷേ, അവർക്കു് ആ വീടു് നല്ലവണ്ണം പിടിച്ചു. രാമചന്ദ്രന്റെ ഒരനുജത്തിയുണ്ടു് സരള. ആ പ്രസന്നമായ മുഖം അവർക്കെന്തോ ഒരു ആഹ്ലാദം പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. പരിസരത്തിലുള്ള പല ലലനകളേയും അവർക്കു് വളരെ ബോദ്ധ്യമാണു്.

തികഞ്ഞ താരുണ്യത്തിലേക്കു കാലെടുത്തുവെയ്ക്കുകയാണു് ആ അനുജാധരി. എന്തോ ഒരു ചൈതന്യം ആ മുഖത്തു കളിയാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടോ, അതവർക്കു തന്നെ അറികയില്ല; അവർക്കു് ഭർത്താവിൽ ഉള്ള ബഹുമാനം കുറഞ്ഞുവരുന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടു് രണ്ടു പക്ഷം കഴിഞ്ഞു. രാമചന്ദ്രൻ രമയുടെ പേരിൽ ഒരു ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ ചേർന്നിരുന്നു. അക്കുറി അതു് അയാൾക്കു തന്നെയാണു് ലഭിച്ചതു്. അയാൾ അതുംകൊണ്ടു് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ അയാളെ ഒരു പരദേശിബ്രാഹ്മണൻ തടഞ്ഞു നിർത്തി. രാമചന്ദ്രന്റെ വേഷം കണ്ടാൽ അയാൾ ഒരു വലിയ ധനികനാണെന്നു തോന്നും.

"ഒരു സംഗതി അവിടത്തോടു് പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നു" അയാൾ കരച്ചു പരുങ്ങലോടെ

പറഞ്ഞു. "പറഞ്ഞുകൊള്ളൂ" രാമചന്ദ്രൻ മറുപടി കൊടുത്തു. "ഞാൻ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരനാണു്," അയ്യാൾ തുടർന്നു: "വളരെ ദരിദ്രമായ എന്റെ കുടുംബം മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും പട്ടിണിയിലാണു്. പെൺമക്കൾ മൂന്നുപേരുണ്ടെനിക്കു്. അവരിൽ മൂത്തവർ രണ്ടുപേരും വിവാഹപ്രായത്തിലാണു്. അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയും ഇല്ലാതെ വന്നതിനാൽ, എന്റെ കുടുംബത്തിലെ ഏക പുരുഷനായ ഞാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ധനവാന്മാരുടെ ദയയല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കു് മറ്റൊന്നും തന്നെയില്ല." അവസാനത്തെ വാചകം പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ ആ പാന്ഥൻ അയ്യാളെ ഒന്നു ദയനീയമായി നോക്കി. അതു കണ്ട രാമചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം ദയാർദ്രമായി. "എന്നെക്കൊണ്ടു് വലിയ സഹായമൊന്നും നിങ്ങൾക്കു് തരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്റെ കൈയിലുള്ള ഈ പണം സസന്തോഷം നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നപേക്ഷയുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു രാമചന്ദ്രൻ ആ വയോവൃദ്ധന്റെ ആനനത്തിൽ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ നീണ്ടതും അല്പം ചെമ്പിച്ചതും ആയ താടിമീശയും, ഇടതൂർന്നും അനിയന്ത്രിതമായും വളർന്നു നില്ക്കുന്ന തലനാരിഴകളും അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു. വസ്ത്രങ്ങൾ അവിടവിടെ പങ്കപങ്കിലമായും കാണപ്പെട്ടു. ആ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുഖത്തിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ നേരിയ നിഴൽ പരക്കുന്നതും അയാളുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു് ഗോചരമായി. ലോട്ടറിയിൽ ലഭിച്ച നൂറുറുപ്പിക അയാൾ ആ അന്ധനുത്സുകനായ നീട്ടിക്കാണിച്ചു. അല്പം വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ, ബ്രാഹ്മണൻ അതുവാങ്ങി എണ്ണിനോക്കി. ബഹുമാനസൂചകമായി കൈകൂട്ടി തൊഴുതു് ആ പാരദേശികൻ നടന്നകന്നു.

രാമചന്ദ്രൻ വാനിലേക്കു് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. നഭസ്സിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന കാർമുകിൽ അല്പാല്പം ഒഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അതിശീഘ്രം നടന്നു തന്റെ വീട്ടിന്റെ മുറ്റത്തു വന്നണഞ്ഞു. ആദ്യമായി അയാൾ കണ്ടതു് പൂമുഖത്തു വന്നു നില്ക്കുന്ന തന്റെ സഹധർമ്മിണിയെയാണു്.

അയാൾ നേരെ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു് കടന്നു. തന്റെ സഹോദരി സരള അയാൾക്കു് ഭോജനം വിളമ്പികൊടുത്തു. ആ ക്ഷീണിതൻ ആഹാരം അശിച്ചുതുടങ്ങി. രമ അടുത്തു വന്നു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ ഇന്നെന്തേ ഇത്ര വൈകിയതു്?" രാമചന്ദ്രൻ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ രമയ്ക്കു വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. ആ മുഗ്ധാംഗിയുടെ പക്ഷ്മളലോചനങ്ങൾ പൂർവ്വാധികം ഉജ്ജ്വലമായി. അപ്രതിരോധ്യമായ കോപം അവളുടെ അധരങ്ങളിൽക്കൂടെ രണ്ടു വാചകം പുറത്തെറിഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ മഹാ മന്ദനാണു്. ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു വിഡ്ഢി."

കൈയിലിരുന്ന ആഹാരം കൈയിൽത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടു്, രാമചന്ദ്രൻ ആ മുഖത്തൊന്നു സസൂക്ഷ്മം നോക്കി. അയാൾക്കു് തലയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു പുകച്ചിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ അഭിമാനിയുടെ പൌരുഷാബ്ധി കോളിളകിമറിഞ്ഞു. തന്റെ പൌരുഷത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനെ അപമാനത്തിലേക്കു് ഉന്തിയിടുന്നു— ആ വാചകദ്വയങ്ങൾ ആ പൌരുഷശാലിയിൽ വലിയൊരു പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. കൈകൂടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു് കരശൌചംചെയ്തു് ആ അഭിമാനക്ഷതൻ തന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

പിറേറന്നു നേരം പുലർന്നു. രാമചന്ദ്രൻ ഒരു ദൃഢനിശ്ചയത്തിലെത്തി. തന്റെ പത്നിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അയാൾ ശ്വശുരഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി.

III

രാമചന്ദ്രൻ രമയെ ശ്വശുരഗൃഹത്തിലാക്കി തിരിച്ചുപോയി. രമ തന്റെ ഭവനത്തിൽ— ജയസദനത്തിൽ ഇരുന്നു വ്യസനിയ്ക്കും. ആ അരുണിമകലർന്ന ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടെ ബാഷ്പകണങ്ങൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സകലവിധ സാമഗ്രികളും, പരിചാരകന്മാരും നിറഞ്ഞ

തന്റെ ഭവനം ഒരു ജയിലിനേക്കാൾ ഭയങ്കര മാണെന്നു്—ഒരു ശ്മശാനത്തേക്കാൾ ശൂന്യമാണെന്നു് അവൾക്കു് തോന്നും. തന്റെ ജീവിതേശ്വരന്റെ അഭാവത്തിൽ അതൊന്നും അവൾക്കു ആശ്വാസമേകിയില്ല.

മിക്ക രാവുകളിലും തന്റെ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട മുറിയിൽ അവൾ നിദ്രാഹീനയായിക്കിടക്കും. വിങ്ങി വിങ്ങിക്കരയുന്ന അവളെ താരകളും വാതായനങ്ങളിൽക്കൂടെ ഉറുനോക്കും. മലർവാടിയിൽ നിന്നുജ്ജങ്ങളിൽ ഇരുന്നു് ചെറുപക്ഷികളും അവളെനോക്കി പിറുപിറുക്കും. ആരാമത്തിലെ പൂച്ചെടികളും തന്റെ സ്വാമിനിയുടെ കൊടുംതാപത്തിൽ സഹതാപം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കും പോലെ ഇടക്കിടെ ശീകരകണങ്ങളും പൊഴിക്കും. അവൾ ഇടയ്ക്കു് പുഷ്പവാടിയിലേക്കു് ഉറുനോക്കുമ്പോൾ ചില ലതകളും തന്നെ വിലക്കുന്നതായി പൂനിലാവിൽ കാണാറുണ്ടു്. അല്ലിന്റെ അന്തിമയാമത്തിലും അവളെ നിദ്ര സമീപിക്കാറില്ല.

അങ്ങനെ ദിനങ്ങളും പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാമചന്ദ്രൻ രമയെ അവളുടെ ഭവനത്തിൽ വിട്ടേച്ചു പോയിട്ടു് തികച്ചും ആറുമാസം കഴിഞ്ഞുപോയി

അസഹനീയമായ ശോകം അവളുടെ ശരീരത്തേയും, മനസ്സിനേയും കാർന്നതിന്നു. ആ കോമളശരീരം ദിനംപ്രതി മെലിഞ്ഞുവന്നു.

അവളും അവളുടെ പിതാവുമാണു് ജയസദനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ. തന്റെ നന്ദിനിയുടെ ശോകമയമായ യദനവും, മെലിഞ്ഞുവരുന്ന ശരീരവും അയാളെ പലപ്പോഴും അസ്വാസ്ഥ്യപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. അയാൾ ചോദിക്കും "നിനക്കെന്തുപറ്റി, മകളേ?" അവൾ ഒരു ചെറിയ നിശ്വാസത്തിനുശേഷം പ്രത്യുത്തരം നല്കും "ഒന്നും പറ്റിയിട്ടില്ല, അച്ഛാ."

അവളുടെ ശോകപാരമ്യം അവളെ ചിന്തയിലേക്കു് വഴിതിരിച്ചുവിട്ടു. അപ്പോഴാണു് അവൾ പശ്ചാത്തപിച്ചതു്. തന്റെ ഭർത്താവിനെ അവൾ ശകാരിച്ചു. ഒരു സ്വഭാവഗുണമുള്ള പതിവ്രതയ്ക്കു് യോജിച്ചതായിരുന്നില്ല തന്റെ പ്രവൃത്തിയെന്നു അവൾക്കു് ബോദ്ധ്യംവന്നു. അവൾ ഇടയ്ക്കു് തന്റെ ഭൂതകാലത്തെപ്പറ്റി സ്മരിക്കാറുണ്ടു്. താൻ തന്റെ ജീവനാഥനെ ആദ്യം പ്രേമിച്ചതും, പിന്നീടു നടന്ന സംഗമവും അവൾ ഓർക്കും. ആ ആത്മാത്മമായ സംയോജനങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, അവളുടെ മിഴിയിണകളിൽ അശ്രു നിറയാറുണ്ടു്. ആ സുവർണ്ണകാലങ്ങൾ വീണ്ടും തന്നെ സമീപിക്കയില്ലെന്നു് ആ മുഗ്ധാംഗിക്കറിയാമായിരുന്നു.

രാമചന്ദ്രൻ ആ നീണ്ട ആറുമാസം എങ്ങിനെയോ തള്ളിനീക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിലും വരാറുണ്ടു്, ആ പഴയ സംഭവങ്ങൾ. തന്റെ പാണിതലത്തിൽ അവൾ അപ്പിച്ച ആ ചെമ്പകപ്പൂ അയാൾക്കുമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും. ഇടയ്ക്കു അവളെ വീണ്ടും സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉറയ്ക്കും. അപ്പോഴേക്കും പൊരുഷം അയാൾക്കുമുമ്പിൽ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു് അതിൽനിന്നും വിലക്കും.

* * * * *

രമ രോഗാതുരയായി. കഠിനമായ കടനം അവളെ രോഗത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചു.

ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ അവൾ അവളുടെ നാഥനു് ഒരു കത്തെഴുതി തന്റെ വേലക്കാരൻ വശം കൊടുത്തയച്ചു.

രാമചന്ദ്രൻ ചിന്താകുലനായി തന്റെ മുറിയിൽ ഇരിക്കയായിരുന്നു. രമയുടെ വീട്ടിലെ ഭൃത്യൻ ഗോവിന്ദൻ ഒരു കത്തു് അയാളുടെ കൈയിൽ സമർപ്പിച്ചു് മാറിനിന്നു. അയാൾ അതു് ഉദ്വേഗത്തോടെ ധൃതത്തിൽ നോക്കി.

"ജയസദനം,

ശ്രീ

പ്രിയപ്പെട്ട ജീവനാഥാ,

അവിടുത്തെ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ ഇവളുടെ കണ്ണുകൾ ഉഴറുന്നു. ഞാൻ അന്നു് അങ്ങ

യോട് പറഞ്ഞ വാക്കുകളോർത്ത് ഇന്ന് പശ്ചാത്തപിക്കുകയാണ്.

അവിടത്തെ തികഞ്ഞ പൌരുഷത്തിന്റേയും, നിറഞ്ഞ അഭിമാനത്തിന്റേയും മുമ്പിൽ ഏതു സ്ത്രീത്വം തന്നെ തലകുനിക്കയില്ല! ഇവിടെ അവിടത്തെ സഹചാരിണിയാവാൻ— ജീവിതത്തിന്റെ പങ്കുകാരിയാവാൻ— തക്കവളല്ലെന്ന് ഈ നിമിഷത്തിലും അവിടുന്നു ധരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പക്ഷെ, അങ്ങയുടെ രമ ഒരു അബലയാണെന്ന് അങ്ങ് മറന്നേക്കരുത്. അവളുടെ താപം അവളുടെ അഭിമാനത്തേയും അതിജയിക്കുന്നതാണ്. പ്രാണനാഥാ! അവിടത്തെ സന്നിധൌയായ രമ അങ്ങയോട് ഇരക്കുന്നു: ഇവളുടെ അപരാധം പൊറുത്തു ഇവിടെക്കു മാപ്പുതരണമെന്ന്.

ഇതു് ഒരുയേട ഇവളുടെ അന്ത്യലേഖനമാണെന്നുവരാം. അവിടത്തെ ചേതോമോഹനമായ രൂപം ഒന്നു ദർശിച്ചു്, ഇവിടം ഈ ദുരിതപൂർണ്ണമായ ലോകത്തോട് വിടചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

അവിടത്തെ അതിരറ്റു സ്നേഹിക്കുന്ന,

രമ.

രാമചന്ദ്രൻ ഭൃത്യൻ ഗോവിന്ദനൊപ്പം ശീഘ്രംനടന്നു. കാർകൊണ്ടലിന്നിടയിൽ അങ്ങിങ്ങായി നാലോ, അഞ്ചോ താരകംമാത്രം മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

രാമചന്ദ്രൻ ജയസദനത്തിന്റെ പൂമുഖത്തെത്തി. അയാളെ നേരെ രമയുടെ മുറിയിലേയ്ക്ക് ഗോവിന്ദൻ നയിച്ചു. ആ മുറിയിൽ ഒരു വശത്തുള്ള ഒരു കട്ടിലിൽ രമ കിടക്കുന്നു. തലയ്ക്കലായി രമയുടെ പിതാവും.

അയാൾ അല്പനേരം അങ്ങനെ നോക്കിനിന്നുപോയി. തന്റെ പ്രേയസിയെ അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പക്ഷെ, ആ അസ്ഥികൂടം മുഴച്ചും, ലീനമായും ഉള്ള ശരീരം ആ മനുഷ്യനു് തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു.

രാമചന്ദ്രൻ അവളുടെ നികടത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു്, മധുരമായി വിളിച്ചു. "രമേ!"

ആ അടച്ചിരുന്ന നയനങ്ങൾ തുറന്നു് അവളൊന്നുനോക്കി. ഒന്നുകൂടി നോക്കി. തന്റെ അടുത്തു വന്നിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ ഹൃദയം കൊതിക്കുന്ന ദേഹമാണെന്നു് രമ ഗ്രഹിച്ചു. അതോടെ ആ അധരപുടങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു മന്ദഹാസം വിടർന്നുനിന്നു.

ആ ചെഞ്ചൊടിയിൽ ഒന്നു മുംബിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു് രാമചന്ദ്രൻ മുഖമൊന്നു കുനിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അയാൾ തടയപ്പെട്ടു. ആ ആയതേക്ഷണങ്ങൾ ഉൽപ്പുളകങ്ങളായി. ശരീരം നിശ്ചലമായി. സല്പനേരം അയാൾ അതിന്റെ പകച്ചുനോക്കി. ചുംബിക്കുവാൻ കുനിഞ്ഞിരുന്ന അയാളുടെ അക്ഷികളിൽനിന്നും രണ്ടു് അശ്രുകണങ്ങൾ അവളുടെ രണ്ടുകപോലങ്ങളിലും പതിച്ചു. അതിനെ വിട്ടുപോകാൻ മനസ്സില്ലാത്തപോലെ ആ വദനസരോജത്തിൽ രണ്ടു മുക്താഫലങ്ങളെപ്പോലെ അവ ഉരുണ്ടുനിന്നു. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ തന്റെ കരങ്ങളിലിരുന്ന ആ അന്ത്യലേഖനം രാമചന്ദ്രൻ ഒന്നു മന്ദമായി വീക്ഷിച്ചു. ആ ലേഖനം അയാളുടെ കരതലത്തിലിരുന്നു് അല്പാല്പം വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിലെ അവസാനത്തെ വാചകം അയാളുടെ കണ്ണിൽ പതിഞ്ഞു. "അവിടത്തെ ചേതോമോഹനമായരൂപം ഒന്നു ദർശിച്ചു്, ഇവിടം ഈ ദുരിതപൂർണ്ണമായ ലോകത്തോട് വിടചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ."

ഉപാസിനി

രചന:—മാധവൻ, ചാഞ്ഞന്നൂർ.

[ഹിന്ദിസാഹിത്യത്തിലെ ഒരുജ്ജ്വല കവയിത്രിയായിരുന്ന സുഭദ്രാകുമാരിചൌഹാൻ. (1904—1948) സുന്ദരവും, ലളിതവുമായ ഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവരുടെ ഭാവഗീതങ്ങൾ ഹിന്ദിസാഹിത്യത്തിനു് എന്നുമൊരലങ്കാരമാണു്. കഥയെഴുത്തിലും ചൌഹാന്റെ തൂലിക പേരെടുത്തതായിരുന്നു. അവർ എഴുതിയ ഒരു കവിതയുടെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനമാണു് 'ഉപാസിനി'.]

ഹേ ദേവ! പലരുണ്ടങ്ങേ-
ക്കുപാസകർ, പലേതരം
സേവിപ്പൂ: വിലയേറീടു-
മുപഹാരത്തിനാലവർ.

എന്തൊരുക്കം അവക്കുണ്ടീ-
സന്നിധാനത്തിലെത്തുവാൻ!
ചാർത്തുന്നു: വിലയേറുന്ന
മുക്താമണികൾ പോലുമേ!

ഒന്നുമേ കൊണ്ടു വന്നീടാ-
നില്ലാതത്ര ദരിദ്ര ഞാൻ
എങ്കിലും സാഹസം ദേവ,
പൂജിച്ചീടാനണഞ്ഞുഞാൻ!

നൈവേദ്യം, ധൂപദീപാദി-
യില്ലാ, തെല്ലുമൊരുക്കവും
ഗളത്തിലർപ്പണം ചെയ്യാ-
നില്ലും പൂമാലപോലുമേ!

കീർത്തനം ചെയ്തതിന്നെന്റെ
സ്വരധാരയസുന്ദരം!
ചാതുര്യമി,ല്ലകക്കാമ്പിൻ
ഭാവപ്രകടനത്തിലും!

ദാനത്തിനോ, ദക്ഷിണയ്ക്കോ
ഇല്ലയേയൊന്നുമെൻവശം
പൂജാവിധിയുമജ്ഞാത-
മാകിലും നാഥ! വന്നുഞാൻ.

ധരിപ്പിക്കൂ: ഭവൽപൂജാ-
വിധി സാമഗ്രിയും പ്രഭോ!
ദക്ഷിണാർപ്പണദാനങ്ങൾ
പോലുമീയേഴയെബ്ബ'ഭവാൻ!

അതിയാം പ്രേമമില്ലെന്റെ
യകതാർ കാഴ്ചവെയ്ക്കുവാൻ!
ഉള്ളതല്പം ഭവൽക്കാല്പൂ-
വലർപ്പിക്കാനായടുത്തു ഞാൻ!

വെയ്ക്കുമിക്കാഴ്ചയെസ്സ്വീ-
യേണമോ? സ്വീകരിക്കുക;
അങ്ങയ്ക്കതാനിതെന്നാലും,
സ്നേഹിക്കാം സന്തുഷ്ടിച്ചീടാം!!

കളിക്കൊട്ട.

സി. പി. ശ്രീധരൻ.

ചെറിപ്പിലും ചേതോഹരമായ മായുമാനസത്തിന്റെ ജീവൽസ്പന്ദനങ്ങളും കാണ്മാൻ, ഉത്തുംഗ ഗിരിശൃംഗത്തിലും ശൈശവത്തിന്റെ ഭാവനിർമ്മലമായ നീരുറവുകളും കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞ കവി പ്രതിഭയ്ക്കു 'മത്തന്റെ ഉടുക്കണ്ണ തെളിയിക്കാൻ' കഴിവുള്ളൂ.

ആധുനികമലയാളസാഹിത്യം അനിശ്ചിതമായ ഒരു നിശ്ചലാവസ്ഥയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു 'കേരളപത്രികയിൽ കളിത്തോണി'യുടെ ആസ്വാദനമെഴുതിയപ്പോൾ ഈ ലേഖകൻ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായം ആവർത്തിക്കുന്നതോടൊപ്പം സാഹിത്യത്തിനു ഉയിരും ഉന്മേഷവുമേകി, ശബ്ദകോലാഹലങ്ങളിൽനിന്നും സംഘട്ടനരംഗങ്ങളിൽനിന്നുമൊഴിഞ്ഞുമാറി കലാസേവനംചെയ്യുന്ന അപൂർവം ആരാധ്യകലാകാരന്മാരെ അനുസ്മരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു യഥാർത്ഥകവിയുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾ എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അതിന്റെ നിർവഹണത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധയായി, നിശ്ശബ്ദയായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒരു കവയിത്രി—ഒരേ ഒരു കവയിത്രി—നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. കലീനയും ശാലീനയുമായ ആ കാവ്യാംഗന, അപൂർവദർശനയാണെങ്കിലും പ്രൌഢഗംഭീരയും ഭാവപൂർണ്ണയുമാണ്. "കളിക്കൊട്ട"യെന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ കർത്രിയായ നാലപ്പാട്ടു ബാലാമണിഅമ്മയെക്കുറിച്ചാണ് ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ബാലാമണിയമ്മയുടെ ഭാവോന്മീലനചാതുരിയും, ഭാവനാഗാഹതയും ഒരന്തർജ്ജനത്തിന്റെ ഗൌരവാകൃതിയാണ്ണതാണ്. പക്ഷെ അതു അനുവാചകരെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നു: ഉൽക്കൃഷ്ടമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ മുലപ്പാൽചുരത്തി മനുഷ്യശിശുക്കളെ വളർത്തിവരുന്നു.

ബാലാമണിയമ്മയെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ, ആദ്യമായി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതു് സ്നിഗ്ധമധുരമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ നിരാവൃതനിദർശനമാണ്. അമ്മയുടെ കലാശില്പങ്ങൾ, എന്നത്രെ. പിറവിയെടുക്കുന്ന കൊച്ചുപൈതലിന്റെ ആദ്യരോദനംമുതൽ മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യശ്വാസംവരെ ഉണ്ടാകാവുള്ള ഭാവവൈവിധ്യങ്ങളെ യിദാനമാധുര്യം പുണരുന്ന യിശിഷ്ടകലാശില്പങ്ങളായി അവർ മാറുന്നു. അതിൽ മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ നിർമ്മലമായ ഭാവസ്പന്ദനങ്ങൾ കേൾക്കാം. ശൈശവത്തിന്റെ ചാപല്യകേളികൾ, ചഞ്ചലിക്കുന്ന യുകാണാം: ഗാർഹികജീവിതത്തിന്റെ സത്യസിക്തമായ ചില താളുകളാണവ. നിരൂപണവിധേയമായ കളിക്കൊട്ടയ്ക്കും ഇപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ തികച്ചും ബാധകമാണ്.

ആദ്യകവിതയായ "കളിക്കൊട്ട"യാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ ബാലാമണിയമ്മ ഒരു കൊച്ചു കുഞ്ഞായിമാറിയിരിക്കയാണ്. ഉഷസ്സിൽ അതിഥിയായെത്തിയ തോഴിയെ തന്റെ കളിക്കൊട്ടകൾ ഔത്സുക്യപൂർവം എടുത്തു കാട്ടുകയാണ് അവൾ ചെയ്യുന്നതു്. ആ കൊട്ടയിൽനിന്നു,

"പാവകൾ, ചെറുപന്തുകൾ, ചമ്പക-
പ്പൂവിതളുകൾ നൽപ്പട്ടിനാടകൾ;
വണ്ടിയേതോ തകർന്നതിൻതുണ്ടുകൾ—
രണ്ടു മൂന്നു കാശുപ്പൊതികളും."

എന്നു തുടങ്ങി ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങൾക്കനുയോജ്യങ്ങളായ പലതരം വസ്തുക്കൾ പുറത്തെടുക്കുന്നു. നിർജ്ജീവമായ ആ വസ്തുക്കളിൽ,

"ആ മിടുക്കന്റെ ലീലാവിരുതെഴു-
മോമനക്കൈവിരൽത്തുമ്പിലൂടെ

അ യിരുപജഡപദാത്ഥങ്ങളി-
ലാത്മപ്രാണത്തെത്തി ജീവിതസൌന്ദര്യം.''

ബാലഭാവങ്ങളുമായി തന്മയീഭവിച്ചവർക്കേ ഇത്ര യിടശ്ശുമായി കരകൌശലം കാട്ടുവാനാവൂ. കവി ആ കളിക്കോപ്പുകളിൽ ഒരു കുട്ടിയുടെ പുഞ്ചിരിയും കരച്ചിലും കണ്ടുവത്രെ. ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകർത്രി തന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നതു എന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. മെഴുകുട്ടികളുടെ ലാഘവം പൂണ്ടതല്ല തന്റെ കവിതയെന്നും, ആത്മതൃപ്തിയുളവാക്കുന്ന ഹൃദയപ്രതിഭാസങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും കവയിത്രി അന്യസാനവരികളിൽ തുറന്നു പറയുന്നു. അതിനാൽ ജീവിതമൂല്യത്തിന്റെ പേരിൽ മുതിർന്നവർക്കും, സമുദായപുരോഗതിയുടെ പേരിൽ ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾക്കും അപലപിക്കാൻ അവകാശമില്ല.

ബാലലീലാലോലുപമായ ഒരു ഹൃദയം മാത്രമല്ല ഗ്രന്ഥകർത്രിക്കുള്ളതു്. ഉദ്ദേശരഹിതമായ ഏതു ചലനത്തെയും, തത്വചിന്തയുടെ അഗ്നിഷ്ടുരണോപാധിയായിട്ടേ അവർ കാണുന്നുള്ളൂ. പ്രതിരൂപാത്മകമായ പ്രതിപാദനത്തിലൂടെയാണു് ഓരോ തത്വശകലവും രൂപപ്പെട്ടുത്തുന്നതു്. അതിനാൽ ബാലാമണിയമ്മയുടെ കവിത പ്രതിരൂപാത്മകതകൊണ്ടു (Symbolism) പ്രകൃതവും തത്വജ്ഞാനദീക്ഷകൊണ്ടു (Mysticism) സാധാരണ ജനതയ്ക്കു അനഭിഗമ്യവുമാണെന്ന സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിത ജനകീയമായിരിക്കണമെന്ന നവീനമതത്തെ അമ്മ അനുരിക്കയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്നുണ്ടു്: പ്രപഞ്ചബീജാങ്കുരങ്ങളായ ശിശുക്കളെ മായതത്തിന്റെ മഹനീയമണ്ഡപത്തിലേക്കു, മാത്രമല്ല മനുഷ്യതത്വത്തിന്റെ ഗിരിശിഖരത്തിലേക്കു കൈപിടിച്ചുയർത്തുവാൻ അമ്മയുടെ കവിതകൾക്കു കരുത്തും കൌശലവുമുണ്ടു്.

നൈർമ്മല്യത്തിന്റെ നിർഝരങ്ങളായ കുട്ടികളെ വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ അംശങ്ങളായി കവയിത്രി കാണുന്നു. 'അലറിവിളിക്കുന്നു'നിലെ അശ്രുകണം അതിലെ സാരസമൃണ്ണുകളായ വരികളിലൂടെ അറിയുന്ന നോക്കു-

''നിന്നിൽനിന്നിമ്മരമായിട്ടുവിക്കില്ലേ
മുന്നിലേക്കാളതിസുന്ദരമായ്?
പോരുനാരുപേണകുമ്പാരുന്നയന്നിട്ടു
നാമേവർക്കുന്നായുതപല്ലവാഢ്യം,
നിന്നെയുമൊട്ടൊട്ടൊളിപ്പിക്കുമാറുള്
പിന്നെയും പിന്നെയുംപൂപ്പിക്കൊരുക്കെ''

ചക്രവാളപ്പരപ്പിനെ പിന്നിട്ടുന്ന കാലത്തിന്റെ ചിറകടികൾ, ആ പച്ചിലച്ചാർത്തിയ വലയ്ക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങിനിലയ്ക്കുന്നു, ഞാൻ നിന്റെ കേവലമായ ആത്മാവിനെക്കാണ്മാൻ ശക്തയാകുന്നതെങ്ങനെയെന്ന ചോദ്യമാണതിൽപൊങ്ങുന്നതു്. വിശ്വവ്യാപകവും വിശ്വതോമുഖവുമായ ഒരു ജീവിതസത്യമാണു് ഇവിടെ മിസ്റ്റിസിസത്തിൽ പൊതിഞ്ഞുതെളിയുന്നതു്.

''ഓമനെ, കാണുന്നേൻ ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടിയിൽ
നാമൊഴിഞ്ഞൊന്നുമില്ലെന്നുമെന്നായ്''

''കൈ-വല്യത്തിലേയ്ക്കു''കരം പിടിച്ചുയർത്തുന്ന ശിശുപരിലാളനമാണു് ഒരു മാതാവിന്റെ ജന്മസാഫല്യമെന്നു സമ്മതിക്കുക. എന്നാൽ, മകളെ ആരാധ്യമായ പദവിയിലേക്കു മാറ്റിനിർത്തി സ്വയം അപരാധിനിയുടെ നിലയിൽ പിൻതിരിഞ്ഞുനിന്നു മാപ്പുചോദിക്കുന്ന മാതാവാകട്ടെ ലോകരംഗത്തിൽ സർവോത്തമ ഗുണപൂർണ്ണയും, സർവജ്ഞതയുമായ ഒരപൂർവദൃശ്യമാണു്. ആ കാഴ്ചയാണു് ആശങ്കയുടെ അധിഷ്ഠാനമായ മായുമാനസത്തിൽ നിഴലിക്കുന്നതു്.

ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഏറ്റവും ആകർഷകവും, ഭാവശബളവും, സംസ്കാരപ്രഫുല്ലവുമായ ഒരു കൃതിയത്രെ ''പാഠശാലയിലേയ്ക്കു'' എന്നതു് തന്റെ ഓമനമകളെ പാഠശാലയിലേക്കു് ആദ്യമായയയ്ക്കുന്ന ഒരമ്മയുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ ഈ കവിതയിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം. പട്ടുടുത്തു്, മുടി ചീകിക്കെട്ടി, യാത്രോദ്യുക്തയായിരിക്കുന്ന മകളെയോർത്തു അമ്മ പറയുന്നു:

''ചന്തത്തിലുടുപ്പിൽ,തന്റെ
പാടിപ്പിൽകളിയില-

ഞെരുതിലുമെൻ പൈതൽതാൻ
മൂന്നി നില്ക്കുണമല്ലോ!
ഒട്ടനാൾക്കുള്ളിൽ തട-
ഞ്ഞുപോകുപേക്ഷിച്ചും മറു-,
കുട്ടികൾക്കാദർശമെ-
ന്നവളെപ്പുകഴ്ത്തണം!''

നമ്മുടെ അമ്മമാർക്കു സാധാരണയുണ്ടാകാറുള്ള ഒരുൽകൃഷ്ടമായ അഹന്തമണിയാണു്. മക്കളുടെ പ്രവൃദ്ധമഹത്വത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠാപിക്കപ്പെട്ട മാതൃത്വത്തിന്റെ പരമാഭിലാഷങ്ങൾ ഇവിടെ ചിറകുവിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അമ്മയിൽ നിന്നു മകൾ തെല്ലൊന്നകലുക: അതസഹ്യമാണു്. പാരാശലയിലേക്കവൾ പദം വെച്ചുടനെ നീങ്ങവെ,

''പവിഴക്കഴൽ പൂൽകി
ക്കരഞ്ഞു പുത്തൻചെരി-
പ്പവശം വിട്ടുമ്മിയ
ബ്ബാലികനടന്നപ്പോൾ.''

ഹാ എത്ര എത്ര ഹൃദയാവർജ്ജകമായ വർണ്ണന! പവിഴംപോലെ മൃദുലവും പരിശുദ്ധവുമായ ആ പിഞ്ചുപാദങ്ങൾ തൊട്ടു് ആ പുത്തൻചെരിപ്പു് കരഞ്ഞുവത്രെ! ചെരിപ്പിലും മനോഹരമായ മാതൃമാനസത്തിന്റെ ജീവൽസ്പന്ദനങ്ങളെ കാണ്മാൻ, ഉത്തുംഗഗിരിശൃംഗത്തിലും ശൈശവത്തിന്റെ ഭാവസംമ്മിശ്രമായ നീരുറവുകൾ കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞ കവിപ്രതിഭയ്ക്കേ ''മർത്ത്യന്റെ ഉൾക്കണ്ണു തെളിയിക്കാൻ'' കഴിവുള്ളൂ.

മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെയും സിംബോളിസത്തിന്റെയും മിശ്രഭാവം ബാലാമണിയമ്മയുടെ കവിതകൾക്കു ഒരു ദുരവഗാഹിതത്വം നൽകുന്നുണ്ടെന്നു് ആദ്യമേ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ''രണ്ടുകൂട്ടികൾ''ക്കത്തരം ഒരാകാരമുണ്ടു്. ഇന്ത്യയുടെ വിരിഞ്ചനത്തേയോ, മതമാത്സര്യത്തേയോ പുരസ്കരിച്ചായിരിക്കാമെഴുതിയതു്. ഒന്നുകിൽ അതിലും വിശാലപേശലമായ ഒരാശയം ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കാം. എങ്കിലും കവിക്കു അമൂല്യവുംഅനന്യസാധാരണവുമായഒരു തത്വമുപദേശിക്കാനുണ്ടു്.

''മറ്റൊരുഹൃദയത്തെ
കണ്ണുനീർക്കണമാക്കി
മാറ്റിയിട്ടതു നോക്കി
ക്കേഴുന്ന മനുഷ്യത്വം.''

മനുഷ്യന്റെ അന്തർനിഗ്രഥതയിൽ നിഷ്ഠനിന്നുപോരുന്ന ഈയൊരു ഭാവത്തെ ഉദ്ദീപ്തമായി ക്ഷൂരിക്കയത്രെ കവയിത്രി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ അധിത്യകയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് ബാലാമണിയമ്മ പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തെ നിരീക്ഷണംചെയ്യുന്നതു്. കുട്ടിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരിയിലും, വയോധികന്റെ ജരാനരയിലും, എന്നുവേണ്ട പ്രാപഞ്ചികപ്രതിഭാസങ്ങളിലെല്ലാം തത്വചിന്തയുടെ തപോവനം ദർശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏതു പ്രൌഢചിന്തയിലും കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിസ്മരിക്കാൻ, വാത്സല്യം ചുരത്തുന്ന മായാഹൃദയത്തെ മാറ്റി നിർത്താൻ ആ അമ്മ അശക്തയും അശ്രദ്ധയുമാണു്. മരണശയ്യാവലംബിനിയായി നിമിഷങ്ങൾ ഉന്തിനീക്കുമ്പോൾകൂടി,

''അപ്പുറത്തുനിന്നിങ്ങു കേൾക്കാകുന്നുണ്ടപ്പൊഴപ്പൊഴെൻകുഞ്ഞിൻ കളിക്കൊഞ്ചൽ,
ഉണ്ണിതൻ പന്തുരുട്ടലും മൽപുത്രതൻ നുറുംപട്ടുചേലയുലച്ചിലും,
മത്സുഖിശ്രമഭഞ്ജനഭീതിയാൽ
മന്ദിതമെൻ പ്രിയന്റെ കാലൊച്ചയും
ധന്യഞാൻ: കാത്തുനില്പുണ്ടയാതിലിൽ
പിന്നിൽ താനെന്നെ സ്നേഹസൌഭാഗ്യങ്ങൾ!''

അമ്മയും മകനും, മകളും മാത്രമുള്ള ഒരു ഗൃഹാന്തരത്തിൽ അമ്മയുടെ കവിത നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവിടെനിന്നു വിശ്വവീക്ഷണം ചെയ്യാനുള്ള ഗ്രന്ഥദൃഷ്ടിയുമുണ്ടു്.

ഉത്തുംഗതത്വചിന്തകൾ കുറഞ്ഞ വരികളിൽ കുത്തിച്ചെലുത്തുക: ജീവിതത്തിന്റെ അഗാധാന്തരാളത്തിൽ ഊളിയിട്ടു ചെല്ലാനുള്ള ചൈതന്യം കുറഞ്ഞിരിക്കുക: ഇതു രണ്ടും അമ്മയുടെ കവിതകൾക്കുള്ള പോരായ്കളാണെന്നു ഞാൻ

ക ല .

ജി. കെ. മഞ്ചേരി.

നന്മയിൽമലയിയിയിതരഭാഷനാലോലമാം
കവിതയുടെ സാവർണ്ണ്യഭാവം കലർന്നിട്ടും
പ്രണയവതി സായാഹ്നസന്ധ്യാസമ്മോഹന-
യണയുമയുടെ കാണുവാൻ നിന്നിമേഷാക്ഷനായ്
ഞാഴകിനുടെയംത്മാവു പൊൽച്ചിറകാന്നിതേ
പുതുമയുടെയാഹ്ലാദ ചക്രവാളോപരി
രജതജലദങ്ങളുടെങ്ങോ തിരിക്കയായ്
കലതിരയിലൂടാമരാളകമെന്നപോൽ
കലയിലെഴുമാരുഭസൌന്ദര്യധോരണി
കടനതയിലാഴ്ന്നൊരീ ലോകമീക്ഷിക്കുമോ?
പുതുപുളകപാളിയപ്പുല്ലിനും നമിക്കിട്ടും
നലമുടയ സൽപ്രേമലാളനമേല്ക്കുവാൻ
ഞാഴലിനുടെ മൂടൽ മഞ്ഞിങ്കൽ മങ്ങീടിലു-
മുലകു കലയെത്തന്നെ കാത്തു നിലപ്പുസഭാ!...

പറയും. ഒന്നുകിൽ ആ പോരായ്മകളായിരിക്കാം അതിന്റെ മേന്മ.

ഭാഷയിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും തുല്യമൂല്യങ്ങളെ മാനിച്ചുകൊണ്ടു കലാസൃഷ്ടിയിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായ അപൂർവം അപ്രതിമപ്രഭാവരായ കലാനായകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബാലാമണിയമ്മയ്ക്കും അവരുടെതായ സ്ഥാനമുണ്ട്. അവരുടെ സാഹിതീസേവനത്തിന്റെ വിശാലമനോഹരമായ ഒരു നിരൂപണമാണ് ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ ഇതിൽ കൊടുത്ത ദൈർഘ്യമേറിയ അവതാരികയെന്നു മൂണ്ടിക്കാണിക്കട്ടെ.

(പകർപ്പവകാശം ലേഖകനു)

പ്രണയ നൈരാശ്യം

സി. എൻ. മംഗലം.

ചരമമായ് മമ ഭൌതികതാത്തിൻ
മരുപ്പരപ്പിലായ് ഞാനും!
വിമലമാം ചിത്തപ്രദീപം കെട്ടുപോയ്;
തിമിരമെങ്ങും നിറഞ്ഞു!
യുഗരക്കാലമായൊരുമിച്ചുവാണ
കളത്രകമെന്നെയിട്ടു!
പ്രിയമേറുമെന്റെ വിരഹച്ചൂടിനാൽ
വിയത്തിടുമവസ്പന്ദനം.
ഇവനൊഴിഞ്ഞവർക്കെവിടെജ്ജീവിത-
മവളെക്കൂട്ടാതിയന്നം?
ഉലകിൻ നാഥനെന്തിനു വിധത്തിലെൻ
നിലയ്ക്കു കോട്ടംവരുത്താൻ?
ഗുരുഭക്തിയെന്ന കടിഞ്ഞാണിൽപ്പെട്ടോ
പരിചോടവളടങ്ങി?
ധനികനാം വരനന്നകുലമോ
മനമവർക്കു തിരിഞ്ഞു?
രമണീയ രൂപപ്രഭം നിമിത്തമോ
രമണിയിവനെയിട്ടു?
ഗുണഗണമെന്നിലണുവുമില്ലെന്നായ്
പ്രണയിനിയോർത്തുപോയോ?...
ഇതുവിധമെന്നെപ്പിരിഞ്ഞതിൽപരം
ചതിയിനിയെന്തുവേണ്ടൂ?
'ചപലമാരാണു യുവതിക'ളെന്ന-
തപകടമറാസത്യം.

ഇനിമേലിലെന്റെ ഹൃദയപുഷ്പത്തിൽ
വനിതയാം വണ്ടിരിക്കാ;
സുമശരത്തളം കാമനീക്ഷണം
മമ ചിത്തമതിലേല്ക്കാ;
അബലമാരുടെ മനോഹരലാസ്യം
കബളമറാതായോക്കാ;
ലലനമാരുടെ തൻ വശീകര വക്ഷ-
സ്ഥലമിവനെ ഞെരുക്കാ;
തരുണികളൊട്ട സഹവാസമിനി-
യൊരുനാളുമിവനില്ല!!

(പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.)

ഒരു മയൂഖസവാരി

പി. ദാമോദരൻപിള്ള.

കാട്ടുകതിരയെ പിടിച്ചു മരുക്കി അതിന്റെ പുറത്തു ചാടിക്കയറി ഓടിച്ചുപോയ ആദ്യത്തെ മനുഷ്യൻ ആരായിരുന്നാലും അവൻ അത്ര മോശക്കാരനൊന്നുമല്ല. വഞ്ചിയിലും, വണ്ടിയിലും ഉള്ള സവാരി ഒരു പരിഷ്കാരം തന്നെയെങ്കിലും കുതിരപ്പുറത്തെ സവാരി കുറെ കേട്ടിയാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കുതിരസ്സവാരിക്കാരനെ ജയിച്ചതു് വിമാനസവാരിക്കാരനായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഒരു രശ്മിയുടെ മുകളിലേറി സവാരിചെയ്യുക—അതു് ഇതുവരെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ഒരുവേള പരിഷ്കാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരാക്രമത്തിനിടയിൽ മനുഷ്യൻ അതും സാധിച്ചെന്നു വരുന്നുക്കാം. ഏതായാലും ആ മനുഷ്യന്റെ മുന്നോടികളാകാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതൊരു കാര്യം തന്നെ.

നല്ല തെളിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ ആകാശം! പണ്ടാരോ പറഞ്ഞതുപോലെ അവിടെ എന്തൊരു കാര്യമാണ് "അക്ഷിലക്ഷീഭവിക്കുന്നതു്"! ഒന്നു നോക്കിയാൽ കുറെനേരം നോക്കിപ്പോകും. ഒരിടത്തു നോക്കിയാൽ പലേടവും കണ്ടുപോകും. ധിസ്സയം, അമ്പരപ്പു്, ഇവയിലേതാണ് നമ്മെ അടിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു നിശ്ചയമില്ല. അക്കാണുന്നതെല്ലാം പണിചെയ്യുവച്ചകൈകളേതെന്നാണു ഒരു കവിയുടെ സംശയം. ജഗദീശ്വരിയുടെ കന്തളകലാപത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന കുസുമകലാപമെന്നായി മറെറാരാൾ. ആകപ്പാടെ സർവ്വത്ര ഒരു കനകധൂളിപ്രസരം തന്നെ. ഇടയ്ക്കിടെ ചില വജ്രഖണ്ഡങ്ങൾ, മരതകഖണ്ഡങ്ങൾ, എന്തിനു്, നവരത്നഖണ്ഡങ്ങൾ. മിന്നുന്നു, മിന്നുന്നു, വിളങ്ങുന്നു, തിളങ്ങുന്നു, പെടുന്നു. ആകെയൊരു കോലാഹലം!

പക്ഷെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ദൃഷ്ടി പായപ്പെട്ട കവിയുടേതല്ല. കവിയെന്തറിയാം!

അവിടെയെങ്ങും പൂവുമില്ല. പുഷ്പവുമില്ല. അക്കാണുന്നതെല്ലാം നക്ഷത്രങ്ങളാണ്, ശതനക്ഷത്രങ്ങൾ. ചിലതിനു തെളിച്ചം കുട്ടും. ബാക്കി മങ്ങിയിരിക്കും. അത്രമാത്രം.

തെളിഞ്ഞ നക്ഷത്രങ്ങൾ അകലമില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അതോ അവയ്ക്കു് വാസ്തവത്തിൽ തെളിച്ചം കൂടുതലുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണോ? ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പലതരത്തിലും പരീക്ഷിച്ചു നോക്കി. ഇപ്പോൾ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണു പരീക്ഷണം നടക്കുന്നതു്. ഏതായാലും വെറും ഇരുട്ടിലല്ല എന്നു സമാധാനപ്പെടാം.

ഒരു നക്ഷത്രം സ്വതേ കൂടുതൽവെളിച്ചം വിതറുന്നു എന്നു വരാം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അകലം ചുരുക്കമാണെന്നും വരാം. അതെങ്ങനെയായാലും കൂടുതൽ തെളിച്ചമുള്ള നക്ഷത്രത്തിനു കൂടുതൽ ചൂടുണ്ടു്. ഇരുമ്പിനു ചൂടുകൂടുമ്പോൾ ആദ്യം അതു് ചെന്നിറമാകും; പിന്നെ വെളുക്കും. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ കായ്ത്തിലും ഇതുശരിയാണു്. അതിനാൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ തോതു പരിശോധിച്ചാൽ നക്ഷത്രത്തിന്റെ തെളിച്ചത്തിനു കാരണം അതിന്റെ ചൂടാണോ, അടുപ്പമാണോ എന്നു തീരുമാനിക്കാം. പ്രകാശപരിശോധന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ അകലത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

വെറും കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാവുന്നതു് ആകെ 6000 നക്ഷത്രങ്ങളോളമാണു്. ദൂരദർശിനിയിൽ കൂടി ഏതാണ്ടു് 20 ലക്ഷം നക്ഷത്രങ്ങൾ വരെ കാണുന്നുണ്ടു്. കണ്ണുകൊണ്ടുമാത്രം കാണുന്നനക്ഷത്രങ്ങൾക്കു മതിയായ തെളിച്ചമുണ്ടായിരിക്കണ

മല്ലോ, എന്നാൽ അതു തെളിച്ചത്തിൽ പത്തു ലക്ഷത്തിലൊരാശം മാത്രം തെളിച്ചമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളേപ്പോലും ദൂരദർശിനി കാട്ടിത്തരുമെന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്നു് അവിടവും കടന്നു്, 10 കോടിയിലൊരംശം തെളിച്ചമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളേത്തന്നെയും കാണത്തക്ക ദൂരദർശിനി അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. മുരുക്കത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വിസ്താരവും, അതിരും, വഴികളും, ഇടവഴികളുമെല്ലാം കണ്ടു പിടിച്ചു, അളന്നു കുറിച്ചു്, കുറിയിട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണെന്നു വേണം പറയാൻ.

ഒരു രശ്മിയുടെ ഭയഗം ഒരു സെക്കൻഡിൽ 186000 മൈലാണെന്നും, അങ്ങനെ അതു് ഒരു വർഷം പായുന്നതിനുമാണു് "പ്രകാശവർഷ"മെന്നും പലരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും. ഇത്രത്തോളം വേഗമുള്ള ഒരു വാഹനം പ്രപഞ്ചത്തിൽ മറ്റില്ല. അതു കൊണ്ടാണു സവാരി അതിന്റെ പുറത്തു തന്നെയായിക്കളയാമെന്നു മനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുമെന്നു് അദ്യമേ ഒന്നു ഭയപ്പെട്ടതു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റംവരെ ഒന്നു കറങ്ങണമെന്നു കരുതുന്നവർക്കു രശ്മിതന്നെയും മതിയായ വാഹനമാകയില്ലതാനും അതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചവിസ്തൃതി.

സൂര്യനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു രശ്മിക്കു് ഭൂവലയത്തെ ഭേദിക്കാൻ എട്ടുമിനിട്ടു മതി. സൌരയൂഥത്തിനു വെളിയിലായാൽ പിന്നീടുള്ള യാത്ര സഹാറാ മരുഭൂമിയിലൂടെയെന്നപോലെ ഏകാന്തതയിലൂടെയാണു്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ, ഏതാണ്ടു സൂര്യനോളം പ്രകാശമുള്ള അൽഫാ സെൻറൗറിസ് (ത്രക്കേട്ട)എന്ന നക്ഷത്രത്തിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കു് നാലുവർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അഥവാ, അൽഫാസെൻറിസ്സിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം നാലു ദീപ്തിവർഷമാണു്.

പിന്നെയും മുന്നോട്ടു പോയാൽ അതുപോലുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾ പലതും ഇടയ്ക്കിടെ കണ്ടുമുട്ടും. ഏതു ദിക്കിലേക്കുള്ള യാത്രയിലും അവ കാണാതിരിക്കയുമില്ല. അവിടെയെങ്ങും തൽക്കാലം നമുക്കു യാത്ര നിർത്തിയിറങ്ങാൻ സാധകാശമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഒരു താൽക്കാലിക യാത്രാസ്ഥാനമായി കരുതാവുന്നതു സിറിയസ് എന്നവെള്ളനക്ഷത്രത്തെയാണു്. അതാണു തിരുവനന്തപുരം കൊല്ലം ലൈനിലെ ഒരു ചെറിയ ആറ്റുങ്ങൽ, അല്ലെങ്കിൽ കടയ്ക്കാവൂർ. ഈ അലങ്കാരം അത്രഭംഗിയായില്ലെന്നു എനിക്കു തന്നെ അറിയാം. എന്തെന്നാൽ സിറിയസ്സി(വ്യാധൻ)ലെത്തിയാൽ യാത്രയുടെ പകുതിപോയിട്ടുണ്ടു്, ഒരംശംപോലുമാകയില്ല. എങ്കിലും ചിലപ്പോൾ ചില വർഷങ്ങൾ അലങ്കാരങ്ങൾ കൂടാതെ പലർക്കും ഒന്നുംപറയാൻ സാധിക്കാതില്ലെന്നു വന്നിട്ടുണ്ടു്. സിറിയസ്സിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കു് 9 വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കും.

ഇവിടം മുതൽ ആ മാതിരി വിരാമസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രം നിന്നാൽ, പിന്നെ എത്തുന്നതു് വീഗാ എന്ന നക്ഷത്രത്തിലാണു്. അതിനു വർഷം 25 വേണം. അനന്തരമുള്ളയാത്രയ്ക്കു മനുഷ്യായുസ്സുകൊണ്ടു മതിയാകയില്ല—വേഗം അത്ര കൂട്ടുകയാൽ പാലും, എന്തെന്നാൽ കാത്തിക നക്ഷത്രത്തിലെത്താൻ അക്കണക്കിനു് 600 വർഷം വേണം. ഈ വയ്യാവേലിക്കൊന്നും പോയിട്ടു കായ്മില്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നുമായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഇറങ്ങിപ്പോയല്ലോ എന്നാണൊരു സമാധാനം.

പക്ഷെ, കാത്തികയ്ക്കപ്പുറമുള്ള നാടു് കറെയൊക്കെ അപരിചിതമാണു്. അവിടെ നക്ഷത്രങ്ങളെ അത്ര അധികം കണ്ടുമുട്ടുകയില്ലത്രേ. ആ കാശഗംഗയുടെ നേക്കാണു നമ്മുടെ പാല്വിലെങ്കിൽ 20,000 വർഷം കൊണ്ടു് അങ്ങകലെ ഒരു നക്ഷത്രപഞ്ജരം കണ്ടെത്തും. അതു നോക്കിനിൽക്കാതെ നേരെയങ്ങു പോയാൽ സൂര്യാദികൾ അടങ്ങിയ നമ്മുടെ ഈ നക്ഷത്രപഞ്ജരത്തിന്റെ അവസാനപരിധിയിലെത്താം. അപ്പോഴേയ്ക്കു് ഒരു ലക്ഷം വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യും.

അതിനപ്പുറം കാണുന്നതു നക്ഷത്രങ്ങളെയല്ല, നക്ഷത്രപഞ്ജരങ്ങളെയാണു്. ഇവ ഓരോന്നും

ഓരോ പ്രപഞ്ചമാണു് എന്നു പറയണം. ഓരോ അണ്ഡമല്ല, അണ്ഡഭാണ്ഡമാണു്. ഇത്തരം അനേകം പ്രപഞ്ചങ്ങളെപ്പറ്റി എയിൻസ്റ്റീൻമുതലായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. അണ്ഡഭാണ്ഡങ്ങളെല്ലാം ഉദരഭാണ്ഡത്തിൽ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ജഗദീശ്വരിയെ സങ്കല്പിച്ച ഭാരതീയർ അക്കഥയും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്നാണു തോന്നുക. നമ്മുടെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബ്രഹ്മാവിനു തല ആകെ മൂന്നോ, നാലോ മാത്രമേയുള്ളു. പക്ഷെ വേറെ ചില പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെ ബ്രഹ്മാക്കൾക്കു തല ദശകണക്കിനും ശതക്കണക്കിനുമാണു്. ഈ സങ്കല്പങ്ങൾ വെറും അർത്ഥശൂന്യമല്ലെന്നാണു ക്രമേണ വെളിപ്പെടുന്നതു്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രപഞ്ചങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ അകലങ്ങൾ പറയാമെന്നല്ലാതെ സങ്കല്പിക്കുക എളുപ്പമല്ല. ഒന്നു് ഒരു ലക്ഷം ദീപ്തിവർഷം അകലെ, മറ്റൊന്നു് അതിന്റെ ഏഴിരട്ടി അകലെ മൂന്നാമത്തേതു് 9 ഇരട്ടിയും. ഇപ്രകാരം 5 കോടി ദീപ്തിവർഷം അകന്നിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചങ്ങൾപോലും കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിലും നക്ഷത്രങ്ങൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അഞ്ചു കോടി പ്രകാശവർഷം അകന്നിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ കണ്ടു കഴിയുന്നതോടെ നമ്മുടെ കാഴ്ചയുടെ പരമാവധിയിലെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനപ്പുറം എന്താണെന്നറിയില്ല; വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റൊരു ബ്രഹ്മാണ്ഡമായിരിക്കും. പ്രപഞ്ചങ്ങൾ പലതുമടങ്ങിയ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിൽ ക്ഷുദ്രതയൊന്നും അതിനപ്പുറത്തെപ്പറ്റി അറിയാനുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഒന്നു മില്ലാത്തവെറും അകാശശൂന്യമാണു് അപ്പുറമെങ്കിൽ പിന്നെ ഒന്നും അറിയേണ്ടതായിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിലും, ഒന്നു മില്ലെങ്കിലും ഒന്നുപോലെ എന്ന നിലയാണു് അവിടെ ശേഷിക്കുന്നതു്.

എയിൻസ്റ്റീൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡം തന്നെ ഗോളാകൃതിയിലാണെന്നു എയിൻസ്റ്റീൻ പറയുന്നു. അതെ; അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അണ്ഡം എന്ന പഴയപേരിനും അർത്ഥമില്ലല്ലോ. ഈ ഗോളം പരിമിതമായിരിക്കാം. അതേ സമയം അതിനു് അവസാനവുമില്ല. ഒരു പന്തിന്റെ മുകളിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതു് ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചാലും പന്തിന്റെ അവസാനം കണ്ടെത്തുകയില്ല. അതുപോലെയാണു നമ്മുടെ പ്രപഞ്ചവും. അതു് അനാദ്യനന്തമാണു്. പക്ഷെ ക്ലിപ്തവുമാണു്.

ഇങ്ങനെ പ്രപഞ്ചം ഗോളാകൃതിയിലാണിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിനു വെളിയിലെന്താണുള്ളതെന്നു കാണാൻ നമുക്കു് ഒരു കാലത്തും സാധിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ എറുമ്പിനെപ്പോലെ എത്ര കറങ്ങിയാലും, പുരോഗമിച്ചാലും, ഓടിയാലും, ചാടിയാലും, നാം പ്രപഞ്ചവലയത്തിൽ തന്നെ ശേഷിക്കും. അതു വിട്ടുപോകാൻ സാധിക്കയില്ല. അകാശം തന്നെ വളഞ്ഞുമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പാഞ്ഞിലെല്ലാം അകാശത്തിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, അതിന്റെ വൃത്തത്തെ ഭേദിക്കാൻ ഒക്കുകയില്ല. പിന്നെങ്ങനെയാണു് അതിനു വെളിയിലുള്ള മറ്റു ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുന്നതു്?

ദൂരെയുള്ള വസ്തുക്കൾ കാഴ്ചകൊണ്ടാണു് അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു് എന്നു പോതുവേ പറയാം. കാഴ്ച എന്നതു് ഒരു രശ്മിസഞ്ചാരത്തിന്റെ ഫലമാണു്. ഒരു വസ്തുവിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മിതരംഗം കണ്ണുകളിൽ പ്രവേശിക്കാതെ കാഴ്ച എന്നതുണ്ടാകയില്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനു വെളിയിലുള്ള വസ്തുക്കൾ കാണണമെങ്കിൽ, അവയിൽ നിന്നു രശ്മി പുറപ്പെട്ടു നമ്മുടെകണ്ണുകളിൽ പതിക്കണം. ഇതാണു് തീരെ നടപ്പില്ലാത്ത കാര്യം. എന്തെന്നാൽ അകാശം വളഞ്ഞുമായിരിക്കുന്നതിൽ, അതിന്റെ വിടുരപരിധിയിൽ വന്നു ചേരുന്ന രശ്മി പന്തിന്റെ മുകളിലെ എറുമ്പിനെപ്പോലെ വൃത്തത്തിൽ ചുറ്റിനും കറങ്ങുന്നതല്ലാതെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഈ പ്രപഞ്ചം

മറ്റയാണോ, അതോ പല പ്രപഞ്ചങ്ങൾചേർന്ന ഒരു സംഘടനയുടെഅംശമാണോ എന്നറിയാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല.

വെളിയിൽ നിന്നു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബാഹ്യപരിധിയിൽ വന്നെത്തുന്ന രശ്മിക്ക് ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആകാശം തന്നെ വളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്. അതിന്റെ മറ്റൊരു ഫലം ഉള്ളിൽനിന്നു വെളിയിലേക്ക് പോകാനും സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാണെന്നു സൂക്ഷിപ്പിക്കയും ചെയ്തു വെള്ളത്തിലെ ജീവിക്ക് അതിൽ എന്തെല്ലാം തരത്തിൽ വ്യാപരിക്കാമെന്നിരുന്നാലും വെളിയിൽ കടക്കാൻ എളുപ്പമില്ല. അങ്ങനെ കടക്കുന്ന ജീവികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു മറ്റൊരു കാര്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ, ആ ജീവികൾ ഒരു കാലത്തു വെള്ളത്തിനു വെളിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരോ, അങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ പ്രത്യേകം പരിചയം സമ്പാദിച്ചവരോ ആയിരിക്കും. വെറും ജലജീവികൾക്ക് ജലത്തിനു വെളിയിൽ ചാടാൻ എളുപ്പമില്ല. പ്രപഞ്ചവാസികൾ മറ്റൊരു പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കു ചാടണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതും ദുസ്സാധ്യം തന്നെ. പ്രപഞ്ചത്തിനുള്ളിൽ ആകാശത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലാത്ത വ്യാപാരമെല്ലാം അവർക്കു സാധിക്കും. അതിന്റെ ബാഹ്യപരിധിയിലെത്തുമ്പോഴറിയാം ആകാശവൃത്തത്തിന്റെ വളവ് അനുസരിച്ചു നാമും സഞ്ചരിക്കുകയെന്നല്ലാതെ വെളിയിൽ കടക്കുക എന്നൊരു കാര്യമേയില്ലെന്ന്. പന്തിനുള്ളിൽ മാത്രം ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ജന്തു വെളിയിൽ എത്തിയാലും പന്തിന്റെ രൂകളിലൂടെ വൃത്താകൃതിയിൽ മുറിച്ചുസഞ്ചരിക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യുകയുള്ളു.

ഇതിനിടയിൽ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു പ്രപഞ്ചം സങ്കല്പസാദ്ധ്യമല്ലാത്ത വേഗത്തിൽ തുടരെ വികസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നാണ്. അകലെ കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെല്ലാം നമ്മിൽനിന്ന് ആ വേഗത്തിൽ പറന്നകന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണത്രേ. ഒരു സെക്കൻഡിൽ അനേകായിരം മൈൽ വേഗത്തിലാണ് ഈ വികാസം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ നാം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിർത്തിയിൽ എത്തുക എന്നൊരു സംഗതി തന്നെ നടപ്പില്ല.

ഫ്രാൻസിലെ പോയാൽ കറേ എന്ന മഹാഗണിതജ്ഞൻ ഇതിനെ ഭംഗിയായി വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭൂമി മുരുണ്ടിരുണ്ടു പരികയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അതിന്റെ അതിർത്തിയിലെത്താൻ ഓടുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ അതേ വേഗത്തിൽ സദാ മുരുണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അയാൾ ഓടുമ്പോഴും പുരോഗതിയില്ലാതെ നിന്നേടത്തുതന്നെ നിൽക്കുകയേ ഉള്ളു. പിന്നെങ്ങനെയാണു ലോകത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെത്തുന്നതു്? വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെത്താനുള്ള ശ്രമവും കലാശിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെതന്നെയാണു്. പ്രപഞ്ചവും ആളും തുല്യനിരക്കിൽ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ആ സംഭവം അറിയാൻ തന്നെയും സാധിക്കയില്ല. ഒരേ വഴിക്ക്, സമാന്തരമായി, ഒരേ വേഗത്തിൽ പായുന്ന രണ്ടു വാഹനങ്ങളിലിരിക്കുന്നവർക്ക് രണ്ടിന്റേയും സഞ്ചാരവേഗം അറിയാൻ സാധിക്കാത്തതുപോലെ, എന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭ്യൂഹങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും തൽക്കാലത്തേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അവയ്ക്കൊന്നിനും പാശ്ചാത്യമായ എന്തെങ്കിലും വിലയുണ്ടെന്ന് ആരും വിചാരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊരു നിത്യസത്യം ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടെന്നല്ല, ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തന്നെ, പോയിൻകറേ പറയുന്നു. സയൻസിന്റെ യത്നം സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുകയല്ല, പ്രകൃതിയിലെ ഭാവങ്ങൾക്ക് ഒരു വ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിക്കുകമാത്രമാണ്, എന്നു്.

ശാന്തിയെങ്ങു?

ടി. എൻ. ആർ. അമ്മ, ബനാറീസ്.

"ശാന്തി, ശാന്തി" യെന്നോതി മരീചികാ-
ഭ്രാന്തിപൂണ്ടു ദുർമ്മോഹമരുവിലും,
യൻവിപത്തിന്റെ വെള്ളിടിമാലകൾ
യന്നുവീഴ്കാനായത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടും
പാവനസ്നേഹമൊക്കെയുഞ്ഞൊരാ-
പ്പാപശൈലക്കൊടുമുടിത്തുമ്പിലും,
ദുർമ്മദത്തിൻതിരകളാടുന്ന ദുഷ്-
ക്കർമ്മസിന്ധുവിൻ ക്രൂരതരംഗത്തട്ടിലും,
പാരതന്ത്ര്യത്തുരുകിലും, മർദ്ദന-
ക്കാരിരുമ്പുകൈ വീഴുമിടത്തിലും,
നീതിനീട്ടിടും നിർമ്മലരശ്മികൾ-
ക്കേതുമെട്ടിലും സ്വാഗതമോതാതെ
പാതിരാത്രിയായെന്നും കഴിഞ്ഞിട്ടും
മാടകോധികാരത്തിൻ യന്ത്രത്തിലും,
ഹാ! തിരഞ്ഞു വിരഞ്ഞു നടക്കയായ്
പ്രേതഭാവവശഗനായ് മാനവൻ!
സ്വാർത്ഥബിന്ദു വളർന്നുവളർന്നു തൻ
ഗാത്രമാകെ നിറഞ്ഞു കൂർക്കയാൽ
മർത്ത്യനല്ലേ മറുപ്രതനർഗ്ഗളമാം
നിത്യസത്യപ്രഭാവപ്രദീപിക!
തൻകരിനിഴൽപ്പാട്ടിൽ മറഞ്ഞൊരാ-
പ്പൊൻകിനാവായവനെങ്ങനെ കണ്ടിട്ടും?

സ്വസംഗപരിത്യാഗികൾ പണ്ടു
പർവ്വതത്തിൽ തപംചെയ്ത വാണുപോൽ;
നാലുകല്പുതിൽക്കള്ളിൽ പരിമുഖ-
ന്നുലുചാത്തുയോരിന്നും ജപിപ്പുപോൽ;
അർഷലോകഭരണകൂടസ്ഥരു-
മാശയോടെ ജപിപ്പതുമില്ലയോ?
എങ്കിലുമപ്രണവസത്രുപിനി-
ക്കൊന്നു തോന്നിയോ പ്രത്യക്ഷമാകയാൽ!
ഹാ! മനുജന്റെ തെറ്റീ,യവനേതോ
ധൂമികകൊണ്ടു കാണ്മതില്ലൊന്നുമേ.
നിത്യനാക മീമന്നിൽപ്പുതുക്കുവാൻ
പുത്തനാം യുഗമൊന്നുദിച്ചീടണം!

ജീവിതമൊരു മിത്ഥ്യയെന്നോതിടും
നാവുകൾക്കു പ്രണാമമെന്നേയുള്ളുമായ്;
ഇഷ്ടകൃതിയെ വിശ്വസിയ്ക്കാത്തവ-
രുള്ളുറം ചെന്നു സത്യം രചിക്കട്ടെ;
ആയതേക്കാളെനിക്കീ മഹിയിലെ-
പ്പീരജീവിതമാണു പ്രിയങ്കരം!
സാദ്ധ്യമോ മന്നിലിന്നിപ്പുതുക്കുവാൻ
യോജ്യമാമൊരു നൂതന ജീവിതം?
സാദ്ധ്യമെന്നുഞാൻ വിശ്വസിപ്പൂ; പര-
രാജ്യമോഹികളങ്ങൊട്ടുചെല്ലട്ടേ!

രണ്ടു തട്ടികൾ—പ്രാചിപ്രതീചിക-
ളുണ്ടു പാരാം തുലാസ്സിന്റെ തുമ്പിലായ്;
സ്വാർത്ഥലോലുപമാം കരത്തണ്ടിനാൽ
ശാസ്ത്രരൂപിയായ് മഹാദുര
മാരകോപകരണങ്ങൾ രണ്ടിടം
വാരിവീഴ്ത്തുന്നു തുല്യമായ്ത്തീർക്കുവാൻ.
ഒന്നു താഴംപൊഴുതിലുയർന്നിട്ട-
മന്യമീ മട്ടിലഞ്ഞുപോയ് സൂചിക;
ഭീതമായ് മർത്ത്യചിത്തമിതുവിധം
നൂതനായുധജാലം നിരക്കവേ!
അത്തുലാസ്സിന്റെ കമ്പൊന്നൊടിയുകിൽ
പാർത്തലമൊരു പാഴ്ച്ചുടലക്കളം!
നാശഗർത്തത്തിലാണ്ടുപോം മർത്ത്യനി-
ന്നാശയോ ശാന്തിയെങ്ങെന്നു കാണുവാൻ?
മാനവാ, നിൻസവിധത്തിലെങ്ങനെ
മാനവാനി വരിപ്പാനവർവരും?

യിസുരിച്ചു നീ നിൻ മഹത്വത്തിനെ;
സ്തോമാക്കി നീ നിൻ യിവേകത്തിനെ.
ചുട്ടെരിച്ചുകളയുകയോധന-
ച്ചട്ടയൊക്കെ നീ മത്സ്യനായ്ത്തീരുവാൻ!
തട്ടി രണ്ടുമൊഴിക്ക,യെന്നാകിലേ
യിട്ടിമാഗ്ഗ യിപത്തിന്റെ ഭീതികം!
യിശ മായുസ്സനം ചുരത്തുന്ന വെൺ
ശാശ്വതസ്സേഹദുഗ്ദ്ധം നുകരുക!
യാംപ്പിടിയിലെ മുഷ്ടിയയഞ്ഞതിൽ
യാച്ചിടട്ടെ നീരണിമാലകം!
തീവെടിയുണ്ടയുപ്പാൻ കൊതിച്ചു വൻ
വായ്പിളന്നൊരായന്ത്രികത്തോക്കുകം
ചെത്തിമൊട്ടുകം തൂവും കരയ്ക്കു-
ക്കുററികളായ്ച്ചമയട്ടെയിന്നിമേൽ!

ഹാ! സമത്വം മണിച്ചെണ്ടുമായ്വരും
മാനസമാനമുഷസ്സെന്നുദിച്ചിട്ടും!
ഹാ! സമാധാനശംഖൊലി വീശുവാൻ
പൂമരന്താനിലനെന്നുണർന്നിട്ടും!
ജന്മഭീതിയാം കാളാംബുടങ്ങളിൽ
കൺചുകപ്പിച്ചുലകും യിശാചികേ,
എന്നുനീയൊരു തങ്കക്കതിരണി
പ്പൊന്നുഷ തേരിലെത്തുന്ന ദേവിയാം!
അന്നുമർത്ത്യൻ പരസ്പരം യിശ സി-
പ്പൊന്നുചേന്നിട്ടും സംസ്കാരവേദിയിൽ!
അമ്മണിമയമണ്ഡപത്തിങ്കലേ
അംബ—ശാന്തി—യും ദർശനമേകിടും!

ആ നവീന പ്രഭാതം പൊഴിഞ്ഞിടും
പൂമഴയാൽ കുളിക്കും മഹീമുഖം;
പച്ചപ്പട്ടുടയാടചാർത്തി സ്വയം
യുത്തമാടിടും പാടപ്പുരുഷകം;
വന്നിടുംമുദാ മുററത്തു നെന്മണി
തിന്നുവാൻ വെള്ളമാടപ്പിറാവുകം;
ചെന്നിറമ്പുവണിയും ശിരസ്സുക-
ളുന്നമിപ്പിച്ചു കൂകിടും കോഴികം!
അന്നു ശാന്തിയാം ദേവത സൌഖ്യത്തിൻ
പൊന്നിറ പറയച്ചിടും ഭൂമിയിൽ!
അന്നുശാന്തിയാം ദേവി സമതതൻ
പൊന്നില യിളക്കു ജ്വലിപ്പിച്ചിടും!
പാവനസ്നേഹധാരയാലായിരം
ത്യാഗത്തിൻ പൊൻതിരികകം തെളിഞ്ഞിടും!

"പ്രശ്നാനുഷ്ഠാന പദ്ധതി"

(ഒരു വിശിഷ്ട ഫലിത ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥം)

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ച് പ്രാചീനവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവശ്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതും ശ്രദ്ധങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും പ്രശ്നമാർഗ്ഗം മുതലായ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതുമായ മുഷ്ടിപ്രശ്നം, സാദ്ധ്യപ്രശ്നം മുതലായ പല രഹസ്യ വിഷയങ്ങളടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ജ്യോതിഷവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കും എന്നു മാത്രമല്ലാ, എഴുത്തറിയാവുന്ന ഏവർക്കും പരസഹായംകൂടാതെതന്നെ ഇതിലെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്, **'ഗണിത വിദ്വന്മണി'** പുലിയൂർ ബ്രഹ്മശ്രീ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ "ദൈവജ്ഞതോഷിണി" എന്ന ലളിതമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു വില 8 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ആരോഗ്യപംക്തി

ഹൃദയസ്തംഭം (Heart-failure.)

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്,

അരോഗദൃഢഗാത്രനെന്നു തോന്നുംവണ്ണം സ്വതസ്സുമായി ദിവസവൃത്തി കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ പെട്ടെന്നു് അവശരായി മരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു വരുന്നു. ശരീരവിജ്ഞാനത്തിൽ പ്രാമാണികരെന്നു കരുതപ്പെട്ടുന്ന ഡാക്ടറന്മാർ പരിശോധിച്ചു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു ഹൃദയസ്തംഭമാണു് മരണകാരണമെന്നു്. പത്രം മുടങ്ങാതെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവക്കു് ഹൃദയസ്തംഭം മൂലമുള്ള മരണത്തിന്റെ വിവരം ദിനം പ്രതി കുറഞ്ഞതു് ഒന്നെങ്കിലും വായിക്കുവാൻ കഴിയും. അത്രയ്ക്കു സ്വാഭാവികമായ ഒരു മരണകാരണം പോലെ ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതു—പ്രത്യേകിച്ചും സമുദായത്തിന്റെ സുഖലോലുപമായ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ.

ആയുർവ്വേദവൈദ്യൻ ഹൃദയസ്തംഭത്തെ മരണകാരണമായല്ല, പ്രത്യുതമരണമായിത്തന്നെയാണു കണക്കാക്കുന്നതു്. എന്തു കാരണവശാൽ വന്നുകൂടുന്നതാണെങ്കിലും മരണത്തിൽ ഹൃദയം പ്രവർത്തിക്കാതെ സ്തബ്ധമാകുമല്ലോ. ഇങ്ങനെ അകാരണമോ എന്നു തോന്നുമാറുണ്ടാവുന്ന ഹൃദയസ്തംഭത്തെക്കുറിച്ചു് ആയുർവേദം എന്തു പറയുന്നു എന്നു നോക്കാം.

ആയുർവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സന്ന്യാസം എന്നൊരു രോഗത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. കാരണവും ലക്ഷണവും മറ്റും ആലോചിക്കുമ്പോൾ അതു തന്നെയല്ലേ ഈ ഹൃദയസ്തംഭം എന്നു സംശയിക്കുവാൻ ധാരാളം വകയുണ്ടു്.

"വാഗ്ദേഹമനസാം ചേഷ്ടാ—
മാക്ഷിപ്യാതിബലാമലാഃ
സന്ന്യാസം സന്നിപതിതാഃ
പ്രാണായതനസംശ്രയാഃ
കുർവന്തി തേന പുരുഷാഃ
കാഷ്ഠഭൂതോ മൃതോപമഃ
ത്രിയേത ശീഘ്ര്യം ശീഘ്ര്യം ചേ-
ച്ഛികിത്സാ ന പ്രയുജ്യതേ "

ഏറ്റവും ബലമുള്ളവയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളമലങ്ങൾ (toxins) ഒത്തുചേർന്നു പ്രാണന്റെ അധിഷ്ഠാനത്തെ പ്രാപിച്ചു, മനസ്സു, വാക്കു്, ശരീരം ഇവയുടെ ചേഷ്ടകളെ ഇല്ലാതാക്കി സന്ന്യാസം എന്നപേരായരോഗത്തെയുണ്ടാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു രോഗിമരിച്ച ആളുകളുടെ മാതിരി തട്ടിപോലെ കിടക്കുന്നു. അതിവേഗത്തിൽ ചികിത്സിച്ചില്ലെങ്കിൽഉടനേതന്നെ മരിക്കുകയുംചെയ്യും. സുശ്രുതൻ :'നൈവ വിബുധ്യതെയഃ" (ഉണരുകതന്നെ ചെയ്യാത്തവൻ)ഭട്ടാരഹുച്ചികിത്സ്യഃ"(ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുവാൻ തന്നെ ഞെരുക്കമുള്ളവൻ) എന്നു പറഞ്ഞു് ഈ രോഗത്തിന്റെ ഭയങ്കരത്വത്തെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കുതിന്നമൺകട്ടപ്പെള്ളത്തിൽ വീണാൽ, അതിനെ ഉതിരാതെ രക്ഷിക്കുവാൻ എത്ര പാടുണ്ടോ അത്രബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു് സന്ന്യാസ

രോഗത്തിൽപ്പെട്ടയാളെ ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കുവാൻ.

ഇതു ഭയങ്കരമായ ഈ രോഗം കാരണം കൂടാതെ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഈ യന്ത്രത്തിൽ മൂന്നുരോഗങ്ങളും, അവാന്തരഭേദങ്ങളോടെ, ഉണ്ടു്—മദം, മൂർച്ഛായും, സന്ന്യാസം. മദം:—എന്നുള്ളതിനെ ലഘരിഎന്നുകരുതിയാൽമതി. പക്ഷെ താൽക്കാലികമായ മദ്യാദ്യുപയോഗം കൂടാതെ തന്നെ ലക്ഷണങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണു് മദമെന്ന രോഗം. മൂർച്ഛായും അതിലും ഗൌരവം കൂടിയതാണു്. ബോധക്കേടു്—നിസ്സംജ്ഞതതന്നെ. ഉണ്ടാവും. മൂർച്ഛായത്തിന്റെ മൂർധന്യതയിൽ അപസ്മാരംപോലെ, എന്നാൽ ബീഭത്സചേഷ്ടകം ഒന്നും കൂടാതെ, ബോധം കെട്ടു വീണപോകും. മദവും മൂർച്ഛായവും വന്നും മാറിയും കൊണ്ടിരിക്കും. അവ ചികിത്സചെയ്തു മാറ്റാവുന്നവയുമാണു്. ഈ യന്ത്രത്തിലെ കാരണവരാണു് സന്ന്യാസം. ചികിത്സ ഫലിക്കുവാൻ തന്നെ ഞെരുക്കമാണെന്നു മുമ്പു കണ്ടുവല്ലോ. എല്ലാം വിട്ടെറിഞ്ഞു— സ്വസംഗപരിത്യാഗിയെപ്പോലെ—പോവുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സന്ന്യാസം എന്ന പേരു സാർത്ഥകം തന്നെയായിരിക്കുന്നു ഇവയ്ക്കെല്ലാം കാരണം ഒന്നു തന്നെയെങ്കിലും ശക്തിയനുസരിച്ചാണു് ഭേദം ഉണ്ടാവുന്നതു്. സന്ന്യാസമുണ്ടാവുന്നതിനു മുമ്പു് മദമോ മൂർച്ഛായമോ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. പക്ഷെ മദം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായാണു് അനുഭവം. സ്വതേ ഉള്ള സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യാസം, പെട്ടെന്നുക്ഷോഭം കോപംമുതലായ വികാരങ്ങൾക്കധീനനായവൻ, ആണല്ലോ മദത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണം. പക്ഷെ അതത്രവേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിവാൻ സാധ്യമാവുകയില്ല. പെട്ടെന്നു ക്ഷോഭിക്കുന്നവരായും മറ്റും നാം കാണുന്നമിക്കപേരും മദം പിടിപെട്ടവരാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ വലിയ അസംഗത്യമില്ല. പക്ഷെ അതവരുടെ സ്വഭാവമാണെന്നാണു സാധാരണ കണക്കാക്കാറു്.

ഇനി കാരണത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുക—

"രജോമോഹാഹിതാഹാര—
പരസ്യ സൂസ്രോയോ ഗദാഃ
രസാസൃക്ചേതനായാഹി-
സ്രോതോരോധസമുത്ഭവാഃ.
മദമൂർച്ഛായസന്ന്യാസാ
യഥോത്തര ബലോത്തരാഃ."

രജസ്സു്, മോഹം, അഹിതാഹാരം ഇവയെ നിയമേന ശീലിക്കുന്നവനു്, രസം രക്തം ചേതന ഇവ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്രോതസ്സുകളിൽ തടസ്സം വന്നിട്ടു മേല്പോട്ടു മേല്പോട്ടു ബലാധിക്യത്തോടുകൂടിയ മദം, മൂർച്ഛായം, സന്ന്യാസം എന്നീരോഗങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നു. മദത്തെ അപേക്ഷിച്ചു മൂർച്ഛായവും അതിനേക്കാൾ സന്ന്യാസവും ബലാധിക്യത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു താൽപര്യം.

രജസ്സു്, പൊടി അഥവാ രജോഗുണം. സാധാരണ പൊടിമൂക്കിൽക്കയറുന്നതു കൂടാതെതന്നെ നമ്മുടെ വെട്ടു വഴികളിൽ കാറും ബസ്സും മറ്റും ഓടുമ്പോൾ പറക്കുന്നതും, യന്ത്രശാലകളിൽ നിന്നു പുകയുടെ കൂടേയും മറ്റും പുറത്തുവരുന്നതുമായ പൊടിയുടെ പടലങ്ങൾ കൊണ്ടു കലുഷമായ വായുവാണല്ലോ, പ്രത്യേകിച്ചും പട്ടണങ്ങളിൽ നമുക്കു ശ്വസിക്കുവാൻ കിട്ടുന്നതു്. ഒരു ഫാക്ടറിയിൽ നിന്നും പുറത്തുവന്നിരുന്ന ഗന്ധകം കലർന്നവായു തട്ടി ആ ദിക്കിലെ ആളുകൾ ധരിച്ചിരുന്ന സ്റ്റോക്കിങ്ങ്സിന്റെ നൂലുകൾ കൂടെ ദ്രവിച്ചുപോയതായി ഒരു മാസികയിൽ വായിക്കുകയുണ്ടായി. അത്തരം വായു ശ്വസിക്കേണ്ടതായി വരുന്നവരുടെ അന്തരവയവങ്ങളുടെ ഗതിയെന്താവും? പൊടി അകത്തുകടന്നു ഓരോരോ സ്രോതസ്സുകളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു അടിഞ്ഞു കൂട്ടുകയും ക്രമേണ ആ സ്രോതസ്സുകളിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന രസാദികൾക്കു തടസ്സമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനി രജോഗുണംഎന്നതിനു സ്ഥീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ— അതാണധികം സംഗതം—, കാമക്രോധാദികളായ മാനസിക വികാരങ്ങൾക്കുകാരണമാണു് രജോഗുണം

സത്വഗുണത്തെ യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനോടും തമോഗുണത്തെ അജ്ഞാനത്തോടും ബന്ധിപ്പിച്ചു പറയാമെങ്കിൽ, രജോഗുണം മിഥ്യാജ്ഞാനത്തിനു ഹേതുകമാണു് വേണ്ടതു വേണ്ടതു പോലെയല്ലാതേയും അഹിതങ്ങളെ ഹിതങ്ങളായും കരുതുന്നതിനാണല്ലോ മിഥ്യാജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നതു്. അങ്ങനെ സർവ്വാഗങ്ങൾക്കും കാരണമായ പ്രജ്ഞാപരാധത്തിനു പ്രധാനകാരണം ഈ മിഥ്യാജ്ഞാനഹേതുകമായ രജോഗുണമാണു്. എന്നും വ്യക്തമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്ദ്രിയാർത്ഥങ്ങളുടെ അസമ്യഗ്യോഗത്തിനു പ്രധാനകാരണം മാനസികമായ അസൂയ്യാണല്ലോ. രജോഗുണത്തിന്റെ ലക്ഷണവും ഈ അസൂയ്യായാണു്. സദാ ധരിക്കപ്പെടേണമെന്നു് ആചാര്യനാൽ ഉപദിഷ്ടമായ ലോഭാദികളും ഈ രജോഗുണം നിമിത്തം ഉച്ചൃംഖലങ്ങളായി മാനസികമായ സ്വാസ്ഥതയെ (Mental equilibrium, balance) നശിപ്പിക്കുകയും ആധാരാധേയഭാവബന്ധമുള്ള ശരീരത്തെക്കൂടെ അസ്വാസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മോഹം. ഇതു രജോഗുണം നിമിത്തവും ചില പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉപയോഗം നിമിത്തവും മനസ്സിനുണ്ടാവുന്ന ഭാവഭേദമാണു്. ഏറെക്കുറെ വിഷത്തിന്റെ വീര്യത്തോടുകൂടി ലഹരിയുണ്ടാക്കുന്നവയാണീ പദാർത്ഥങ്ങൾ. പുകയിലയുടെ നാനാതരം ഉപയോഗങ്ങളും ഇതിനുദാഹരണമാണു്. പുകയിലയിലുള്ളനിക്കോട്ടിൻഎന്ന വിഷദ്രവ്യം, സാധാരണ ഒരാൾ ഒരു ദിവസം പുകയ്ക്കുന്ന സിഗററിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്, മരണത്തിനു തന്നെ കാരണമാവത്തക്കതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. കാൻസർ മുതലായ രോഗങ്ങൾക്കും ബാധിയ്ക്കാനുള്ള സാധ്യതഅധികം പുകയില ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്കുണ്ടെന്നു പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തെങ്കിലും അകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനു പുറപ്പെടുമ്പോൾ മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണനിമിത്താൽഅശക്തതഅനുഭവപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ സിഗററു വലിച്ചാൽ മതിയത്രേ. മാനസികമായി അത്രയ്ക്കു നിയന്ത്രണംചെലുത്തുന്നതിനു പുകയിലയ്ക്കു കഴിവുണ്ടു്. മുറുക്കു പുകവലി മുതലായി പല രൂപത്തിൽ പുകയിലയ്ക്കു ഇന്നുള്ള പ്രചാരം ചിന്താശീലരെ ഭയപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. കാപ്പി ചായ, കൊക്കൊ മുതലായി കേവലം ഉന്മേഷത്തിനു മാത്രമായി (Stimulants) ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയിലും മോഹത്തിനു കാരണമായ വിഷാംശങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചാരായം മുതലായി ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന(Intoxicants) വകൊണ്ടു മാനസികമായും ശാരീരികമായും ഉണ്ടാവുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ലല്ലോ. ഇത്തരം വസ്തുക്കളുടെ ഒരു പ്രധാനതരക്കേടു്, അവ ശീലിച്ചു പോയാൽ, അവയിൽ അസക്തി പിന്നേയും പിന്നേയും വർദ്ധിച്ചു വരുമെന്നുള്ളതാണു്. കാപ്പിയും മറ്റും യഥാസമയം കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ ചിലർക്കു തലവേദനയുംമറ്റും ഉണ്ടാവുന്നതിൽ നിന്നു്, അത്തരം പാനീയങ്ങൾ, ശരീരത്തേയും മനസ്സിനേയും എത്ര കണ്ടു കയ്യടക്കിക്കളയുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണു്. ശാരീരികമായ യാതൊരാവശ്യത്തേയും നിവർത്തിക്കാനല്ലാതെ കേവലം ഒരു രസത്തിനു വേണ്ടി ശീലിച്ചു തുടങ്ങുന്ന അത്തരം വ്യസനം 'ലജ്ജനം മൂത്തുരായു, എന്ന കണക്കിൽ ഒഴിച്ചു കൂടത്തക്കതായിത്തീർന്നു പോകുന്നു. ഇത്തരം ദ്രവ്യങ്ങൾ ശീലിച്ചു പോരുന്നവർക്കു മാനസികാധഃപതനത്തിനു പുറമേ ശാരീരികമായ രോഗനിരോധശക്തി ക്ഷയിച്ചു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇക്കാലത്തു വേദനാസംഹാരികളായും മറ്റും കറപ്പു മുതലായവയുടെ വീര്യങ്ങൾ കലർന്ന മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതും ഇതുപോലെ കാലക്രമത്തിൽ വ്യാപത്ക്കാരിയായിത്തീരുന്നതാണു്. ആസ്പ്രോവും മറ്റും ദൈനംദിനാവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരുടെ കഥ ശോചനീയം തന്നെ. ക്രമത്തിൽ അവയുടെ മാത്രകൂട്ടിക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതായി വരുന്നവല്ലോ മരു

ന്നു കച്ചവടക്കാർക്കുടി പെൻസിലിനും എൻ. ഏ. ബി. യും കുത്തിവെയ്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ആരോഗ്യം ഒരു പൂർവ്വസ്ഥിതിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ആശ്ചര്യത്തിനവകാശമില്ല

അഹിതാഹാരം. ഇന്നത്തെ ആഹാരരീതിയെക്കുറിച്ചധികം പറയാതിരിക്കുകയാണുഭേദം. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കുപോലും ആരോഗ്യാനുകൂലമായ ഭക്ഷണക്രമത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾപോലും അശേഷമില്ലെന്നാണു് അനുഭവം തെളിയിക്കുന്നതു്. അശനപാനങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ ചില ആവശ്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ഉപായങ്ങളാണെന്ന സംഗതി തന്നെ ഇന്നു മറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ എന്നു തോന്നും. ശരീരം ആ ആവശ്യങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതു് വിശപ്പും ദാഹവും മൂലമാണു്. എന്നാൽ ഇന്നു് വിശപ്പിനേയോ ദാഹത്തേയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല നമ്മുടെ ഭക്ഷണവും പാനവുമെല്ലാം. ദാഹിച്ചാൽ തന്നെ ഇളനീരും കടിയുന്നവർ ഇന്നു മുരുങ്ങും. നല്ലവണ്ണം വിശന്നല്ലാതെ ഭക്ഷണം കഴിക്കയില്ല. എന്നൊരു വ്രതം വെച്ചാൽത്തന്നെ ഒട്ടുമുക്കാലും രോഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനിർത്തുവാൻ കഴിയും. നാം കഴിക്കുന്ന ആഹാരങ്ങളും ഉണ്ണുംകൊണ്ടും അഹിതങ്ങളായാണു് ഇന്നുകണ്ടുവരുന്നതു്. തങ്ങളുടെ ശരീരരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട പോഷകാംശങ്ങളും ഇല്ലെന്നു വാസനാജന്യമായ ബോധംകൊണ്ടു പുഴുക്കളും പോലും ഉപേക്ഷിക്കുന്ന അരിയാണല്ലോ നമുക്കു രോഷനായി ലഭിക്കുന്നതു്. പുഴുക്കളിൽ നിന്നുള്ള കേടുകറയുവാനാണു് അരിയിത്രവെളുപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്നു് അധികൃതന്മാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പരിണാമം വീണ്ടുമുള്ള വസ്തുക്കളുടെ പ്രകൃതിയാണല്ലോ. സ്വാഭാവികമായി പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ഫലവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ആഹാരത്തിൽ സ്ഥാനമേ ഇല്ല. ഗുണത്തിൽ മാത്രമല്ല മാത്രയിലും നമ്മുടെ ഭക്ഷണം അഹിതമാണു്. നമ്മുടെ ഭക്ഷണത്തിൽ മൂന്നിൽ ഒന്നു നമ്മേയും ബാക്കി ഡാക്ടറേയും പോഷിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ഒരു ചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു വാസ്തവമാണു്. ഇങ്ങനെ സർവ്വഥാ അഹിതമായ ആഹാരംകൊണ്ടു ശരീരത്തിൽ ദോഷങ്ങൾ (Toxins) കോപിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ മലങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നു. ഈ മലം ഓരോരോ സ്രോതസ്സുകളെ ഉപലേപനം ചെയ്യുന്നു രസാദികളുടെ വേണ്ടപോലെയുള്ള ചംക്രമണത്തിനു തടസ്സം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഈ മൂന്നു കാരണങ്ങളും ഇന്നു പ്രചാരത്തിലുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങൾ രോഗകാരണമായിത്തീരുന്നതു താരതമ്യേന ശാരീരികമായ ആയാസങ്ങളിലേർപ്പെടാത്ത ധനികവർഗ്ഗത്തിനാണു്. എല്ലുമുറിപ്പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളും അതുപോലെയുള്ളവരിലും പ്രയത്നത്തിന്റെഫലമായുണ്ടാവുന്ന അഗ്നിദീപ്തി (Increased metabolism and katabolism) കൊണ്ടു ഏതുമിതഭക്ഷണവും പാകം വന്നു കൊള്ളും. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ശരീരായാസം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഭക്ഷണത്തിൽ മാത്രം കുറവു വരുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർക്കും ഈ ഉപദ്രവങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതാണു്.

"മന്ദകർമ്മാനലാരോഗ്യാഃ
സുകുമാരാസ്സുഖോചിതാഃ
ജന്തവോ യേ തുതേഷാം ഹി
ചിന്തേയം പരികീർത്തിതാ
ബലിനാം ഖരഭക്ഷ്യാ യേ
യേ ച ദീപ്താഗ്നയോനരാഃ
കർമ്മനിത്യാശ്ച യേ തേഷാം
നാവശ്യം പരികീർത്തിതാ"

എന്നാണു സുശ്രുതൻ പറയുന്നതു്. (അധികം പ്രവൃത്തി എടുക്കാത്തവരും, അഗ്നിബലവും ആരോഗ്യവും കുറഞ്ഞവരും ക്ലേശം സഹിപ്പാൻ കെല്പില്ലാത്തവരും സുഖശീലന്മാരുമായവരെ സംബന്ധിച്ചാണു് ആഹാരപരമായ ഈഹിതാഹിതവിവേകം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. കായബലമുള്ളവരും കഠിനദ്രവ്യങ്ങളെ ഭക്ഷിയ്ക്കുന്നവരും, ജഠരാഗ്നിയ്ക്കു ബലമുള്ളവരും നിത്യം ഭോ

ത്തിനായാസം നല്കുന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവരുമായവർ ഈ നിയമങ്ങൾ അത്ര നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചു പാലിക്കണമെന്നില്ല.)

ഈ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു രസവാസ്തുക്കൾ ചേതനാവാഹികളായ സ്രോതസ്സുകൾക്കു രോധമുണ്ടാവുന്നു. നാം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ സാരാംശമാണ് രസം. രസത്തിന്റെ തന്നെ പരിണാമമാണു രക്തം. ഇവ ചില സ്രോതസ്സുകളിൽ (നാളികളിൽ) കൂടി ദേഹമെല്ലാം വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചേതനാവാഹികളായ സ്രോതസ്സുകൾ എന്നു പറയുന്നതു സ്പർശാദികളെ ബുദ്ധിയിൽ (Brain) എത്തിച്ചു അവയുടെ വേദന (pain) തുടങ്ങിയ പ്രതികാരണങ്ങളെ (Reactions) തത്തദ്ദേഹദേശങ്ങളിൽ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന നാഡീമണ്ഡലത്തെ Nervoes system, afferent and efferent nerves)ക്കുറിക്കുന്നു. ഐച്ഛികങ്ങളും അല്ലാത്തവയുമായ Voluntary and In voluntary) ചേഷ്ടകൾ എല്ലാം ഈ നാഡീമണ്ഡലത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. രസരക്തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരവും ചേതനാരോധം നിമിത്തം ചേഷ്ടകളും നിലച്ചുപോയാൽ ഹൃദയസ്തംഭരൂപമായ മരണം തന്നെയാണല്ലോ ഗതി. ഹൃദയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും അനൈച്ഛികനാഡികൾ തന്നെയാണല്ലോ. ഈ രോഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം സൂക്ഷ്മമായാലോചിച്ചാൽ, പ്രകൃതിപരമായ ജീവിതംകൊണ്ടു ഇതു വരാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നേടത്തോളം എളുപ്പമല്ല ഇതു സംഭവിച്ചാൽ ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുക എന്നതു്. പ്രകൃതിപരമായ ജീവിതംകൊണ്ടു് ഇതെന്നല്ല ഒരു വിധം എല്ലാ രോഗങ്ങളും ഒഴിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. എന്നാൽ ആയുർവേദത്തിൽ ദുശ്ചികിത്സ്യമായ ഇതിനും ചികിത്സയിരിക്കായ്കയില്ല. ചികിത്സാംകുശലനായ വൈദ്യൻ ചെയ്യേണ്ടതാകയാൽ അതിവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഈ കാരണങ്ങൾ മിക്കവാറും സാധാരണമാകയാൽ എല്ലാവരും എത്തുകൊണ്ടു ഹൃദയസ്തംഭംകൊണ്ടു മരിക്കുന്നില്ല. എന്നൊരു സംശയമുണ്ടാകാം സൂക്ഷ്മമായാലോചിച്ചാൽ മിക്കവാറും എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും കാരണമായാവുന്നവയാണ് ഇവ മൂന്നും പാരമ്പര്യം മുതലായ പലേ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചില അവയവങ്ങൾ പ്രത്യേകം ദുർബലങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്നുവരാം. അപ്പോൾ ഈ കാരണങ്ങൾ ആ അവയവങ്ങളെ പ്രത്യേകം ആശ്രയിച്ചു രോഗമുണ്ടാവുന്നു. ബാധിക്കപ്പെടുന്ന ദേഹഭാഗത്തിന്റെ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു രൂപവും നാമവും ഭേദപ്പെടുന്നുവെന്നു മാത്രം.

അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ രജോമോഹാഹിതാഹാരവിഹാരന്മാരായി നിത്യം ആരോഗ്യനിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയും, വ്യായാമം തുടങ്ങി ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനുതകുന്ന കൃത്യങ്ങളിൽ പരാങ്മുഖരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ബുദ്ധിജീവികളിലും ധനികരിലും ഹൃദയസ്തംഭം അധികമായിക്കണ്ടു വരുന്നതിനും കാരണം ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടാവും.

അഷ്ടവൈദ്യൻ തയ്യാട്ടു നീലകണ്ഠൻ മൂസ്സു തുടങ്ങിയ പ്രാമാണികവൈദ്യന്മാരും, സന്യാസരോഗത്തെത്തന്നെയാണു ഹൃദയസ്തംഭനമെന്നു ഇക്കാലത്തു വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നതെന്നുള്ള ലേഖകാഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നുണ്ടു്.

കേരളീയ നാടക വേദി.

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കോട്ടക്കൽ.

ഈ പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ, കുറച്ചു സംസ്കാര മുള്ള കേരളീയനായ ഒരു സവർണ്ണഹിന്ദുവിനു കൂത്തിനും കൂടിയാട്ടത്തിനുമുള്ള രംഗത്തിന്റെ ഓർമ്മയാണ് ആദ്യമുണ്ടാവുക. "വേദി" എന്ന സംസ്കൃപദത്തിനു പരിജ്ഞാമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലം, യാഗാദി ബലികർമ്മത്തിനുള്ള തറ എന്നും മറ്റുമാണ് അർത്ഥം. കേരളത്തിൽ നാടകാഭിനയത്തിനു കെട്ടിപ്പൊക്കിയിട്ടുള്ള തറയ്ക്കത്രേ 'നാടകവേദി' എന്ന പേരഞ്ഞുവരുള്ളതു്. കേരളീയ നാടകാഭിനയം പണ്ടു കൂടിയാട്ടം മാത്രവുമാണ്. അതാണു കേരളീയ നാടകവേദി എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴയ്ക്കും കൂത്തിനും കൂടിയാട്ടത്തിനുമുള്ള രംഗത്തിന്റെ പ്രതീതിയുണ്ടാകുവാനുള്ള കാരണം.

ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലമത്രേ 'കൂത്തമ്പലം' ഇതു സപരിവാര പ്രതിഷ്ഠയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്രമേ പാടുള്ളു എന്നാണു പണ്ടേ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൂത്തമ്പലം എന്ന പേർ കേട്ടാൽ തന്നെ ഇതും ഒരു ക്ഷേത്രംഅതായതു് അമ്പലമായിട്ടതന്നെയാണു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. തൃശ്ശിവപേരൂർ, എരിഞ്ഞാലക്കുട മുതലായ ചില മഹാ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂത്തിനും കൂടിയാട്ടത്തിനും ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൂത്തമ്പലങ്ങളുണ്ട്. അതില്ലാത്ത ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തൽക്കാലാവശ്യത്തിനു് അപ്പപ്പോൾ വേണ്ടുന്ന സ്ഥലം പുതുതായി നിർമ്മിക്കുകയാണ്. പതിവു്.

കേരളത്തിൽ നാട്യമണ്ഡപനിർമ്മാണത്തിനു ശില്പശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രത്യേകം ചില വിധികളുണ്ട്. അല്പം മാത്രം വിവരിക്കാം

പഞ്ചന്തേ പ്രതിയോനിഭാജി ബഹിരു-
ത്തോ യോത്തരസ്യാഥവാ
മദ്ധ്യസ്ഥേ ദളിതേ, തതോ വിഭജിതേ
സമ്യക് ചതുർഭിഃകൈഃ
സ്യാദംശൈഃ പദമായതിസ്തു വിതതേർ-
ദ്വാഭ്യാം പദാഭ്യാം യുതം,
തച്ഛിഷ്ടാ തതി,രുത്തരം നടനധാ-
മ്നാം ദ്വിത്രിസംഖ്യം മതം."

തന്ത്രസമുച്ചയത്തിലെ ശില്പഭാഗത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചതാണ് ഈ ശ്ലോകം. ഇതിന്റെ മുഴുങ്ങിയ ഒരു താൽപര്യം മാത്രം പറയാം.

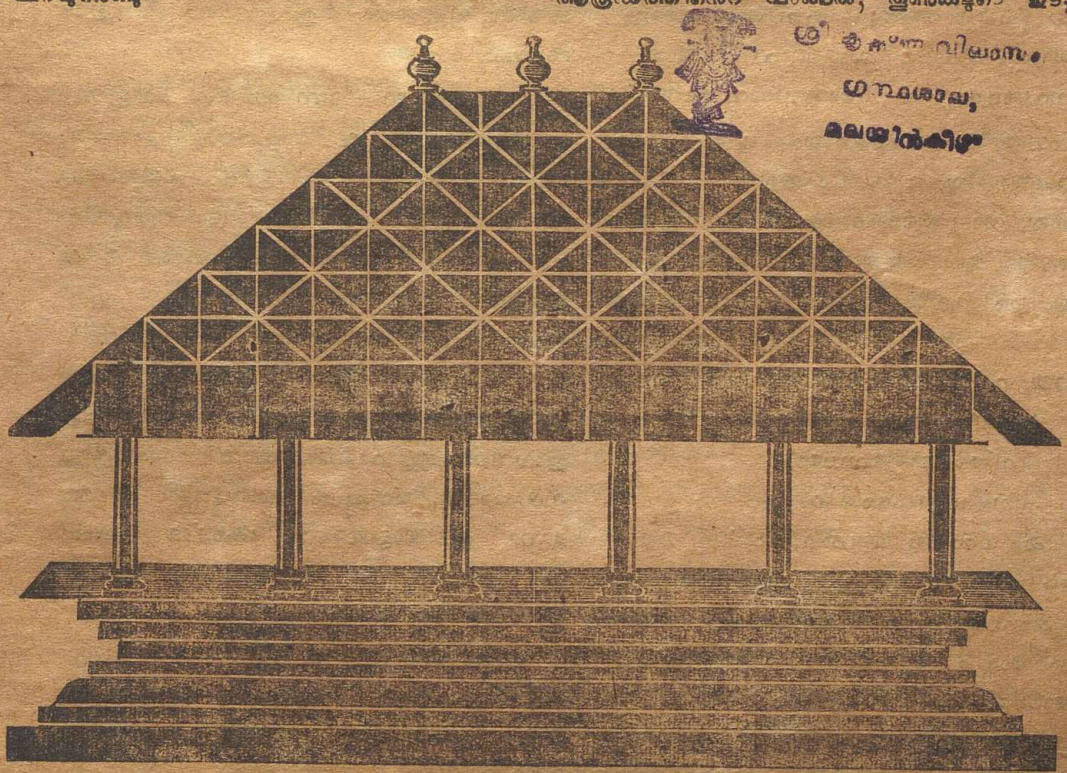
കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ വാരോത്തരച്ചുറ്റു പ്രാസാദത്തിന്റെ പ്രതിയോനിയായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഉത്തരത്തിന്റെ പുറം അളന്നിട്ടും മദ്ധ്യം അളന്നിട്ടും ഈ ചുറ്റു കല്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. പിന്നെ ഈ ചുറ്റിന്റെ അകത്തെ

പതിനാറുകൊണ്ടു പിരിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന ഫലത്തിനു "പദം." എന്നു പേർ. ഈ പദം രണ്ടു കൂടിയേടത്തോളം സമയിസ്താരത്തേക്കാൾ അധികം ദീഘവും, ശിഷ്ടം യിസ്താരവും കല്പിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതൊന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കാം. യാരോത്തരം 71 കോൽ മുററാണെന്നു കല്പിക്കുക. അതിന്റെ അലം $35\frac{1}{2}$ കോലാണല്ലോ. അതിനെ 16 കോണ്ടു ഹരിച്ചാൽ 2 കോൽ 5 അംഗുലമാകുന്നു. 71-ന്റെ നാലിലൊന്നായ സമയിസ്താരം 17—18 ആണല്ലോ. രണ്ടു പദമായ 4. 10. ഇതിൽ കിട്ടിയാൽ 22—4 ദീഘവും, ശിഷ്ടം 13—8 യിസ്താരവുമായി വരുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെയാണു് കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ യാരോത്തരത്തിനു ദീഘയിസ്താരങ്ങളെ കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു സാരം. കൂത്തമ്പലത്തിനു് ഒന്നോ രണ്ടോ അശ്രുധോത്തരങ്ങളെ കല്പിക്കാമെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്.

സാമാന്യമായി ഒരു കണക്കാണല്ലോ ഈ ശ്ലോകംകൊണ്ടു പറഞ്ഞതു്. ഇനി പ്രത്യേകം ചില വിവരങ്ങളും പറയുന്നതു നോക്കുക.

"പദം തിസ്രസ്തുര്യോ,
യിതതിദളമ- സ്യോത്തരതലാ-
ദുപര്യുത്ഥാധഃ സ്യാൽ
ദ്വിപദമിതിയുക്തസ്തു ചരണാ
പദം ചാധിഷ്ഠാനം
പദഗണനയാളിന്ദചരണാ-
ന്തരാണ്യാശ്രുധ്വാംഘ്ര്യാ-
ദ്യധികമുചിതംമണ്ഡപമപി."

മൂന്നു താഴികക്കുടം വേണം. ഓരോന്നിനും മുൻപറഞ്ഞ ഓരോ പദം ഉയരവുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഉത്തരത്തിൽ നിന്നു മേൽപുരയുടെ ഉയരം യിസ്താരത്തിന്റെ പകുതിയാകുന്നു. കാലുയരം 2 പദവും, തറയുരം ഒരുപദവും വേണ്ടതാണു്. അശ്രുധത്തിന്റെ വാങ്ങൽ, തൂണുകളുടെ ഇട,

നാട്യമണ്ഡപം—കൂത്തമ്പലം.

അത്രയധികമാൽ മുതലായതും മണ്ഡപവുംയഥോചിതം പദം കൊണ്ടു തന്നെ അളന്നു കണക്കാക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.

ഇതു കൂടാതെ ഇതു കഴുക്കോലുകളും വേണമെന്നും, അവ ഏതു വിധത്തിൽ ചെലുത്തണമെന്നും മറ്റും കാണിക്കുവാൻ പ്രമാണശ്ലോകങ്ങളുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാൽ ശില്പശാസ്ത്രത്തിൽ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, അത്രയും സൂക്ഷ്മമായ വിവരണം ഇവിടെ തൽക്കാലം ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ളതിനാലും ഞാനധികമൊന്നും വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. പദകല്പനയിൽ തന്നെ ചില പക്ഷാന്തരങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നമുക്കു് അത്യാവശ്യം അറിയേണ്ടതായ രംഗത്തിന്റെയും മറ്റും വിവരം കൂടി കാണിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

"രംഗം സ്ത്രീയോനി പരമേവസമാഖ്യാശ്രം
വേദാംഘ്രിയോത്തരലുപാദ്യചിതാംഗശോഭി
പശ്ചാന്മുഖംഗപടമസ്യ, തതോപി പശ്ചാൽ
നൈപത്ത്യധാമ ച വിഭോഗവിഭാവിധേയം."

രംഗത്തിന്റെ യോനിയും കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ യോനിയും ഒന്നായിരിക്കണം; സമചതുരശ്രമായും നാലു തൂണുകളോടു കൂടിയും, ഉത്തരം കഴുക്കോലു മുതലായ അവയവങ്ങളോടു കൂടിയതായും ഇരിക്കുകയും വേണം. ഈ രംഗത്തിന്റെ പിൻവശത്താണു മിഴാവിനുള്ള സ്ഥാനം അതിന്റെയും പിൻവശത്താണു് അണിയറയേണ്ടതു്.

"ദേവസ്യാഗ്നേ ദക്ഷിണതോ
രുചിരേ നാട്യമണ്ഡപേ
സവം സമാചരേൽ നാട്യ-
മണ്ഡപേഷു യഥോചിതം."

ദേവന്റെ മുൻവശത്തു വലത്തു ഭാഗത്താണു നാട്യമണ്ഡപം പണിചെയ്യേണ്ടതു്. അവിടെ യഥായോഗ്യം വേണ്ടുന്ന അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

കൂത്തമ്പലം ചെയ്താണെങ്കിൽ നാടകാഭിനയത്തിനുള്ള സ്ഥലം അതിനോടു ചേർത്തോ വെവ്വേറെയോ ഉണ്ടാക്കണം. ഈ കോട്ടക്കൽ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽചെയ്ത രണ്ടു പ്രായശ്ചിത്തം കൂത്തിയാട്ടം നടന്നതായി ഞാനോക്കുന്നുണ്ടു്. അതു രണ്ടും കിഴക്കേ ഗോപുരത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തായി അകത്തു് ഉത്സവത്തിനുള്ള പന്തലിൽ ഒരു ഭാഗം അലങ്കരിച്ചു് അവിടെ വെച്ചാണു നടന്നിട്ടുള്ളതു്. ക്ഷേത്രത്തിൽ സൌകര്യപ്പോലെ നാട്യമണ്ഡപമില്ലാത്ത മിക്കിടങ്ങളിലും ഇതു തന്നെ ചെയ്യാവുന്നതാണു്. അഗ്രശാല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും അലങ്കരിച്ചുപയോഗിക്കാം.

ഇങ്ങനെ എല്ലാംകൊണ്ടും പരിമിതമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ വെച്ചേ കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതനാടകാഭിനയം നടന്നിരുന്നുള്ളു. ജനങ്ങൾക്കു വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ സാമാന്യമായ അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യുക, പ്രത്യേകിച്ചും മതവിശ്വാസം വളർത്തുക ഇവയെല്ലാം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു സാധിക്കുകയാണു ചുരുക്കത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു പറയാം.

നാടകങ്ങൾക്കു് ഒന്നിലധികം പാത്രങ്ങളുണ്ടാകകൊണ്ടാണു് കൂടിയാട്ടമായതു്. ഒരൊറ്റ വേഷം മാത്രമായിട്ടും ചിലതുണ്ടു്. മത്തവിലാസം മുതലായതു് അതിലുൾപ്പെട്ടതു്. സാമൂതിരി രാജാവിന്റെ തിരുനാൾക്കു പുലകൊണ്ടു മുടക്കമില്ലെങ്കിൽ അതിനോടനുബന്ധിച്ചു 'അംഗുലീയാങ്കം' കൂത്തു കൊല്ലംതോറും ഒരു വഴിപാടിന്റെ നിലയിൽ നടത്തുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. വടക്കിൽ ചുറ്റമ്പലത്തും (കോട്ടിരി) മറ്റും കൊല്ലംതോറും ഉത്സവക്കാലത്തു പലരും മത്തവിലാസം കൂത്തു വഴിപാടു പ്രാർത്ഥിച്ചു കഴിക്കുമുണ്ടു്. കൂത്തെന്നോ കൂടിയാട്ടമെന്നോ കേരളീയനാടകാഭിനയം ഇങ്ങനെ പല തരത്തിലുമുണ്ടെന്നു ധരിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്.

ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടിനും പ്രധാനമായ വാദ്യം മിഴാവുതന്നെ. കൂടിയാട്ടത്തിന്നാകമ്പോഴും ഒരു മിഴാവു മതിയാകയില്ല; രണ്ടെണ്ണം ഏതായാലുമുണ്ടായിരിക്കും. അതിനു പുറമെ, കുഴൽ, എടക്ക, ശംഖു്, മദ്ദളം ഈ വക അനുവാദ്യങ്ങളും

യഥോചിതം സ്വീകരിക്കുന്നതാണു്. സാധാരണ പ്രബന്ധം പറയൽ എന്ന ക്ലൃത്തിനു മിഴാവും കഴിതാളവും മാത്രം മതി. 'അമ്പുരയാദൃമായ ചെണ്ട ഇവയ്ക്കൊന്നിനും ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

കൂടിയാട്ടത്തിലെ വേഷവിധാനം വളരെ ലഘുവും സ്വാഭാവികവുമാണു്. പ്രധാനപാത്രങ്ങൾക്കു മാത്രം അതതിന്റെ ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും അനുസരിച്ചു പച്ച പഴുക്ക അഥവാ ചുകപ്പു്, കരി ഇങ്ങനെ ചില ചായം തേപ്പുകളും ചൊട്ടിപ്പണികളും, അവസ്ഥാനുസരണംകിരീടം, മുടി മുതലായവും വേണമെന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും ഇതെല്ലാം നാട്ടിൽ സുലഭമായിക്കിട്ടുന്ന പുഷ്പങ്ങളും, ചെടികളും എന്നിവകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടാം. സ്ത്രീവേഷംധരിച്ചു മറ്റു് ഏതു പാത്രത്തിനായാലും പിന്നിൽ ശീലകൊണ്ടു തൈറിഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ "ആസനം" വെച്ചു കെട്ടുകയും ചെയ്യും.

കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഓരോ പാത്രവും അതതിനുള്ള ഗദ്യമോ പദ്യമോ ചൊല്ലുകയും, അതോടുകൂടി കൈമുദ്രകളും കാണിച്ചു് അഭിനയിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീവേഷം കെട്ടുന്നതെല്ലാംനമ്പ്യാന്മാരുടെ സ്ത്രീകളായ നങ്ങ്യാരമ്മമാരാണു്. നാടകത്തിൽ ഒരു ഘട്ടത്തിലും സംഗീതത്തിന്റെ ഏറ്റുപാടേ ഇല്ല. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അതൊക്കെ അവരുടെ കണക്കുപ്രകാരം ചില പാദവിന്യാസങ്ങളല്ലാതെ ചുവടിട്ടുപാടി കലാശമെടുക്കുക എന്നുള്ളതു കണ്ടിട്ടില്ല. ഏറ്റവും നിഷ്കൃഷ്ടമുള്ള ശ്ലോകം രസാനുഗുണമായി ചൊല്ലുന്നതിലും അഭിനയത്തിലുമാണു്. ഓരോ രസത്തിനും ഉചിതമായ രാഗത്തിലുമായിരിക്കും ശ്ലോകം ചൊല്ലുന്നതു്. എന്നാൽ അതൊന്നിനും ഇന്നു നാം ധരിക്കുന്ന സംഗീതത്തിന്റെ ഛായയില്ലതാനും.

സംസ്കൃതത്തിലോ പ്രാകൃതഭാഷയിലോ ഉള്ള ശ്ലോകങ്ങളും ചൂർണ്ണികകളുമല്ലാതെ സാധാരണപാത്രങ്ങൾക്കൊന്നും ഉപയോഗിക്കുക പതിവില്ല. വിദൂഷകനുള്ള നാടകമാണെങ്കിൽ അതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം വിദൂഷകൻ പറയും. അതല്ലെങ്കിലും അതായുസന്ദർഭം മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞു രംഗവാസികൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരേർപ്പാടുണ്ടായിരിക്കും.

സാമാന്യേന ഈ സംസ്കൃതനാടകാഭിനയം കുറെ പരിശ്രമവും സഹൃദയത്വവുമുള്ളവക്കല്ലാതെ കണ്ടു രസിക്കാവുന്നതല്ല. പാമരന്മാരടങ്ങിയ പൊതുജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കാൻ വിദൂഷകൻ അശനം, രാജസേവ, വിനോദം, വഞ്ചനം ഇങ്ങനെ നാലുപുരുഷാർത്ഥങ്ങളും വളരെ വിസ്തരിച്ചു പറയുകപതിവാണു്. ഇതോടുകൂടി സകല ജാതിക്കാരുടേയും സ്വഭാവങ്ങളും നടപടികളും എടുത്തു വിവരിക്കുകയും, രാജ്യത്തു പൊതുവിലുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകൊണ്ടു് ഓരോ കാലത്തു നാട്ടിനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളും അനവധിയാണെന്നു് ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കറിയാവുന്നതാണു്.

ക്ലൃത്തം കൂടിയാട്ടവും ഒരു പ്രത്യേക ജാതിക്കാരുടെ മാത്രം തൊഴിലാണെങ്കിലും, ഏറക്കുറെ പ്രബലന്മാരായ നാട്ടരാജാക്കന്മാരും ദേവസ്വങ്ങളും ഈ രണ്ടിന്റെയും നിലനില്പിനു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആധിപത്യകാലംവരെ ഇവയ്ക്കു പറയത്തക്ക കോട്ടമൊന്നും തട്ടിയിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും അതു പരിഷ്കാരവും ഇവിടെ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു മുതൽക്കു് ഈ രണ്ടിനും അധോഗതി തുടങ്ങി. പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഇതു നടത്താതായി. കൂടിയാട്ടത്തിനുള്ള ചെലവു വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ചാക്കിയാന്മാർക്കു സമ്പാദ്യം കുറഞ്ഞു. അവരുടെ കുട്ടം ബന്ധുക്കാരുടെ എണ്ണവും ചുരുങ്ങി. ശരിയായ ഒരു കൂടിയാട്ടത്തിനുവേണ്ടതെല്ലാം അഭ്യസിക്കണമെങ്കിൽ അധികകാലത്തെ സ്ഥിരപരിശ്രമംവേണം. അങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടാനുള്ള മടിയും, ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽത്തന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന സമ്പാദ്യത്തിന്റെ

കറവുംകൂടിയായപ്പോൾ ഉള്ള ചാക്കിയാന്മാർ തന്നെ . ഇതിന്നു ശ്രമിക്കാതായി. ഇങ്ങനെ അനേകം കാരണങ്ങളാൽ ഇപ്പോൾ കൂത്തിന്നും, കൂടിയാട്ടത്തിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും, മതിയായിട്ടുള്ള ആരുടെ സംഖ്യ രണ്ടത്തൊന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് കേരളത്തിലെ സംസ്കൃതനാടകാഭിനയത്തേയും, നാടകവേദിയെപ്പറ്റിയും പറയുവാനുള്ളതിന്റെ മുഖക്കം.

മലയാളഭാഷയിൽ പണ്ടു നാടകങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടു വേണ്ടേ നാടകവേദിയുടെ കാര്യം ആലോചിക്കുവാൻ. 1061-ാമാണ്ടിൽ ഇദംപ്രഥമമായി കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനി ശാകുന്തളം ഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണ് ആദ്യത്തെ ഭാഷാനാടകം. 1062-ൽ കവി സാർവ്വഭൌമൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പെരിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ കല്യാണീ കല്യാണം എന്നൊരു കല്പിതനാടകം നിർമ്മിച്ചു. അതിന്നുശേഷം ഭാഷാന്തരങ്ങളായും കല്പിതങ്ങളായും അനവധി ഭാഷാനാടകങ്ങളുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഈ വകയെല്ലാംകൂടി ഇരുന്നൂറോളമുണ്ടത്രേ.

ഇവയിൽ ശാകുന്തളം ധാരാളം അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലത്തു വക്കീലായിരുന്ന നാരായണപിള്ള എന്നൊരാൾ ഒരു നാടക സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി. കേരളത്തിലെല്ലാം ചുറ്റി ശാകുന്തളം അഭിനയിക്കുകയുണ്ടായി. അതിവാസനക്കാരനും രസികശിരോമണിയുമായിരുന്ന ആ നാരായണപിള്ളതന്നെയായിരുന്നു അതിൽ നായകനായിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിനയചായയും കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു തിരുവനന്തപുരം മുതല്ലു കാഞ്ഞിരോട്ടയരെ പല ദിക്കിലുമുള്ള അനേകമാളുകൾ നാടകഭ്രമക്കാരായിത്തീർന്നു. ഉള്ളൂർ പേരൂർ, കോഴിക്കോടു മുതലായ ചില പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളിൽ പുതിയ നാടകസംഘങ്ങളുമുണ്ടായി. ഈ വക സംഘക്കാർ ശാകുന്തളത്തിന്നു പുറമെ, കല്യാണീനാടകം, സുഭദ്രാർജ്ജുനം മുതലായ മറ്റു ചില നാടകങ്ങൾകൂടി അക്കാലത്തു അഭിനയിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വക നാടകാഭിനയങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഹാളിലോ പന്തലിലോ വെച്ചു നടത്തിയിരുന്നതല്ലാതെ പറയത്തക്ക ഒരു നാടകവേദി ഒന്നിനുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതിനിടയ്ക്കു തമിഴ് നാട്ടിൽനിന്നു പല നാടകക്കമ്പനികളും കേരളത്തിൽ കടന്നുവന്നു് വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ നാടകം കളിച്ചു പണം തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിത്തുടങ്ങി. അവരുടെ നാടകങ്ങളിൽ സന്ദർഭോചിതമായിട്ടോ, രസാഭിനയത്തിലോ യാതൊരു നിഷ്കൃഷ്ടയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തലങ്ങും വിലങ്ങും പാട്ടുകൾ അടിച്ചുമാറ്റിട്ടാണ് അവർ ആളുകളെ പാട്ടിലാക്കിയിരുന്നതു്. ഇവരുടെ നാടകസ്ഥലത്തിന്നു് "നാടകക്കൊട്ടക" എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഏതാണ്ടു് ആ രീതിയെ അനുസരിച്ചു മലയാളത്തിൽ പരേതനായ ടി. സി. അച്യുതമേനോൻ "സംഗീതനൈഷധം" എന്ന ഒരു ഗാനനാടകമുണ്ടാക്കി. കേരളത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗമായ ഉള്ളൂർ വരേക്കും നിന്നു പുറപ്പെട്ട ആ നാടകം അവിടെത്തന്നെ അനേകം നാടകസംഘക്കാർ അഭിനയിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിന്നുപുറമേ അതു തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും വ്യാപിച്ചു് നാല്പതു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു് കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഈ സംഗീതനൈഷധത്തോടുകൂടെ വേറെയും സംഗീതനാടകങ്ങളുണ്ടായി. അവയധികവും തിരുവിതാംകൂറിലായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ കാലവും ഒരു പതിറ്റാണ്ടിനുമുമ്പു് മിക്കവാറും ക്ഷയിച്ചു എന്നാണെന്റെ അറിവു്.

അതിന്നുശേഷം ഗദ്യനാടകങ്ങളുടെ പുറപ്പാടായി. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, ഇന്ദുലേഖ മുതലായ നോവലുകളിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങളെടുത്തു് അഭിനയിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൂട്ടത്തിൽ പുതുതായി ചില ഗദ്യനാടകങ്ങളും ഉണ്ടായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ രുചി പിന്നെയും മാറിയിരിക്കുന്നു. കരുണ, മഗ്ദലനമറിയം മുതലായ ചില ലഘുകാവ്യങ്ങളും പലരും

അഭിനയിച്ചു വരുന്നു. അതിലും വലിയ സ്ഥാനമാണ് പ്രഹസനങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. സാമുദായികമായും, രാഷ്ട്രീയമായും മറ്റും ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളെ വിഷയമാക്കി ഇപ്പോൾ ദിവസംപ്രതി അനവധി ചെറുകഥാപുസ്തകങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ വക ചെറുകഥകളാണ് ഇന്നു കേരളീയർ അധികവും അഭിനയിച്ചുവരുന്നത്. ഏറക്കുറെ അശ്ലീലമയങ്ങളും, അഭാസങ്ങളുമായ ഈ വക കൃതികൾക്കത്രേ ഇന്നു പ്രചുരപ്രചാരം. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ രുചി ഇന്നു് എത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നാം ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കണം. നമ്മുടെ പണ്ടത്തെ നാടകാഭിനയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം യമ്മോപദേശവും ഈശ്വരവിശ്വാസദൃഢീകരണവുമായിരുന്നു. നേരെ വിപരീതമാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി. അധർമ്മം പ്രവൃത്തികളേയും, നാസ്തികതയേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവയാണ് മേല്പറഞ്ഞ ക്ഷുദ്രകൃതികളധികവും. സ്സ്ഥിതിവാഷ്ടിക യോഗങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കു ഇപ്പോൾ ഈ വക ഏതെങ്കിലും കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നായിരിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽതന്നെയാണ് സിനിമ വന്നുചാടിയതു്. ചലച്ചിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഈ അഭിനയകലായിലൂടെ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ ശാസ്ത്രീയപുരോഗതിയിൽ വലിയൊരു നേട്ടമാണെന്നും ഇതു ജനസാമാന്യത്തെ അധികമധികം ആകർഷിക്കുന്ന ഒരേർപ്പാടാണെന്നും സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഇന്നത്തെ അനുഭവം ജനങ്ങളെ അധികമധികം അധഃപതിപ്പിക്കുകയാണെന്നു് അഭിജ്ഞന്മാർക്കെല്ലാമറിയാം. ആധുനികരായ ഭാരതീയശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ഡാക്ടർ സി. വി. രാമൻ ഇന്നത്തെ സിനിമകളെക്കൊണ്ടു ദോഷാധിക്യമല്ലാതെ യാതൊരു ഗുണവുമില്ലെന്നും, ഇതിനുവേണ്ടി ചിലവഴിക്കുന്ന സമയം രാമായണമോ ഭാരതമോ വായിക്കാനായിരുന്നു എങ്കിൽ അതൊരു പുണ്യകർമ്മമായിരുന്നു എന്നും ഈയിടയിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതവിടെ ഇരിക്കട്ടെ.

സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് ഇതിനുത്തരവാദികൾ. ജനങ്ങളുടെ അഭിരുചിയെ താഴ്ത്തുവാനും ഉയർത്തുവാനും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കഴിവുള്ളതു്. അവർ തന്നെയാണ് ഇങ്ങനെ അപഥസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ എന്തു നിവൃത്തി. ഇത്തരം സാഹിത്യകാരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു് ഇക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയാണ്. കേരളത്തിലെ പഴയ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിച്ചു് ഒരു പുതിയ പദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതാണെങ്കിൽ കുറെ ഭേദം വരുമെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ അതിനുമുണ്ടൊരു വൈഷമ്യം. ലോകം മുഴുവനും സദാചാരവിഷയത്തിൽ ഇങ്ങനെ അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഈരാജ്യത്തും ഏറക്കുറെ കാണാതെ കഴിയില്ല. എങ്കിലും അതു വിചാരിച്ചു നാം മിണ്ടാതിരുന്നുകൂടാ. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നാടകാഭിനയം പ്രോത്സാഹനാർഹമാണോ, അല്ലയോ എന്നു നാം നിഷ്കർഷയായി ചർച്ചചെയ്യണം. നാം ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യുക. ഫലം ഈശ്വരേച്ഛപോലെ വരട്ടെ. അതു തന്നെയാണെല്ലാ നമുക്കുള്ള ഗീതോപദേശം.

"കർമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേ
മാ ഫലേഷു കദാചന."

പാടുക.

ബാലൻ, അയനിക്കാട്ട്.

I

അ മഴമേഘമൊക്കെ മാഞ്ഞുപോയ്
വ്യോമമണ്ഡലം മിന്നിടും!
അങ്ങരിമുല്ലപ്പൂക്കളായിരം
തിങ്ങിനിന്നുല്ലസിച്ചിടും!
പൊട്ടുപുൽക്കുരമേലു മംബരം
മുട്ടും പൂമേ തന്മേലും,
എങ്ങുമൊപ്പാ പൊഴിയുന്നുമമ്പിളി
മങ്ങാതെ കൂർച്ചന്ദ്രിക!
മഞ്ഞനെല്ലാലയുള്ളിലാടുമാ-
മഞ്ജീവം പൊൻകതിർപോലെ
എത്രയത്രയസ്സാധു കർഷക
ചിത്തസൗഭാഗ്യമിന്നിടും!
നിർമ്മലപ്രേമഗാനമോതിക്കൊ-
ണ്ടംബുധിയുപോളാമോദാൽ
മന്ദമന്ദമിളകി, തൽക്കര-
വൃന്ദമൊട്ടൊട്ടിയത്തിയും,
പിന്നെപ്പിന്നെയൊട്ടൊട്ടി താഴ്ന്തിയും
നന്നായ് നൃത്തംചമച്ചിടും!

ii

അ മഴമുകിൽ മാഞ്ഞുപോകവേ
യോമനപ്പച്ചക്കാട്ടകം,
തിട്ട മുഴുപ്പൂവിടർന്നിടെയിടെ-
പ്പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിടും!
തൈമണിക്കുളിർത്തെന്നലായതിൽ
ത്താവും സൌരഭ ധോരണി,
തന്നിലേറിവി, മറുള്ളോക്കെല്ലാം താൻ-
തന്നെ നിശ്ശ്ലേഷമേകിടും!

iii

അ മഴക്കാറൊഴിഞ്ഞിടും മിന്ന-
ലാന്നിടിയൊന്നു പൊട്ടിയാൽ!
അയ്യതി, ന്നോമൽപ്പൂങ്കുയിലേ, നീ
യാമയം തീർന്നു പാടുക
അ വരും വസന്താരാമത്തിലെ
ഗായകാഗ്രൃൻ നീ പാടുക
അന്നു മാന്തളിർ തിന്നനവധി
സുന്ദരഗീതം പാടിടാം.

പീടികയിൽവെച്ച് കൊച്ചു കുട്ടിയോട്ട ഒരാൾ—നിനക്ക് ഇഷ്ടമായിരിക്കുന്ന മിട്ടായിയൊക്കെ തിന്നാൻ തോന്നുന്നില്ല?

കുട്ടി—ഏയ്, അതെട്ടത്തു തിന്നുന്നതു കളവാണ്. ഞാൻ അതൊന്നു നല്ലവണ്ണം നക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളൂ.

* * *

ജഡ്ജി പ്രതിയോട്:—താൻ അയാളെ അടിച്ചതെന്തിനാണ്?

പ്രതി—ഏജമാനനേ, ഞാൻ അടിച്ചില്ല. ഞാൻ എന്റെ കൈ ഒന്നു വീശി. അപ്പോൾ അടുത്തു നിൽപുണ്ടായിരുന്നവനു തോന്നുന്നു. എങ്ങിനേയോ കൊണ്ടു് എന്റെ കൈക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു.

* * *

പുലരിപ്പൂക്കൾ.

ജെ. ജനാർദ്ദനൻ ബി. എസ്.സി.,
(ചന്ദ്രോല്പസ്സ്, ചാല, തിരുവനന്തപുരം.)

എട്ടു ചെറുകഥകളുടെ സമാഹാരമാണിതു്. കഥകളിൽ മൌലികമായുള്ളവ ഏതു് അല്ലാത്തതേതു്? എന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഭാരം ഗ്രന്ഥകാരൻ അനുവാചകരിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അശ്രദ്ധടൻ നന്നായി. അനേകവർഷം രാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന അബ്ദുൽകലാം ആസാദിന്റെ മനോജ്ഞമായ ചിത്രം കണ്ടിട്ടു്, ഇതാരുടെ ചിത്രം? നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റേതാണോ? എന്നു ചോദിച്ച ഒരു പാഴ്സി യുവതി അധികം ബാംബയിൽ.. ഒരുപക്ഷേ കണ്ടേക്കാം. ആ ചിത്രം ഭിത്തിയിൽ വരച്ചതാർ എന്ന ചോദ്യത്തിനു് 'ഞാൻ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞ അജ്ഞസുവിദ്വാനെ അനുമോദിക്കതന്നെ വേണം. അന്യന്മാരെഴുതിയ കഥകളെ തന്റേതെന്ന മട്ടിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ യുഗലോകത്തിൽ അധികം അതിനപ്പുറവും നടക്കും. വീട്ടിന്റെ ഉടമസ്ഥയായ തരുണി ആ പടത്തെ തുടച്ചു മാറ്റുവാൻ ചെയ്ത ശ്രമം യുവാവിന്റെ കൈതിരിച്ചുകൊണ്ടു ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ആ ചിത്രം ആരുടേതെന്നു മനസ്സിലായതിനോടെ, അവളുടെ മനോഭാവം മാറി—ഇന്നു് ആ ഗൃഹം 'ആസാദ് മന്ദിർ' എന്ന പേരിൽ വിളങ്ങുന്നു. ഇക്കഥയിൽ മനുഷ്യരുടെ ഒന്നരണ്ടു മനഃപ്രവണതകൾ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതുപോലെ മറ്റു കഥകളും ഉത്തിഷ്ണുമാനായ ഒരു യുവകഥാകാരന്റെ ആവിർഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശബ്ദശുദ്ധിയിൽ അല്പം ശ്രദ്ധവച്ചാൽ കൊള്ളാം. ഒരു ബി. എസ്സ്സി. ബിരുദധാരി സർജ്ജനറിനെ സർജ്ജിയാൻ എന്നും മറ്റും ഉച്ചരിക്കുന്നതുകേട്ടാൽ, ആരും നെറ്റിചുളിക്കാതിരിക്കുമോ?

വില 1 രൂ.

* * *

ജവഹർ വള.

പുലിമൂട്ടിൽ എസ്സ്. ശങ്കരനാരായണൻ,
ബി. ഏ., (ചന്ദ്രോല്പസ്സ്).

ഇതിൽ ഏഴു കഥകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മിക്കവയും കലാനിധിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിച്ചിരുന്നവയാണു്. ഒരു ഭാസുരഭാവിയുള്ളതല്ല കലാകൃത്താണു് മി. ശങ്കരനാരായണൻ എന്നു് അനുവാചകന്മാക്കെല്ലാം അനുഭവപ്പെടും.

* * *

രാക്കിളികൾ.

ഇതു ശ്രീ. നാലാങ്കൽ കുഞ്ഞുപിള്ളയുടെ ഒരു കഥാസമാഹാരമാകുന്നു. കഥകൾ മിക്കവയും മൌലികങ്ങളല്ലെന്നും കാഥികൻ പറയുന്നു. അതിനാൽ ഭാഷാസംബന്ധമായ ഗുണദോഷങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉത്തരവാദിയായിരിക്കുന്നുള്ളു. ഒരു സരസഗദ്യകാരനെന്നും കവി എന്നും പേരുകേട്ട കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നാലാങ്കലിന്റെ ഭാഷയിൽ ആക്ഷേപാർഹമായി ഞങ്ങൾക്കു ഒന്നും കാണുന്നില്ലതാനും. സാമാന്യവായനക്കാരെക്കാൾ, വിദ്യാർത്ഥികളെ കൂടുതൽ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം ഈ കഥകൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. അതിനാൽ പാഠത്തിനു വളരെ പറ്റിയതാണെന്നു പറയാം.

* * *

ഇരുട്ടടികൾ.

ഇ. വി. പിള്ള, വിദ്യാവിലാസിനി
ബുക്കുഡിപ്പോ, ചാല തിരുവനന്തപുരം.

ഒരു 'നിബന്ധ'നകാരൻ എന്ന നിലയിൽ സാമാന്യം നല്ല പേരെടുത്തുകഴിഞ്ഞ 'വിദ്വാൻ ശ്രീവരാഹം ഇ. വി.' ഒരു കഥികൻ ആയി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. കലാനിധിയഴിക്കാണ്. ഈ കഥാസമാഹാരത്തിലെ കഥകളും പ്രായേണ ഞങ്ങളുടെ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവയും സമ്മാനാർഹമായിത്തീർന്നവയും ആണ്. സമുദായമധ്യത്തിൽ നടക്കാറുള്ള ചില തോന്ന്യാസങ്ങൾക്കു വാങ്മയമായ രൂപം നല്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു. 'കടത്തിണ്ണയിൽ' എന്ന കഥതന്നെ സുപ്രസിദ്ധ കഥികന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ആ മാതിരി ഏതു കഥകളോടും കിടപിടിക്കത്തക്കതാണ്.

വില 1 ക. 4 ണ.

* * *

അറിയാത്ത പെണ്ണ്.

എം. ആർ. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി,
(ചന്ദ്രോല്പത്തി).

ഇതൊരു ഫലിതമയമായ നോവലാണ്. സിംഗപ്പൂരിൽ ചെന്നു് ഒരു വമ്പിച്ച പുള്ളിയായി തിരിച്ചെത്തിയ ഒരു ഉൽപലാക്ഷക്കുപ്പിനു കിണ്ടംപിണഞ്ഞ കഥയാണിതു്. പണത്തിന്റെ ആധിക്യം അയാൾക്കു പല പരിചയക്കാരെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അക്കൂട്ടത്തിൽ നാട്ടിൽ ഉള്ള സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ കറവും കറവും പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഒരു മേനവനായിരുന്ന പ്രധാനി. കുപ്പിനു വയസ്സു കുറെ ആയെങ്കിലും ഒരു യുവതിയിൽ അഭിനിവേശം ജനിച്ചു. സല്ലാപത്തിനായുള്ള ചതുരുപായങ്ങളും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കേ, അവിടെ ഒരു കുട്ടിക്കുണ്ണൻ വന്നെത്തുന്നു. കുപ്പു് കണ്ണുവച്ചിരുന്ന യുവതിയിൽ അനുരക്തനായിത്തീരുന്നു. നായികയായ മധു നല്ല തന്റേടക്കാരിയാണ്. രണ്ടുപേരുംകൂടി കുപ്പിനെ വിഡ്ഢിയാക്കുന്നു. കഥ ഇത്രേ ഉള്ളുവെങ്കിലും വായനക്കാർക്കു് ഒട്ടുവളരെ ചിരിക്കു് ഇതിൽ വക ഉണ്ടാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്.

പദ്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവു് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരം നോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകി അമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണ "പദ്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് -തിരുവനന്തപുരം.

അപകടനിലയിലെത്തിയ രോഗിയെ പരിശോധിച്ചുവന്ന ഡോക്ടറോടു് രോഗിയുടെ മകൻ വ്യസനത്തോടുകൂടി "എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു, ഡോക്ടറേ."

ഡോ—ഏയ്, പേടിക്കണ്ട. വായുവലി ഇപ്പോ നില്ക്കും."

* * *

എം. എം. ഡേവിഡ്, ഓച്ചന്തുരുത്ത്.

ഫുട്ട്ബോൾ കളിയെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും എഴുതുവാൻ മാസ്റ്റർ കുട്ടികളോടു പറഞ്ഞു. എല്ലാപേരും എഴുതി. ഒരുത്തനുമാത്രം ആലോചിച്ചിട്ട് ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. അവസാനം എല്ലാവരുടേയും കടലാസുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനു സമയമായപ്പോൾ അവനു് ഒരു ബുദ്ധിതോന്നി വേഗം എഴുതി.

"ബോളിന്റെ എയർ പോയതിനുപുറമേ മഴയും വന്നു കളിനടന്നില്ല."

* * *

"വേണ്ടുവോളം" എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനു് അയാം ബൊറിയോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"ഒരു കോഴിക്കു കുറെ ചോറുകൊടുത്തു എന്നു വിചാരിക്കുക. കോഴി അതു മുഴുവൻ തിന്നു. വീണ്ടും ചോറു കൊടുത്തു. അതു് കുറച്ചേ തിന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ നമുക്കു പറയാം—കോഴിക്കു ചോറു വേണ്ടുവോളം ആയെന്നു്. ഇപ്പോൾ അർത്ഥം പറയുക.

ബൊറി— ഒരു കോഴിനിറയെ ചോറു്.

* * *

രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർ ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയിട്ടും ബോട്ടു പോയി. ദേഷ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഒന്നാമൻ:—താൻ താമസിക്കാതെ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കു് ഈ ബോട്ടു കിട്ടുമായിരുന്നു. ഇനിയത്തെ ബോട്ടുകാത്തു് എത്രനേരം ഇരുന്നു മുഷിയണം.

രണ്ടാമൻ—ഓടിക്കിതക്കാതെ സാവധാനം നടന്നുവന്നുവെങ്കിൽ അടുത്തബോട്ടുകാത്തു് അധികനേരം ഇരുന്നു മുഷിയേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു.

* * *

അഞ്ചു വയസ്സായ മേരി എല്ലാവർക്കുവേണ്ടിയും അപേക്ഷിച്ചതിനുശേഷം പ്രാർത്ഥന അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്. "തമ്പുരാനും ഒന്നും പറയല്ലേ. തമ്പുരാനു വല്ലതും വന്നാൽ ഞങ്ങളൊക്കെ ആപത്തിലാവും."

* * *

ഹോട്ടലിൽ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർ മദ്യം കഴിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമൻ:—അപ്പുഴേ മിസ്റ്റർ, ഞാനീ ഹോട്ടൽ വാങ്ങിക്കാൻ പോകയാണു്. എന്താ?

രണ്ടാമൻ—രണ്ടു ഗ്ലാസ്സുകൂടി വരട്ടെ. ഞാൻ ഹോട്ടൽ തനിക്കു വിറ്റേക്കാം.

* * *

സ്റ്റേഷനറിഷാപ്പിൽ ജോലിയന്വേഷിച്ചുവന്ന ആളോടു കച്ചവടക്കാരൻ "തനിക്കു ജോലിക്കു പരിചയമുണ്ടോ?"

അന്വേഷകൻ—ഉവ്വ് സാറേ, കൊപ്രാപ്പണി നല്ലോണം അറിയാം.

* * *

സിനിമാനടനോടു് ഒരുത്തൻ ചോദിച്ചു—താങ്കൾ കോളേജിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

നടൻ—എന്റെ സെക്രട്ടറി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

* * *

ഒരു പട്ടണവാസിയായ ബാല ഗ്രാമത്തിൽ വരികയും അത്ഭുതമായി മഴവില്ലു കാണുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നാളോട് അവൻ ചോദിക്കയാണ്.

"വളരെ ഭംഗിയുണ്ടല്ലോ. എന്തിന്റെ പരസ്യമാണത്?"

* * *

(പാവനൻ)

സിനിമയുംകഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരാൾ തന്റെ കാമുകിയോട്:—ഞാൻ ഒരു സിനിമാനടിയെയാണു സ്നേഹിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ.....

കാമുകി—നമുക്കും സിനിമയിൽ നടീനടന്മാരാകാമായിരുന്നു ഇല്ലേ?

* * * *

പാഠം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അദ്ധ്യാപകൻ കുട്ടികളോടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻതുടങ്ങി:

അദ്ധ്യാപകൻ—'ബുദ്ധി' എന്ന വാക്കു ഉപയോഗിച്ചു് ഒരു വാക്യമുണ്ടാക്കുക.

ഒരു കുട്ടി—സാർ, ഞാൻ പറയാം, 'ബുദ്ധിശക്തി'.

അദ്ധ്യാപകൻ—എന്താ കുഴപ്പം 'ബുദ്ധിശക്തി' എന്നതു് ഒരു വാക്കല്ലേ?

കുട്ടി—സാർ ഇങ്ങനെ വാക്കുണ്ടാക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

* * *

പാൽക്കാരനോടു ചായക്കടക്കാരൻ—എന്താണു താൻ കൊണ്ടുവരുന്ന പാൽ, ടിൻപാലുപോലിരിക്കുന്നതു്?

പാൽക്കാരൻ—സാർ, എന്റെ വീട്ടിലെ പശു കുറച്ചുദിവസമായി വല്ലാതെ ചത്തിടുന്നു.

ചായക്കടക്കാരൻ—അതുകൊണ്ടു ടിന്നിലാണോ കറക്കുന്നതു്?

പാൽക്കാരൻ—പശുവിനെക്കറക്കാൻ തീരെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല; ഒറ്റത്തുള്ളി പാലുപോലും കിട്ടത്തില്ല.

* * *

ഭർത്താവു ബീച്ചിലേയ്ക്കു പോകുന്ന സമയത്തെയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഭാര്യ അന്നു പോകാതിരുന്നതിനാൽ ഭർത്താവിനോടു് എന്താണിന്നു ബീച്ചിലേയ്ക്കു പോവാത്തതു്?

ഭർത്താവു്—നിനക്കെന്താ എന്നെപ്പറഞ്ഞയക്കാൻ ഇത്ര തിടുക്കം. എന്നെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു നിനക്കിഷ്ടമല്ലേ?

ഭാര്യ—അതല്ല. നിങ്ങളേയും നോക്കി നിന്നാൽ എന്റെ ജോലികൾ തീർക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

* * *

കുഞ്ഞമ്മു—ഇനിമേലിൽ പാർട്ടിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നതല്ല.

കുഞ്ഞുട്ടി—നീ എന്താണു് അങ്ങനെ പറയുന്നതു്? അതു ശരിയല്ല.

കുഞ്ഞമ്മു—ഞാൻ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞു. കുഞ്ഞമ്മു വാക്കുമാറുന്നവനല്ല.

കുഞ്ഞുട്ടി—നീ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പാർട്ടിക്കു പുരോഗതി എങ്ങനെ ഉണ്ടാവും. അതു പാർട്ടിക്കു ഹാനികരമല്ലേ?

കുഞ്ഞമ്മു—പാർട്ടിക്കു ഹാനികരംപോലും! അവർ പാസ്സാക്കിയ ആർഡർ നീ കേട്ടിലേ?

കുഞ്ഞുട്ടി—ഇല്ല. എന്താണതു്?

കുഞ്ഞമ്മു—ഞാൻ പാർട്ടിക്കുവേണ്ടി ഒന്നും പ്രയത്നിക്കുന്നില്ലപോലും. അതുകൊണ്ടു് അവർ എന്നെ പാർട്ടിയിൽനിന്നു പുറത്താക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു്.

Now available The Latest Edition

WALL MAPS.

PRINTED BY THE GOVERNMEMT OF INDIA PRESS.

SIZE — Adout cne yard square.

Quality:— Cloth-mounted roll maps for the class room, commercial firms, residential houses &c., printed in multicolours by the latest off-set process.

LATEST POLITICAL DIVISION MAP OF REPUBLIC INDIA Rs. 12 Only.

Details:—

All the latest political divisions in colour.
Governors' Provinces.
Rajpramukhs' States.
Centrally administered areas.
Important towns and cities, the various districts, rivers, seaports, &c.

LATEST RAILWAY MAP OF INDIA... ... ... Rs. 12 Only.

Details: —

All the Railway lines and towns.
Railway junctions in detail.
The different railway lines in different colours.

LATEST ROAD MAP OF INDIA ... ... Rs. 12 Only.

Details:—

All motorable roads.
Towns and cities connected by roads.

LATEST OUTLINE MAP OF INDIA... ... ... Rs. 12 Only.

Details:—

Permanent and washable, unlike paper.
Printed on English leatherette cloth.
Black background of morocco leather finish with the outline map printed in red colour.
Easy to write with chalk and easier to clean.
Please order out your requirements immediately with advance.

THE REDDIAR PRESS & BOOK DEPOT,
TRIVANDRUM.

Reg: No. T. 112 Reg: No. M. 5192

Phone No. 2554. Tel. "Kalanidhi"

K. BHASKARA[illegible]IER
POST OFFICE
TRIVANDRUM.
NEWS AGENT.

വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറായിരിക്കുന്ന

നവയുഗ ഭാഷാനിഘണ്ടു.

ഇംഗ്ലീഷു ഡിക്ഷ്ണറിയുടെ രീതിയിലുള്ള ഒരൊറ്റ മലയാളനിഘണ്ടു ഇതൊന്നു മാത്രം.
ശാസ്ത്രീയ രീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏകഭാഷാനിഘണ്ടു.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. എ., എൽ. ടി.

മറ്റു നിഘണ്ടുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച്
വളരെക്കൂടുതൽ ശബ്ദങ്ങൾ

ഇതു മലയാളത്തിലും, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, ഉറുദു, തെലുങ്ക്, തമിഴ്, ഇംഗ്ലീഷ് ആദിയായ
ഇതരഭാഷകളിലുമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു പുറമേ വ്യുല്പത്തിചരിത്രം, ഭാഷാശൈലികൾ,
പുരാണപുരുഷന്മാരുടേയും, ചരിത്രവിഖ്യാതന്മാരുടേയും സംക്ഷിപ്തചരിത്രങ്ങൾ,
പ്രധാന അളവുകൾ, തൂക്കങ്ങൾ, ധാതുപാഠങ്ങൾ, അച്ചടിസങ്കേതങ്ങൾ,
ലോകത്തിലെ പ്രധാന നഗരികളുടെ വിവരണങ്ങൾ മുതലായി ഒരു
നിഘണ്ടുവിനാവശ്യമുള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്.
മുഴുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതുപോലെ നല്ല ഒരു ഭാഷാനിഘണ്ടു ഈ വിലയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ
ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

860-ൽപരം പേജുകളിലായി 50,000-ത്തിലധികം

വാക്കുകളുടെ വിശദമായ അർത്ഥവിവരണങ്ങളടങ്ങിയ ഒന്നാം ഭാഗത്തിന് വില 8 ക.
അതിലും മെച്ചവും വലിപ്പവുമുള്ള രണ്ടാംഭാഗത്തിന് വില 10 ക.

The Reddiar Press & Book-Depot,
P. B. No 4. TRIVANDRUM.

Printed and Published by T. Subbiah Reddiar,
The Reddiar Press, Main Road, Trivandrum.